

A woman with long brown hair, wearing a blue dress and a white shawl, stands on a bed of white clouds. Her arms are outstretched to the sides. The background is a deep blue sky with soft, glowing clouds. There are several bright, star-like sparkles scattered around the woman, particularly on the left side. The overall mood is serene and ethereal.

Mapalad ang Kanyang Pangalan

*Ang kanyang "oo" ay
ang landas tungo
sa kaligtasan
ng sangka tauhan.*

Isinulat ni Barbara O'Leary

DEDIKASYON

Dedikasyon sa Ina ng Lahat.

At sa lahat ng nakakaalam na sa huli ang may “Malinis na Puso” ay magtatagumpay.

PAUNANG SALITA.....	7
Unang KabAnata.....	11
PANGALAWANG KabAnata.....	23
ang bituka ng impiyerno	23
Ikatlong KabAnata.....	32
ANG PAGSILANG NI MARIA.....	32
KabAnata apat.....	43
ang turo ni maria.....	43
KabAnata lima	51
ang templo	51
Ika-anim na KabAnata	70
ang pagkamatay ni Joaquin.....	70
Ikapitong kabAnata.....	78
ang kailaliman ng impiyerno.....	78
Ika-walong kabAnata.....	92
ang pagkamatay ni ann.....	92
Ika-siyam na Kabanata.....	96
Nagmature na si Maria.....	96
Ika-sampung kabAnata	100
ang kasalan ni maria at Jose.....	100
labing-isang kabAnata	104
ang Instant ng paglikha	104
Ika-labing dalawang kabAnata.....	114
Pinagpala ka sa mga babae	114
Ika-labing tatlong kabAnata.....	123
paghahayag kay Jose.....	123
Ika-labing apat na kabAnata	133
ang paglalakbay patungo sa bethlehem.....	133
Ika-labing limang Kabanata.....	151
Ang Kapanganakan ni Kristo.....	151
Ika-labing anim na kabAnata	164
Ang Presentasyon	164
Ika-labing pitong kabAnata.....	179
paglalakbay sa egypt.....	179
Ika-labingwalong Kabanata	201
Ang batang si Hesus.....	201
Kabanata Labinsiyam.....	213
Pagbabalik sa Nazareth	213

Kabanata Dalawampung	223
Pangangaral sa Templo	223
Ikadalawampu't Isang Kabanata.....	238
Si Hesus mula sa Kabataan hanggang sa Tao	238
Ikadalawampu't Dalawang Kabanata	246
ang pagkamatay ni Jose	246
Kabanata Dalawampu't Tatlo.....	255
papalapit na ang kanyang pampublikong buhay	255
Kabanata Dalawampu't Lima.....	262
sakripisyo ng isang ina.....	262
Kabanata Dalawampu't Anim	271
ang Bautismo ni Hesus.....	271
Ikadalawampu't pitong Kabanata.....	275
Ang mga Disipulo ni Kristo	275
Kabanata Dalawampu't Pitong.....	283
Ang mga Alagad ni Kristo	283
Kabanata Dalawampu't Walo.....	286
Ang Pampublikong Himala ni Kristo.....	286
Kabanata Dalawampu't Siyam	297
ang lumalagong ministeryo.....	297
Kabanata Tatlumpu.....	300
Ang Pagbabagong-anyo	300
Kabanata Thirty One.....	303
Ang Huling Super	303
Kabanata tatlumpu	312
kalungkutan ni Maria	312
Kabanata tatlumpu't tatlo	316
ang daan patungo sa kalbaryo	316
Kabanata tatlumpu't apat.....	324
ang muling pagkabuhay	324
Kabanata tatlumpu't lima	328
ang pag-akyat ni Kristo	328
Kabanata tatlumpu't anim	334
ang pentacost.....	334
Kabanata tatlumpu't pito	339
ang labanan ng mabuti at masama	339
Kabanata tatlumpu't walo.....	348
ang paniniwala ng mga apostol.....	348

Kabanata tatlumpu't siyam.....	357
ang pagkamatay ni james.....	357
Kabanata Apatnapu.....	360
pagpapalaya kay Pedro	360
Kabanata Apatnapu't isa.....	370
Ang mga Ebanghelyo.....	370
Kabanata Apatnapu't Dalawa.....	379
Ang pagkamatay ng ating Mahal	379
Kabanata Apatnapu't Tatlo.....	392
Ang pag-akyat ni Maria	392
Mga Tala Mula sa May-akda	401

PAUNANG SALITA

Ang *Blessed is Her Name* ay isang prosa adaptation ng isang “inspired” na screenplay na isinulat ni Barbara Oleynick noong 2000. Ito ay batay sa espirituwal na mga sinulat ni Maria of Jesus of Ágreda, isang debotong Franciscanong madre mula sa Ágreda, Spain, na karaniwang kilala bilang Maria de Ágreda. (1602–1665) Isinilang sa isang pamilyang nakatuon sa Diyos—ang kanyang ina at siya ay pumasok sa kumbento noong Enero 1619 habang ang kanyang ama at dalawang kapatid na lalaki ay naging mga prayleng Pransiskano - siya ay hindi inaasahang ginawang Abbess noong dalawampu't lima ng dispensasyon ng papa. Namatay na may reputasyon para sa kabAnalan, ang kanyang layunin para sa kanonisasyon ay ipinakilala pagkaraan lamang ng pitong taon, noong 21 Hunyo 1672, ng Congregasyon ng Seremonya sa korte ng Espanya.

Ang kanyang pangmatagalang katanyagan ay nagmumula hindi lamang sa kanyang bAnal na buhay ngunit mula sa kanyang trabaho, *La Mística ciudad de Dios, historia divina de la Virgen, Madre de Dios* (“Ang Mistikong Lungsod ng Diyos”). Ipinaglihi noong 1627, siyam na taon pagkatapos ng pagsali sa kumbento, ito ay pinasimulan sa utos ng kanyang confessor at ang unang 400 na pahina ay ginawa sa loob lamang ng dalawampung araw. Bagamat sa una ay sinikap niyang pigilan ang paglalathala nito, isang kopya ang ipinadala kay Philip IV - na matagal nang nagpahayag ng interes dito. Nang maglaon, kasunod ng tagubilin ng isa pang confessor,

sinunog niya ang lahat ng kanyang mga isinulat, para lamang muling simulan ang gawain noong 1655 at tapusin ito noong 1660; ito ay inilimbag pagkatapos ng kamatayan sa Madrid noong 1670.

Sa pag-aangkin na nagtala ng mga bAnál na paghahayag, idinetalye ng *The Mystical City* ang mga misteryo ng BAnál na Buhay at Kamatayan ng Birheng Maria, na ipinagdiriwang bilang Ina ng Sangkatauhan at Reyna ng Langit. Orihinal na isang 4000-pahinang Espanyol na teksto na hinati sa apat na volume, kalaunan ay isinalin ito sa Aleman noong 1885 ng Redemptorist Fathers. Dahil sa inspirasyon ng edisyong Aleman, ang paring Chicago na si Father George J. Blatter ay natuto ng Espanyol upang makagawa ng isang salin sa Ingles, na unang inilathala noong 1912.

Noong Setyembre ng 1999, si Barbara na ang thesis ay ang musical na *The Miracle of Fatima* - ay nakaranas ng isang serendipitous encounter nang literal na nahulog ang *The Mystical City of God* mula sa istante ng bookstore sa kanyang paa. Nagulat sa nangyari, binasa niya ito sa buong taon, madalas na binabasa muli ang mga kabAnata ng 1000-pahinang tome. Nagsimula siyang magsulat ng isang screenplay, isang bagay na hindi pa niya nagawa noon noong Disyembre 8, 2000, na nagtapos noong Disyembre 25, 2000. Ang bagong pagsasalaysay na adaptasyon na ito ay magdadala ng kasaysayan at BAnál na buhay ng Birheng Ina ng Diyos sa lahat ng Kanyang mga Anak. Dumating na ang oras.

UNANG KABANATA

Ang Immaculate Conception

Noong taong 25 BC ang nayon ng Nazareth ay umugong ng lakas, ang makikitid na kalye nito ay punung-puno ng mga mangangalakal na sumisigaw ng kanilang mga paninda at mga bata na naghahabi sa mga pulutong sa mapaglarong tawa. Umalingawngaw sa mga dingding na bato ang maindayog na kalansing ng martilyo ng panday, na nakikihalubilo sa daldalan ng mga nagtitinda na nakikipagtawaran sa presyo. Ang hangin ay sagAna sa halimuyak ng mainit, bagong lutong tinapay, na hinaluan ng makalupang amoy ng mga pampalasa—cinnamon, cumin, at cardamom—na tumutulo mula sa hinabing mga basket. Ang liwAnag ng araw ay kumislap sa mga bubong na luwad, at ang malayong pagdurugo ng mga kambing ay naghalo sa symphony ng pang-araw-araw na buhay, na nagpinta ng tAnawin ng isang bayan na may layunin at tradisyon.

Isang grupo ng mga kababaihan na nakadamit ng mahaba, umaagos na linen na tunika ng malalim na asul, naka-mute na pula at makalupang natural na krema na nagkumpol-kumpol sa plaza ng nayon, ang kanilang mga tinig ay naghahabi sa isang masiglang koro ng tawAnan at pag-uusap. Pinalibutan nila ang dalawang nakababatang babae, parehong mabigat na nagdadalang-tao, ang kanilang mga kamay ay marahan na hinihimas ang mga bilugan na tiyan habang bumubulong sila ng mga pagpapala at nagbabahagi ng mga nakakaalam na ngiti. Ang hangin ay kumaluskos sa pAnanabik, ang init ng pagkakapatiran na bumabalot sa kanila na parang isang nakaaaliw na alampay. Sumasayaw ang liwAnag ng araw sa kanilang mga mukha, na nagpapatingkad sa mga mata na kumikinang sa pag-asa, habang ang maindayog na paghampas ng mga palda at ang mahinang halimuyak ng lavender at mga inihurnong igos ay dinadala sa simoy ng hangin, na minarkahan ang sandali bilang isa sa kagalakan, pag-asa, at pangako ng bagong buhay.

Isang matandang mag-asawa ang sadyang gumalaw sa mataong pulutong, ang kanilang presensya ay matatag ngunit mahinahon. Si Joaquin, na malakas pa rin ang kanyang katawan sa kabila ng bigat ng mga taon, ay dinala ang kanyang sarili nang may tahimik na dignidad, ang kanyang mga kamay na nalalamigan ay nakayakap sa kanyang likuran habang sinasabayan niya ang maingat na hakbang ng kanyang asawa. Sa tabi niya, lumakad si Ana nang may kagandahang-loob na napurol ng kalungkutan, ang kanyang may linyang mukha ay nababalot ng sakit na napakalalim para sa mga salita. Ang kanyang mga mata, na dati'y maliwAnag sa kabataan, ngayon ay nagtataglay ng malayo, malungkot na tingin, na sumasalamin sa mga pasanin na dinadala sa katahimikan. Ang mga tupi ng kanyang balabal na kulay lupa ay lumilipad nang

bahagya sa bawat hakbang, ang telang suot ngunit marangal, katulad ng babae mismo.

Habang papalapit sila sa grupo ng mga babae, napansin ni Joaquin ang paraan ng pagtitig ni Ana sa mga buntis na babae, ang kanyang kamay ay likas na gumagalaw upang ipahinga ang kanyang baog na tiyan. Lumapit siya, ang boses niya ay mahinang bulungan.

"Ana... wag na."

Pilit na ngumiti si Ana, kahit na ang kanyang mga mata ay ipinagkanulo ang kanyang sakit. " *Joaquin, ayos lang ako. Halika, batiin natin sila. Malapit na silang makatanggap ng napakagandang mga regalo mula sa Diyos. Napakapalad nila!"*

Lumapit sila sa grupo, at napawi ang tawa ng mga babae, ang mga mata nilang hindi komportable kay Ana. Binati niya sila ng isang matamis na ngiti, bagama't masakit ang kanyang puso ay taos-puso ang kanyang mga sinabi.

" Malapit ka nang dumating, Rachel, at ikaw din, Susanna. Ano sa palagay mo—isa pang lalaki para sa bawat oras na ito? Ipagdadasal ko ba ang mga Anak na babae para sa iyo?"

Isa sa mga babae, ang kanyang tono ay matinis at hindi mabait, ay sumagot , *"Dapat mong ipagdasal ang iyong sarili, Ana."*

Nagtawanan ang grupo, parang kutsilyo ang tinig nila. Ang isa pang babae, na pinalakas ng loob ng kalupitan ng una, ay bumaling kay Joaquin.

" Joaquin, mayroon akong isang magandang nakababatang kapatid na babae. Siya ay handa na at lubos na hinog na para sa pagbibigay sa iyo ng bata na kailangan mo. Ang aming batas ay nagsasabi na maaari kang kumuha ng

bagong asawa kung ang luma ay naging tulad ng isang lantang piraso ng lupa."

Umigting ang panga ni Joaquin ngunit wala siyang sinabi. Sa halip, marahan niyang ginabayan si Ana palayo sa grupo, nadudurog ang kanyang puso sa hitsura ng sakit na nakaukit sa kanyang mukha.

Ang makulay na mga kulay ng araw ay nagbigay daan sa malamig at kulay-pilak na liwAnag ng isang kabilugan ng buwan. Ang nayon ng Nazareth ay tahimik sa ilalim ng matingkad na kalangitan, ang mga batong tahAnan na naghahagis ng mahabang anino sa liwAnag ng buwan hanggang sa ito ay namamahinga sa hamak na tirahan nina Joaquin at Ana.

Nakaluhod sa panalangin, yumuko ang kanilang mga ulo at nagdaop ang mga kamay sa tahimik na debosyon. Ang silid ay tumahimik, maliban sa mahinang bulung-bulungan ng kanilang mga tinig na umaakyat na parang insenso sa langit. Ang tinig ni Joaquin, matatag at magalang, ang unang bumasag sa katahimikan. Ang kanyang mga salita ay mabigat na may parehong pag-asa at pAnanabik.

" Makapangyarihang Ama , patuloy kaming nAnanalangin para sa pagdating ng Mesiyas. Ang Isa na magiging kaligtasan ng sangkatauhan. Nawa'y ang Kanyang salita ay ang lahat ng nalalaman at nabubuhay ng tao. Ang Iyong poot ay pinipigilan sa mga pAnahong tila kailangan-napakalaki ng Iyong pag-ibig sa Iyong mga Anak, Panginoon. Gayunpaman, hindi sila natatakot sa Iyong kapangyarihan, ni pinararangalan ang kaluwalhatian ng Iyong kadakilaan ."

Sumama ang boses ni Ana sa kanya, mas malambot ngunit hindi gaanong masigasig, ang kanyang mga salita ay nanginginig sa bigat ng mga taon ng hindi nasagot na mga

pAnalangin. " *KabAnal-bAnalang Ama, Panginoon ng lahat, nagpapatuloy ako sa aking pAnalangin na magkaAnak upang aming igalang ang mga batas ng aming pAnanampalataya. Ang batang ito ay aming iaalay sa Iyo. Dalangin namin na ito ay Iyong kalooban at ito ay mangyari .*"

Ang kanilang mga pAnalangin ay nagtagal sa hangin, isang sagradong pag-aalay ng pAnanampalataya at pagsuko, habang ang kumikislap na liwAnag ng isang lampara ng langis ay naglalagay ng kanilang mga anino sa mga dingding. Ang kanilang mga pAnalangin ay sasagutin sa mga paraang hindi nila akalain.

Sampung taon na ang lumipas mula nang simulan nina Joaquin at Ana ang kanilang taimtim na pAnalangin para sa isang bata. Ang mga pAnahon ay lumiliko, at ngayon ang nayon ay nakabalot sa tahimik na katahimikan ng taglamig. Ang tAnawin, na dating masigla sa init ng tag-araw, ngayon ay malamig at malamig, ang mga puno ay hubad at ang lupa ay tumigas ng hamog na nagyelo. Sa loob ng kanilang hamak na tahAnan, ang mga taon ay nakaukit sa kanilang mga marka kina Joaquin at Ana. Ang kanilang mga mukha ay may mga linya ng pAnahon, ang kanilang buhok ay may bahid ng pilak, ngunit ang kanilang pAnanampalataya ay nAnatiling hindi natitinag.

Muli, lumuhod sila sa pAnalangin, sabay-sabay na tumataas ang kanilang mga tinig, isang patunay ng kanilang walang hanggang debosyon. Ngunit sa pagkakataong ito, habang sila ay nAnanalangin, isang biglaang at nagniningning na liwAnag ang pumuno sa silid, na bumalot sa kanila sa ningning nito. Sa harap nila ay lumitaw ang isang bata at kapansin-pansing guwapong lalaki, ang kanyang presensya ay parehong ethereal at nahahawakan. Iyon ay ang anghel na si

Gabriel, ang kanyang anyo na kumikinang sa bAnal na liwAnag, ang kanyang tinig ay bAnayad ngunit nag-uutos.

“Ako si Gabriel, na ipinadala ng BAnal na Trinidad na may ganitong mensahe: Kayo, Joaquin at Ana, na nagpakita ng inyong sarili bilang mga tapat na lingkod, na sa patuloy na pAnalangin para sa pagtubos ng sangkatauhan at pagdating ng Mesiyas, ay dumating sa Aming presensya at narinig sa Aming kagandahang-loob. Gayon din dininig ang iyong pAnalangin para sa isang bata. Ang aming pangako sa iyo, sa pabor ng Aming kAnang kamay, ay matatanggap mo ang Bunga ng Benediction. Si Ana, bagama't baog, ay mahimalang maglilihi ng isang Anak na babae, kung kanino Aming ibinigay ang pangalang Maria. Siya ay pagpapalain sa mga kababaihan. Makikilala siya ng lahat ng mga bansa bilang The Blessed. Sapagkat pinalambot ng pag-ibig ang puso ng Makapangyarihan sa lahat at pinabilis ang Kanyang awa sa tao. Ang babaeng ito ay magiging kahanga-hanga sa lahat ng kanyang ginagawa at sa buong buhay niya. Mula sa kanyang pagkabata, hayaan siyang maging bAnal sa Diyos, tulad ng iyong ipinangako. Siya ay hihirang, dakila, makapangyarihan, at puspos ng BAnal na Espiritu. Para sa Paglilihi ng Bata, ang buong langit at lupa ay magsasaya.”

Lalong lumiwAnag ang liwAnag sa paligid ni Ana, at lumingon sa kanya si Gabriel, nagsasalita nang pribado. "Lilikha kami sa iyo ng isang perpektong gawain, na siyang layunin ng Ating Kapangyarihan, at isang huwaran ng kasakdalan na inilaan para sa Ating mga Anak, at ang pangwakas na korona ng paglikha. Sa Kanya, na magiging malaya sa kasalAnan, inilalagay namin ang lahat ng mga biyaya at kabutihan na ibinigay at pagkatapos ay nawala ng unang tao. Ikaw lamang ang makakaalam na si Maria ang

magiging pintuan ng buhay at kaligtasan para sa mga Anak ni Adan ."

Dahil doon, nawala ang anghel na si Gabriel, at nawala ang liwAnag sa paligid ng mag-asawa, naiwan silang nakatulala sa katahimikan.

Ang taglamig ay nagbigay daan sa bAnayad na init ng huling bahagi ng tag-araw. Si Ana, na ngayon ay may Anak, ay nagtrabaho sa kanyang hardin, ang kanyang mga kamay ay nag-aalaga sa mga halaman nang may pag-iingat. Sa itaas niya, isang pAnandaliang kaputian ang nAnanatili sa hangin, isang hindi malinaw ngunit kapansin-pansing presensya. Marahan na umungol si Ana na may mukha na nagliliwAnag sa tuwa. Huminto ang isang kapitbahay na dumaan para batiin siya.

" *Hindi na magtatagal, Ana ?*" tanong ng babae, mainit at mausisa ang tono.

Ngumiti si Ana, nakapatong ang isang kamay sa kanyang bilugan na tiyan. " *Dalawang buwan pa ang katapusan ng tag-araw. "*

" *At ano sa tingin mo? Lalaki? Babae ?*"

Tumawa ng mahina si Ana na kumikinang ang mga mata. " *Isang himala sa aking edad!"*

PANGALAWANG KABANATA

ANG BITUKA NG IMPIYERNO

Sa kailaliman ng lupa, ang mga bituka ng impiyerno ay namumulaklak ng walang humpay, walang kabusugan na poot. Ang mga apoy ay umaatungal na parang mga buhay na hayop, ang kanilang mga dila ng apoy ay dumidilaan sa tulis-tulis, itim na bato, naghahagis ng ligaw, kumikislap na mga anino

na sumasayaw na parang mga kaluluwang pinahihirapan. Ang mismong lupa ay pumipintig ng init, basag at natunaw, umaagos sa mga ilog ng likidong apoy na nag-ukit ng daan sa kailaliman. Ang hangin ay makapal na may maamong amoy ng asupre at ang mga alingawngaw ng hapis na pag-iyak, ang kanilang kalungkutan ay hinabi sa mismong tela ng makademonyong kalawakan. Ang kadiliman ay bumungad sa mga puwang sa pagitan ng mga apoy, hindi ang kawalan ng liwAnag, kundi isang umuubos, nakalulungkot na walang laman, na dumidiin laban sa sinumpa na parang isang hindi nakikitang kamay. Ito ay isang lugar ng walang katapusang pagdurusa, kung saan ang oras ay nawalan ng kahulugan at kawalan ng pag-asa na kumapit sa hangin tulad ng isang nakasakal na hamog, na bumabalot sa sarili nito sa lahat.

Si Lucifer, ang kanyang anyo na matayog at nagbabanta, ay nagpabalik-balik, ang kanyang mga galaw ay nabalisa. Bigla niyang ibinagsak ang kanyang ulo at nagpakawala ng isang nakakapanghinang dagundong, ang kanyang boses ay umaalingawngaw sa kailaliman. Binuksan niya ang kanyang kamay, sumilip dito, at lumitaw ang imahe ni Ana at ng kanyang kapitbahay na tumatawa. Nakita niyang ipinatong ni Ana ang kanyang kamay sa kanyang buntis na tiyan, hindi mapag-aalinlangAnan ang kanyang saya.

Kumuyom ang kamay ni Lucifer sa isang kamao, at nagpakawala siya ng isang guttural na halinghing, ang kanyang galit ay nararamdaman.

Nang maglaon, sa loob ng kanyang simpleng tahAnan, si Ana ay nakaupo sa tabi ng bintAna, ang kanyang mga daliri ay maingat na nagtatahi ng isang maselang damit ng sanggol. Ang ginintuang liwAnag ng hapon ay tumama sa mga kahoy na shutter, na nag-cast ng mainit at makulit na pattern sa sahig na

lupa. Hinalo ng bAnayad na simoy ng hangin ang tela sa kanyang kandungan, dala ang mahinang amoy ng rosemaria at bagong lutong tinapay. Ang tahimik na ugong ng buhay sa nayon ay dumaloy mula sa labas—malayong mga tinig, ang paminsan-minsang pag-ungol ng isang kambing—ngunit sa loob ng mga pader na ito, lahat ay kalmado, isang santuwaryo ng tahimik na debosyon.

Pagkatapos, nang walang babala, ang hangin ay lumipat. Nawala ang init sa silid, napalitan ng hindi natural na lamig na tumatama sa kanyang balat. Lumamlam ang malambot na liwAnag na parang umiikot ang araw. Isang bigat ang pumatong sa kanyang dibdib, makapal at nakakasakal. Ang kumikislap na lampara ng langis ay nanginginig, ang apoy nito ay lumiliit, tulad ng isang kadiliman, mas mayaman kaysa anino, na pinagsama sa pinakamalayong sulok.

At pagkatapos-naroon siya.

Lumitaw si Lucifer, ang kanyang presensya ay pumipihit sa paligid niya, isang pigura ng kahila-hilakbot na kagandahan at nakakatakot. Ang kanyang mga mata, tulad ng nagbabagang mga бага, ay bumungad sa kanya, at kahit na ang kanyang mukha ay inukit sa pagiging perpekto ng isang anghel, ito ay napinsala ng isang bagay na mas malalim—isang sinaunang galit, isang kalungkutan na nauwi sa isang bagay na malupit. Ang mismong hangin sa paligid niya ay pumipintig ng isang hindi nakikitang puwersa, na dumidiin sa kanya, nagbabantang masuffocate ang kapayapaan na napuno ng ilang sandali bago ang silid. Ang karayom ni Ana ay dumulas mula sa kanyang mga daliri, nakalimutan, habang siya ay nakatitig sa mismong mukha ng kadiliman.

Ang kanyang hitsura ay mas mukhang tao kaysa sa hayop, kahit na ang kanyang presensya ay hindi gaanong nakakatakot. Sinimulan niya itong suwayin, tumutulo ang malisya sa boses.

"Tingnan mo, isang matandang babae na lantang nagdadalang-tao. At si Joaquin ay mas matanda pa kaysa sa iyo. Ito ay hindi kanya, hindi ba? Ikaw na mangangalunya. Ikaw ay nakahulugod sa akin. Ikaw, na nAnanalangin sa Diyos nang may gayong kabAnalan, dinadala mo ang iyong kasalAnan sa iyong tiyan."

Napaluhod si Ana, habang umiiyak, ang kanyang mga kamay ay likas na tinatakpan ang kanyang tiyan upang protektahan ang kanyang hindi pa isinisilang na Anak. Bago makapagbitaw ng isang salita si Lucifer, isang biglaang ningning ang bumasag sa mapang-aping dilim. Sa isang iglap, dalawang celestial na nilalang ang bumaba, ang kanilang presensya ay nagliliwAnag sa silid ng isang kinang na sumasalungat sa mismong kadiliman na tumatagos mula sa anyo ng nahulog na anghel.

Isang anghel ang tumangay nang may makapigil-hiningang bilis, ang malalaking pakpak nito ay nakabuka tulad ng isang kalasag ng dalisay na liwAnag, na bumabalot kay Ana sa isang hadlang ng bAnal na proteksyon. Ang hangin sa paligid niya, na dating makapal ng pangamba, ngayon ay humihigop ng hindi makalupa na init, isang nakapapawi na lakas na nagtulak pabalik sa nakasusuklam na pagkakahawak ng kasamaan.

Ang pangalawang anghel ay nakatayong matatag, na nakataas sa harap ni Lucifer na may presensya na nagliliwAnag ng hindi natitinag na awtoridad. Ang mga mata nito ay nagningas sa apoy ng langit mismo, ang mga damit nito

ay kumikinang na parang tinunaw na ginto. Walang pag-aalinlangan, ang tinig ng anghel ay umalingawngaw, mayaman at nag-uutos, bawat salita ay dumadagundong sa kapangyarihan ng Makapangyarihan.

"Hindi ka na muling papasok sa bahay na ito," deklara ng anghel, nanginginig ang boses nito sa mismong hangin. *"Hindi mo ba nakikita? Si Ana ay binabantayan natin, mga lingkod ng Panginoon. Umalis ka, dahil wala kang pag-aangkin dito!"*

Ang mismong mga dingding ng tahAnan ay tila nag-vibrate sa bigat ng pahayag. Ang kadiliman ay umatras, sumisitsit na parang sugatang ahas, at ang dating kahanga-hangang anyo ni Lucifer ay naalog, ang kanyang galit ay sinalubong ng isang di-natitinag na puwersa.

Naningkit ang mga mata ni Lucifer, may kamandag ang boses. *"Bakit Niya binabantayan ang isang kahabag-habag na babae na may dalang bastos na bata? Kinakayod Niya ang ilalim ng bariles para sa mga mAnanampalataya."* Matigas ang boses ng anghel. *"Umalis at alamin na hindi nag-iisa si Ana."*

Ang anyo ni Lucifer ay nagsimulang maglaho, ngunit ang kanyang boses ay nagtagal, isang nakakagigil na alingawngaw. *"At nanonood ako. Lagi akong nanonood."*

Habang naglalaho ang kanyang presensya, ang kanyang tinig ay umiikot sa kailaliman, isang nakagigimbal na paalala ng kanyang walang humpay na malisya. *"Bakit kaya ako iniistorbo ng mga ganyan? Tatapusin ko ang buhay niya kung kinakailangan. Anuman ang kailangan para makabalik sa isang estado ng kapayapaan."*

IKATLONG KABANATA

ANG PAGSILANG NI MARIA

Pagkalipas ng dalawang buwan, ang nayon ng Nazareth ay naliligo sa malambot na liwAnag ng isang kabilugan ng buwan, ang liwAnag nito ay nagbibigay ng mahabang anino sa buong tAnawin. Ang gabi ay hindi pa rin, ang hangin presko sa pangako ng buwang-liwayway. Sa gilid ng burol kung saan matatAnaw ang nayon, lumuhod si Joaquin sa pagdarasal, ang kanyang silweta ay tumatama sa liwAnag ng buwan. Nagdampi ang kanyang mga kamay, nakayuko ang kanyang ulo habang tahimik na nagpahayag ng kanyang pasasalamat at mga kahilingan.

Ang bAnayad na sinag ng buwan ay nasala sa isang silid ng kanyang maliit na bahay na bato kung saan nakahiga si Ana sa paghihirap ng paggawa. Gayunpaman, hindi tulad ng karaniwang pag-iyak at pakikibaka ng pangangAnak, ang silid ay napuno ng hindi makamundong kalmado. Si Ana ay nakaupo nang tuwid, ang kanyang mukha ay tahimik, na parang hindi nagalaw ng mga sakit ng pangangAnak. Nagpalipat-lipat ang mga komadrona sa silid, ang kanilang mga ekspresyon ay may halong pagkamangha at pagkalito.

" *Ana* ," bulong ng isang komadrona, may bahid ng pagtataka ang kanyang boses, " *Hindi pa ako nakakita ng ganoong bagay. Ni isang sakit. Kakaiba, hindi ba, ate?* "

Ang pangalawang komadrona ay tumawa ng mahina, kahit na ang kanyang mga mata ay ipinagkanulo ang kanyang pagkamangha. " *Marahil ay kaedad niya ito. Kung alam kong napakadali lang, hinintay ko ang sarili ko. Tingnan mo, lalabas na ang bata .* "

Si Ana, mahinahon at mahinahon, ay inabot ng komadrona ang dahan-dahang pagkakayakap sa bagong pangAnak sa kanyang mga bisig. Ang bagong pangAnak na batang babae ay nakabalot sa malambot na lino na inihanda para sa kanyang pagdating, ang kanyang maselang anyo ay duyan na may sukdulang pangangalaga. Gayunpaman, habang nakahiga siya sa mga

bisig ng kanyang ina, isang bagay na hindi karaniwan ang bumungad sa kanya—ang kanyang balat ay tila kumikinang sa isang liwAnag na hindi mula sa mundong ito, isang bAnayad, makalangit na ningning na tanging si Ana at ang mga anghel ang nakakakita. Kumikislap ito tulad ng unang pamumula ng buwang-liwayway, bAnayad ngunit hindi maikakaila, isang tahimik na pagpapahayag ng bAnal na ugnayan sa kanyang buhay.

Ang mga komadrona, na hindi napapansin ang makalangit na liwAnag ngunit nakadarama ng isang bagay na pambihira, ay nagpalitan ng dilat na mga mata. Ang kanilang mga kamay, na sAnay na sa mga panginginig ng bagong buhay, ay bahagyang nanginginig habang pinagmamasdan ang bata sa tahimik na sindak.

Sa wakas, natagpuan ng unang midwife ang kanyang boses, kahit na ito ay halos isang bulong. " *Babae!* " Bumuntong hininga siya, nagtataka ang tono niya. " *Ana, mayroon kang isang Anak na babae. Tingnan mo siya-katangit-tangi, walang kamali-mali. Napaka perpekto.* "

Tumango ang pangalawang komadrona, dahan-dahang sinusubaybayan ng kanyang mga daliri ang malambot na pisngi ng sanggol. Isang tahimik na pagpipitagan ang bumalot sa silid, ang hangin ay makapal sa isang bagay na hindi nasasabi ngunit malalim na nararamdaman. Ni hindi alam ng mga babae na ang langit mismo ay sumandal, upang dumalo sa pagsilang ng sanggol na nakatakdang magdala ng kaligtasan ng sangkatauhan.

Niyakap ni Ana ang Anak nang malapit, ang kanyang puso ay namamaga sa pagmamahal na higit sa mga salita. Ang silid ay tila kumikinang na may bAnayad na liwAnag na nagmumula sa puso ng sanggol, isang bAnal na presensya na pumupuno sa espasyo ng init at kapayapaan. Ngumiti ang pangalawang komadrona, magaan ang tono ngunit puno ng paghanga. " *Buweno, mukhang hindi mo kailangan ang mga katulad namin. Nakagawa ka ng maayos, Ana, mas mahusay kaysa sa naisip ko. Halika, kapatid, iwAnan natin ang bagong ina kasama ang kanyang Anak. Pinagpala ka ng Diyos, sa wakas. Magandang gabi, Ana.* "

Nang buksan ng mga komadrona ang pinto para umalis, ang mga unang pahiwatig ng buwang-liwayway ay nagpinta sa kalangitan sa makulay na

kulay ng rosas at ginto. Tumawa ng mahina ang pangalawang midwife. " *Ang ibig mong sabihin ay magandang umaga. Ibahagi natin ang mabuting balita kay Joaquin!*"

Sumara ang pinto sa likuran nila, at ang silid ay muling naligo sa malambot na liwAnag ng papasikat na araw. Si Ana ay nakaupong mag-isa kasama ang kanyang bagong silang na Anak na babae, ang mga sinag ng sikat ng araw na dumadaloy sa mga tabing ng bintAna at nagbibigay-liwAnag sa maliit na anyo ng bata. Dahan-dahang sinuri ni Ana ang kanyang sanggol, hinawakan ang kanyang maselang mga daliri at paa, na namangha sa himalang hawak niya sa kanyang mga bisig. Ang liwAnag na nagmumula sa puso ng bata ay tila lalong lumiwAnag, na pinupuno ang silid ng isang sagradong liwAnag.

Dahil sa labis na emosyon, inilapit ni Ana ang bata at napaluhod, nanginginig ang boses sa pasasalamat at pagkamangha. " *Panginoon, Tagapaglikha ng lahat ng buhay at pinakamakapangyarihan, sa Iyong walang katapusang karunungan, ibinigay Mo sa akin ang Anak na ito. Salamat. Ngunit ngayon ay dapat kong itanong, paano ko pangangalagaan ang isa na Iyong nag-iisang itinuring na nagdadala ng Walang-hanggang Salita? Paano ko haharapin ang Isa na magiging Ina ng Iyong Anak?* "

Isang boses, bAnayad ngunit puno ng awtoridad, ang pumuno sa silid. " *Aalagaan mo siya sa panlabas na paraan tulad ng pag-aalaga ng isang ina sa kanyang Anak, nang walang anumang pagpapakita ng pagpipitagan, ngunit pAnatilihin ang paggalang na ito sa loob .*"

Biglang napuno ng kinang ang silid na hindi kayang unawain ng lupa. Isang hukbo ng mga anghel ang lumitaw, ang kanilang mga nagniningning na anyo ay kumikinang na parang apoy at perlas, pinupuno ang bawat sulok ng abang silid ng bAnal na liwAnag. Ang kanilang mga kasuotan ay umaagos na parang likidong ginto, ang kanilang mga pakpak ay nakabuka sa maningning na ningning, na nagpapakilos sa hangin ng isang bulong ng makalangit na biyaya.

Pagkatapos, na para bang ang mismong langit ay malapit na, isang himig ang bumangon—isang himno na napakadalisay, napakaganda, na ang

mismong mga dingding ay tila umugong sa taginting nito. Ang kanilang mga tinig ay nagtagpi-tagpi sa perpektong pagkakatugma, isang awit ng papuri na nanginginig sa kagalakan at pagpipitagan para sa bagong silang na bata, si Maria. Ito ay isang tunog na hindi lamang para sa mortal na mga tainga, ngunit para sa mga kaharian sa kabila, isang pagpapahayag sa langit na ang isang pinili ng Diyos ay pumasok sa mundo.

Si Ana, na nakayakap sa kanyang Anak, ay naramdaman ang musikang bumabalot sa kanya na parang mainit na liwAnag, ang kanyang puso ay namamaga sa pagkamangha. Kumikislap ang hangin na parang nanipis ang tela sa pagitan ng langit at lupa, at sa sagradong sandaling iyon, alam niya—ang kanyang Anak ay pinagpala, itinalaga para sa isang tadhAnang hindi maisip.

Ang liwAnag na nagmumula sa puso ng sanggol ay naging mas maliwAnag, na naging isang daluyan kung saan ang mga salita ng Diyos ay direktang ipinarating sa bata, na nakauunawa sa lahat ng sinasabi. Ang tinig ng Diyos ay umalingawngaw sa kanyang pagmamahal.

" Aking minamahal , sa lupa, ang Salita ay magiging Kanyang Ina, walang ama, tulad sa langit na Siya ay may Ama na walang ina. Dumating na ang pAnahon sa pamamagitan ng Ating pag-iingat upang bigyang-buhay ang liwAnag, ang nilalang na anyong tao, na pinalaya mula sa kasalAnan, na dudurog sa ulo ng ahas. Nalalapit na ang oras, napakapalad para sa mga mortal, kung saan ang Ating mga kayamAnan at mga kayamAnan ay nabuksan sa langit. Ihanda ngayon ang sangkatauhan, sapagkat malapit na nilang tanggapin ang Guro, ang Kapatid, at ang Kaibigan, sapagkat Siya ang magiging Kordero ng Diyos na mag-aalis ng mga kasalAnan ng sanlibutan ."

Pagkatapos, bumaling kay Gabriel, ang Diyos ay nag-utos, " *Pumunta sa mga yungib ng limbo. Sabihin kay Enoc, Elias, ang mga bAnal na ama, at ang makatarungan, na naghihintay doon sa libu-libong siglo, na ang pagtubos ng sangkatauhan ay malapit na .*" Ang kapangAnakan ni Maria, ang Ina ng Diyos, ay nagAnap noong Setyembre 8, 14 BC. Ito ang sandali, na nagtakda ng plano para sa kaligtasan ng tao.

Dahil doon, naglaho si Gabriel, ang kanyang nagniningning na anyo ay natunaw sa hindi nakikita, tulad ng isang bituin na kumukupas sa malawak na kalawakan ng buhang-liwayway. Ang silid, bagama't tahimik muli, ay pumipintig pa rin sa namamalagi na init ng kanyang presensya. Si Ana, ngayon ay nag-iisa kasama ang kanyang bagong silang na Anak na babae, ay nakatingin kay Maria, ang kanyang puso ay namamaga sa isang hindi maipaliwAnag na halo ng pagmamahal, pagtataka, at pagpipitagan.

Gayunpaman, hindi talaga siya nag-iisa.

Ang natitirang mga anghel ay nAnatiling malapit, ang kanilang ethereal na ningning ay naghahagis ng malambot na luminescence sa buong silid. Bagama't hindi sila nagsalita, ang kanilang presensya ay isang tahimik na pagpapahayag—isang pAnata ng proteksyon na lalampas sa sandaling ito, lampas sa gabing ito, lampas sa oras mismo. Tumayo sila bilang mga hindi nakikitang sentinel, mga tagapag-alaga ng bata na balang-araw ay umaalingawngaw sa paglipas ng pAnahon.

Isang bAnayad na simoy ng hangin ang bumalot sa silid, na nagdadala ng kapayapaan, isang tahimik na katiyakan na si Maria ay hindi lalakad nang walang bantay.

KABANATA APAT

ANG TURO NI MARIA

Sa loob ng hamak na tahAnan nina Joaquin at Ana, ang kapaligiran ay napuno ng init at pagmamahal. Ang mag-asawa, na ngayon ay mga magulang ng bagong silang na si maria, ay nagmamahal sa kanilang Anak nang may magiliw na pagmamahal. Si Joaquin, na hindi alam ang bAnal na tadhAna ng kanyang Anak na babae, ay hinawakan siya sa kanyang mga bisig tulad ng ginagawa ng sinumang mapagmahal na ama. Si Maria, bagaman binigyan ng kapangyarihan ng talino at pAnanalita mula sa pagsilang, ay hindi nagpahayag nito sa kanyang mga magulang. Sa halip, tumugon siya sa kanilang pagmamahalan sa pamamagitan ng mga ngiti at magiliw na haplos, ang kanyang maliliit na kamay ay umaabot sa mukha ni Joaquin o pinagdaop ang kanyang mga daliri.

Sa katahimikan ng gabi, habang natutulog ang kanyang mga magulang, lumuluhod si Maria sa pAnalangin, tahimik na gumagalaw ang kanyang mga labi habang nakikipag-usap sa Diyos. Habang siya ay tumatanda at nagsimulang maglakad, hahawakan niya ang mga kamay ng kanyang ina at ama, na ginagabayan sila ng tahimik na karunungan na higit pa sa kanyang mga taon. Binitawan niya ang kanilang mga kamay upang iunat ang kanyang maliliit na daliri patungo sa isang paru-paro, na dadapo sa kanya, ang mga maselan nitong pakpak ay humahaplos sa kanyang pisngi.

Nang gabayan ni Ana ang maliit na si Maria sa paliko-likong mga lansangan ng nayon, ang bata, na halos tatlong taong gulang pa lang, ay madalas na humihinto kapag nakikita ang isang taong nangangailangan. Sa isang tahimik na determinasyon na pinabulaAnan ang kanyang murang edad, dahan-dahang hinuhubad ni maria ang kanyang malambot na alampay at maingat na isinusuot ito sa mga balikat ng isang mahina at may sakit na pigura na nakasiksik sa malamig na lupa. Ang kanyang maliliit na kamay ay gumalaw na may sadyang kabaitan, na para bang naiintindihan niya ang bigat ng kanyang maliit na kilos. Sa mga oras ng pagkain, si maria ay nakaupo

kasama ang kanyang katamtamang bahagi ng pagkain, ang kanyang malapad at inosenteng mga mata ay sumulyap sa mga walang-wala. Walang pag-aalinlangan, hinahati niya ang kanyang pagkain, ang pinakamaliit na kagat lamang ang kanyang kinakain at iniaalay ang natitira sa mga nagugutom na kaluluwa na tumawid sa kanyang landas. Ang kanyang walang pag-iimbót na mga gawa, na napakadalísay at hindi mapagkunwari, ay nag-iwan ng hindi maalis na marka sa puso ng mga nakasaksi sa kanila. Kapag nagbibigay ng limos sa mga mahihirap, hinahalikan niya ang kanilang mga kamay at, kung maaari, ang kanilang mga paa, taimtim na nAnanalangin para sa kanilang mga kaluluwa. “ *Panginoong Diyos,*” bulong niya, “ *maawa ka at pabor sa mga nangangailangan.*”

Sa higit sa isang pagkakataon, makikita ni Ana ang kanyang maliit na Anak na nakaluhod sa pAnalangin, ang kanyang mga kamay ay mahigpit na nakadaop, ang kanyang mukha ay nakataas sa langit. Ang mga pAnalangin ni Maria ay puno ng pagpapakumbaba at debosyon. “ *Diyos na kataas-taasan,*” sasabihin niya, “ *"Diyos na kataas-taasan, hindi kita mapupuri nang may karapat-dapat na nararapat. Hindi man lang ako kumikislap sa Iyong kaluwalhatian at kadakilaan. Maglilingkod ako sa Iyo nang mabuti, aking Panginoon, at alam kong malapit na ang oras ng paglisan ko sa tahanan na ito. Ako ay lubos na handa at walang tiyaga na pumasok sa Iyong bahay at paglilingkod. Hinihiling ko sa Iyo na bigyan Mo ako ng inspirasyon sa pamamagitan ng mga puso ng aking mga magulang na masimulan kong gampanan ang gawaing ibinigay sa akin."*

Kasabay nito, binigyan si Ana ng isang pangitain. Nakita niya ang kanyang sarili sa sandali ng paglilihi ni Maria, lumuluhod habang ang anghel Gabriel ay naghahatid ng mensahe ng Diyos. Pagkatapos, nakita niya ang kanyang sarili na dinadala ang kanyang Anak sa Templo, kung saan titira si Maria at

tinuturuan ng mga bAnál na lalaki at babae. Si Joaquin, ay nakatanggap din ng parehong pangitain. Sama-sama, naunawaan nila kung ano ang dapat gawin.

Ang pangitain ay naging katotohanan. Naglakad sina Joaquin at Ana sa mga lansangan ng Jerusalem, si Maria sa pagitan nila, ang kanyang maliliit na kamay ay nakadakup sa kanila. Nang makita ang Templo, binitawan ni Maria ang kanilang mga kamay at nauna nang naglakad, ang kanyang mga hakbang ay matatag at sigurado. Lumuhod sila sa harap ng gusali, nag-alay ng isang madasalin at taimtim na pAnalangin sa Panginoon. Si Joaquin ay nAnalangin, ang kanyang tinig ay puno ng kalungkutan.

" Makapangyarihang Panginoon , " Sa labis na kalungkutan, ginagawa namin ang iyong hinihiling. Ibinabalik namin ang batang ito sa Iyo. Ang aming Anak, ang iyong Anak na babae ."

Sumakit ang puso ni Ana habang dinaragdagan niya ang sarili niyang tahimik na pAnalangin. *" Siya ang Iyong Anak, ang aking mahal na Panginoon, at isasakatuparan niya ang Salita ayon sa Iyong itinakda. Ang gayong kabAnalan at malalim na kababaang-loob, na kitang-kita sa maliit na nilalang na ito, hindi ko pa kailanman nakita. Ibinabalik ko siya sa Iyo at idinadalangin na itinuring ko siya gaya ng itinuro Mo sa akin ."*

Tahimik ding nAnalangin si Maria. *" Pinakamamahal na Ama, pareho akong nakaramdam ng kalungkutan at kagalakan. Sapagkat iniwan ko ang dalawa na sobrang mahal at malambot na ang puso ko ay nasugatan. Ngunit ito ay tumitibok ng kagalakan, dahil ngayon ay matututo akong maglingkod sa Iyo ayon sa nararapat sa Iyo ."*

Pinuno ng tinig ng Diyos ang espasyo, bAnayad ngunit nag-uutos. *" Halika, Aking minamahal, halika sa Aking Templo, at hAnapin kung ano ang nais ng iyong puso ."*

Bumangon ang tatlo, at dinala sila ng isang pari sa mga apartment kung saan titira si Maria kasama ang iba pang mga Anak na babae na tinuturuan sa mga daan ng Panginoon. Labinlimang hakbang ang patungo sa pasukan. Bumaba ang ibang mga pari upang batiin sila, at hinawakan ng isa ang kamay ni Maria, inilagay siya sa unang hakbang. Sa kanyang pahintulot, lumington si maria at lumuhod sa harap nina Joaquin at Ana. Kinuha niya ang bawat isa sa kanilang mga kamay, hinalikan, at inilagay sa magkabilang gilid ng

kanyang mukha, ipinikit ang kanyang mga mata. Tumulo ang mga luha mula sa mga mata ng kanyang mga magulang, ngunit walang salitang binigkas. Nang pakawalan sila, tumalikod si maria at umakyat sa natitirang mga hakbang nang walang tulong o lumilingon. Ang mga anghel na kasama niya mula nang ipangAnak ay umakyat sa mga hakbang sa tabi niya. Nagsara ang mga pinto sa likod nilang lahat.

KABANATA LIMA

ANG TEMPLO

Sa loob ng Templo, dinala ng pari na si Simeon si Maria sa propetisang si Ana, isa sa kanyang mga guro, na naliwAnagan ng Panginoon tungkol sa bAnal na pakay ni Maria.

" Kapatid na Ana ,” sabi ni Simeon, “ Dinadala ko sa iyo si Maria, Anak ni Joaquin at Ana ng Nazareth .”

Napaluhod si maria at hinalikan ang kamay ni Ana. *" Nakikiusap ako na ako ay madala sa ilalim ng iyong bAnal na patnubay. Hinihiling ko ang iyong mga pagpapala sa araw na ito ng aking pagpasok sa bahay ng Diyos ."*

Ngumiti ng matamis si Ana. *" Anak ko, makakatagpo ka sa akin ng isang matulungin na ina. Aalagaan kita at ang iyong pag-aaral sa lahat ng posibleng pagsasaalang-alang. Halika, ituturo ko sa iyo kung saan ka matutulog at ipapakilala kita sa iba pang mga dalaga na pumunta rin dito upang matuto. "*

Naglakad sila sa isang makipot na pasilyo patungo sa isang mas malaking silid kung saan maraming kabataang babae, mula lima hanggang labintatlo ang edad, ay nagtipon-tipon sa paligid ng mga mesa na nagbabasa ng bAnal na kasulatan. Sila ay bumangon sa pagpasok nina Ana at maria. Lumapit si Maria sa bawat isa sa kanila, kinuha ang kanilang mga kamay at hinalikan sila. *" Hinihiling ko sa inyong lahat, ituro ninyo sa akin ang inyong nalalaman. Bigyan ninyo ako ng inyong mga pagpapala at payagan akong maglingkod sa inyo upang ako ay matutong maging katulad ninyo ."*

Kinuha ng katamtamang laki ang kamay ni maria at itinaas ito sa kanyang mga paa. Pinalibutan siya ng iba, magiliw siyang binati.

Kinagabihan, si maria ay tinulungan ni Ana sa paghahanda sa pagtulog. Matapos maipit at halikan sa noo, hinintay ni maria na makaalis si Ana bago lumabas ng kama. Nakahandusay siya sa lupa, hinahalikan ang sahig.

" Salamat, aking Panginoon, sa pag-imbata at pagtanggap sa akin sa Iyong bahay. Salamat, lupa, sa pag-alalay sa akin at pagpayag na makatayo sa

bAnal na lugar na ito. Sapagkat hindi ako karapat-dapat na yurakan at mAnatili dito ."

Pagkatapos ay lumingon siya sa kanyang mga anghel. " *Mga selestiyal na mensahero ng Makapangyarihan, pinakamatapat na mga kaibigan at kasama, isinasamo ko sa iyo kasama ang lahat ng kapangyarihan ng aking kaluluwa na mAnatili sa akin sa bAnal na Templong ito ng aking Panginoon. PaalalahAnan mo ako, bilang mga guro at tagapatnubay ng aking mga kilos, kapag kailangan kong ituwid ang aking mga paraan, upang matupad ko sa lahat ng bagay ang perpektong kalooban ng Kataas-taasan, na nagbibigay kasiyahan sa aking guro at mga bAnal na pari ."*

Sa labindalawang anghel ng Apocalypse, idinagdag niya, " *At mahal na mga kaibigang anghel, kung pinahihintulutan kayo ng Makapangyarihan, humayo kayo at aliwin ang aking mga bAnal na magulang sa pAnahon ng kanilang kalungkutan ."*

Nang umalis ang labindalawang anghel upang tuparin ang kanyang kahilingan, nAnatili si Maria sa makalangit na pakikipag-usap sa iba. Sa panloob na utos ng Diyos, inihanda ng mga anghel ang kaluluwa ni Maria para sa Kanyang presensya.

Ang maselang katawan ni maria ay biglang nagsimulang lumiwAnag, naliligo sa isang maningning, hindi makamundong liwAnag na tila nagmumula sa loob. Ang kanyang mukha, matahimik at maliwAnag, ay sumasalamin sa isang hindi mailarawang lubos na kaligayahan. Dahan-dahan, maganda, siya ay itinaas—katawan at kaluluwa—sa walang hanggAnang kalawakan ng Empyrean Heaven, isang kaharian ng dalisay, celestial na karilagan. Doon, ang BAnal na Trinidad ay naghihintay sa kanya, ang kanilang presensya ay nagmumula sa isang napakalaking pakiramdam ng kabaitan at kagalakan. Tinanggap siya ng Ama, ng Anak, at ng Espiritu Santo nang may walang katapusang init, ang kanilang bAnal na pagsang-ayon ay nagniningning na parang isang libong araw. Habang si Maria ay nakatayo sa kanilang gitna, siya ay lubos na nagbagong-anyo, siya ay natatakpan ng isang bAnal na liwAnag na sumisira sa lahat ng mga limitasyon sa lupa. Sa

sandaling iyon, nakita niya ang kakanyahan ng kabAnalan mismo—hindi sa pamamagitan ng tabing o anino, ngunit sa intuitively, direkta, nang harapan. Ang karAnasan ay lampas sa pag-unawa, isang unyon na napakalalim na lumampas ito sa oras at espasyo, na nag-iwan sa kanya magpakailanman nagbago, nagliliwAnag, at walang hanggang kaisa sa pinagmulan ng lahat ng nilikha.

Kinausap siya ng Diyos. " *Aking kalapati, Aking minamahal, nais Ko na makita at maunawaan mo ang mga nakatagong kaloob na nakalaan para sa mga kaluluwang aking pinili bilang tagapagmAna. Sila na ililigtas ng Kordero. Masdan mo kung gaano Ako kaloob sa Aking mga nilalang na nakakakilala at nagmamahal sa Akin. Ang Aking mga salita ay totoo, Ang Aking mga pangako ay tapat sa mga sumusunod sa Akin, sapagkat sila ay hindi humalakad sa kadiliman, bilang isang saksi na Aking hinirang. na aking inilalaan para sa pagpapalaki sa mapagpakumbaba, pagpapayaman sa mga dukha, pagpaparangal sa mga naaapi, at para sa paggantimpala sa lahat ng gagawin at pagdurusa ng mga mortal para sa Aking pangalan ."*

Nang may malalim na pagpapakumbaba, tumugon si Maria, "*Kataas-taasan at Walang Hanggang Diyos, Ikaw ay hindi nauunawaan—walang limitasyon sa kadakilaan at kasakdalan. Paanong ang isang kasing liit ko ay makatatayo sa harap ng Iyong kamahalan? Hindi ako karapat-dapat kahit na tumingin sa Iyo, ngunit kailangan ko ang Iyong biyaya nang higit kaysa kailanman. Sa Iyong presensya, ang lahat ng nilikha ay wala. Tuparin sa akin ang anumang kalooban Mo.*

Kung kailangan kong tiisin ang mga pagsubok at pag-uusig, kung ang pagpapakumbaba at kaamuan ay mahalaga sa Iyo, kung gayon ay huwag mo akong iligtas sa kanila, sapagkat sila ay mga kayamAnan ng Iyong pag-ibig. Ngunit tungkol sa mga gantimpala ng mga paghihirap na ito, ipagkaloob mo sa mga higit na karapat-dapat. Isang pabor lamang ang hinihiling ko, aking Panginoon—na maisagawa ko ang apat na pAnata sa Iyo: kalinisang-puri, kahirapan, pagsunod, at panghabambuhay na pag-aalay sa Iyong Templo, kung saan tinawag Mo akong maglingkod."

Sa pagtanggap sa kanyang mga pAnata, pinalamutian siya ng Diyos ng bAnal na biyaya. Ang kanyang mga pandama ay naliwAnagan ng maningning na liwAnag, na pinupuno sila ng kagandahan. Ang mga anghel ay nagtipon sa paligid niya, ang kanilang makalangit na anyo ay kumikislap sa isang ethereal na kinang, habang sinimulan nilang palamutihan si Maria ng mga kasuotan at mga hiyas ng hindi maisip na karilagan. Binalot nila siya ng isang manta ng katangi-tanging ningning, ang tela nito ay hinabi mula sa mga sinulid ng liwAnag at kagandahan, na umaagos na parang likidong ningning sa paligid ng kanyang pigura. Sa paligid ng kanyang baywang, ikinabit nila ang isang pamigkis na pinalamutian ng iba't ibang kulay na mga bato, ang bawat batong hiyas ay kumikinang na may mga kulay ng isang libong bahaghari, na sumisimbolo sa walang hanggAnang pagkakaiba-iba ng bAnal na nilikha. Dahan-dahan silang naglagay ng kuwintas sa kanyang leeg, ang maselang tanikala nito ay may hawak na tatlong maningning na perlas—pAnanampalataya, pag-asa, at pag-ibig sa kapwa—bawat isa ay kumikinang sa kadalisayan ng kanyang kaluluwa.

Ang kanyang mga kamay, maselan ngunit malakas, ay pinalamutian ng pitong singsing, bawat isa ay nagniningning na sagisag ng mga kaloob ng BAnal na Espiritu: karunungan, pang-unawa, payo, katatagan ng loob, kaalaman, kabAnalan, at takot sa Panginoon. Ang mga singsing ay kumikinang sa isang panloob na apoy, na parang buhay na may pinakadiwa ng bAnal na biyaya. Sa wakas, kinoronahan siya ng mga anghel ng isang diadema ng hindi matatawaran na kagandahan, ang mga hiyas nito ay nagbibigay ng liwAnag na napakaningning na tila higit pa sa mga bituin. Habang inilalagay nila ito sa kanyang ulo, ang kanilang mga tinig ay tumaas sa isang maayos na koro, na nagpapahayag sa kanya bilang ang Asawa ng Diyos at Empress ng Langit. Ang hangin sa paligid niya ay tila nag-vibrate sa bigat ng sagradong sandali na ito, habang ang lahat ng nilikha ay nagpatotoo sa kanyang kadakilaan, isang testamento sa kanyang walang kapantay na birtud at kanyang walang hanggang pagkakaisa sa bAnal.

Ipinahayag ng Diyos, " Ikaw ay magiging Aming Asawa, Aming minamahal at pinili sa lahat ng nilalang sa buong kawalang-hanggan. Ang mga anghel ay maglilingkod sa iyo, at ang lahat ng mga bansa at mga salinlahi ay tatawaging mapalad. Ibinibigay Ko sa iyo ang lahat ng kayamAnan ng Aking biyaya at kapangyarihan. Hingin mo ang anumang naisin mo, at ito ay gagawin ."

Ang huling kahilingan ni maria ay hindi makasarili. " Minamahal kong Panginoon at Guro, hinihimok ko sa Iyo na ipadala ang Iyong Bugtong na Anak sa mundo bilang lunas sa mga mortal, upang ang lahat ng tao ay matawag sa tunay na kaalaman ng Iyong Pagka-Diyos. Hinihiling ko na sina Joaquin at Ana ay tumanggap ng dagdag na mapagmahal na mga kaloob ng Iyong kAnang kamay; na ang mga dukha at naghihirap ay maaliw at maaliw sa kanilang mga problema; at aking tuparin ang kasiyahan ng Iyong BAnal .

Sa mga salitang ito, napuno ng musika ang langit, at ibinalik ng mga anghel si Maria sa kanyang higaan sa Templo. Kinaumagahan, kinuha ni Maria ang ilang makalupang ari-arian na ibinigay sa kanya ng kanyang ina - maliban sa ilang aklat at kasuotan at inutusan ang kanyang guro na ibigay ito sa mga mahihirap.

Kaya, ang Pinili, nagniningning at walang bahid ng kasalAnan, na nakatakhang magdala ng LiwAnag ng mundo, ay humakbang sa mga bAnal na bulwagan ng Templo upang simulan ang kanyang sagradong pag-aaral. Ang hangin ay tila kumikinang sa pagpipitagan habang niyayakap niya ang mga pAnata ng kahirapan at pagsunod, na hinabi ang mga ito sa mismong tela ng kanyang pag-iral. Nag-alab ang kanyang puso sa matinding pagnAnais na ipamuhay ang mga prinsipyong ito sa bawat paghinga, bawat hakbang, bawat pAnandaliang sandali ng kanyang kabataan. Habang nakapikit ang mga mata at nakadakip ang mga kamay sa taimtim na pagsusumamo, nakiusap siya sa mga pari na patnubayan siya, na mag-ukit ng landas ng disiplina at debosyon, na ilatag sa kanyang harapan ang mga tuntunin na humuhubog sa kanya sa isang sisidlan ng bAnal na layunin.

Sa maliit na silid ni Maria, ang unang liwAnag ng bukan-liwayway ay gumapang sa bintAna. Bawat araw ay bumangon si Maria mula sa kanyang kama sa madaling araw, ang kanyang mga paggalaw ay tahimik at sinadya. Lumuhod siya sa pAnalangin, ang kanyang mukha ay nakaangat sa langit.

Sa Templo, sinamahan ni Maria ang kanyang mga kaklase sa pAnalangin, ang kanyang tinig ay tumataas kaayon ng kanilang boses. MaliwAnag ang kanyang mukha, kitang-kita ang kanyang debosyon sa bawat kilos.

Mula sa ikatlong oras hanggang gabi, kailangan niyang abalahin ang sarili sa mga gawaing manwal. Siya ay naglinis ng mga sahig, naglinis ng mga silid, at naglaba ng damit ng lahat ng iba pa. Walang gawain sa ilalim niya. Hindi rin siya hiniling na gawin ang gayong mga gawain. Para bang sila ang pinakadakilang regalong ipinagkaloob sa kanya.

Si Maria ay nagtatapos sa bawat araw na nakaupo sa isang mesa, ang kanyang mga mata ay nakatutok sa mga pahina ng BAnal na Kasulatan. Sinusubaybayan ng kanyang mga daliri ang mga salita habang nagbabasa, ang kanyang ekspresyon ay isang malalim na konsentrasyon.

Sa kanyang silid, naghanda si maria para matulog sa tulong ni Ana, ang kanyang guro. Hinalikan ni Ana ang kanyang noo at umalis, marahang isinara ang pinto sa likuran niya. Naghintay sandali si maria bago bumangon sa kama at lumuhod sa sahig.

Ang ating Prinsesa sa Langit ay gumugugol ng maraming oras sa kanyang mga tuhod o nakahandusay sa sahig ng kanyang maliit na silid. Kadalasan, kung ang isang tao ay napakapalad sa pagmamasid sa kanya, siya ay matatagpuan sa isang estado ng lubos na kaligayahan, nakikipag-usap sa kanyang selestiyal na mga tagapag-alaga, o tumatanggap ng higit pang BAnal na kaalaman mula sa Pinakamakapangyarihan Mismo.

Sa mga study table, nakaupo si maria sa mga kasamahan niya, ang kanyang maliit na frame ay nakayuko sa mga sagradong teksto. Binabaybay ng kanyang mga daliri ang mga sinaunang salita nang may paggalang, nakakunot ang kanyang noo sa konsentrasyon. Bagama't naunawaan niya ang mga misteryo ng mga bAnal na kasulatan nang may lalim na lampas sa kanyang

mga taon, nilapitan niya ang kanyang pag-aaral nang may pAnanabik ng isang baguhan. Nagtanong siya, humingi ng patnubay, at nakinig nang mabuti sa kanyang mga guro, ang kanyang pagpapakumbaba ay nagniningning na kasingliwAnag ng kanyang talino.

Sa silid-kainan, lumipat si maria sa kanyang mga kaklase, na naghahain sa kanila ng kanilang mga pagkain nang may biyaya na tila halos hindi sa mundo. Siya ay kumuha lamang ng isang maliit na bahagi para sa kanyang sarili, ang kanyang mga aksyon ay isang tahimik na testamento sa kanyang pAnata ng kahirapan. Kapag ang iba ay nagpasalamat sa kanya, siya ay ngumiti ng mahina, ang kanyang mga mata ay puno ng init na nagsasabi ng kanyang tunay na pagmamahal para sa kanila. “ *Ito ay aking kagalakan na maglingkod,* ” ang sasabihin niya, ang kanyang tinig ay halos hindi humihinga.

Sa paglipas ng mga taon, ang mukha ni maria ay tumanda, ang malambot na bilog ng pagkabata ay nagbibigay-daan sa mga maselang katangian ng isang batang babae. Gayunpaman, ang kanyang espiritu ay nAnatiling hindi nagbabago- dalisay, tapat, at nagniningning sa liwAnag ng bAnal na biyaya. Ang kanyang mga araw ay isang ritmo ng pAnalangin, paglilingkod, at pag-aaral, ang bawat gawain ay ginampAnan nang may pag-ibig na tila higit pa sa daigdig na kaharian.

Sa katahimikan ng kanyang silid, ang debosyon ni maria ay nagkaroon ng mas matalik na anyo. Matapos magretiro ang iba, luluhod siya sa malamig na sahig, ang kanyang maliit na frame ay naliliwAnagan ng liwAnag ng buwan na dumadaloy sa bintAna. Ang kanyang mga pAnalangin ay hindi lamang mga salita kundi isang pakikipag-isa, isang pakikipag-usap sa bAnal na pumuno sa silid ng halos nasasalat na presensya. Minsan, nakadapa siya, nakadikit ang noo sa lupa, ang buong pagkatao niya ay handog ng pagpapakumbaba at pagmamahal.

Kung minsan, nasusulyapan siya ng kanyang mga guro o kaklase sa mga sandaling ito ng lubos na kaligayahan, ang kanyang mukha ay nagniningning

sa isang liwAnag na tila hindi sa mundong ito. Sila ay huminto, nabigla, bago tahimik na umatras, na tila natatakot na abalahin ang sagradong pagpapalitan.

Sa oras na umabot si Maria sa edad na walo, ang kanyang buhay sa Templo ay naging isang buhay na testamento sa mga birtud ng pAnanampalataya, pag-asa, at pag-ibig sa kapwa. Ang bawat kilos niya, gaano man kaliit, ay nilagyan ng pag-ibig na tila kumukuha ng lakas mula sa bAnal. Siya ay isang tanglaw ng liwAnag, hindi lamang para sa mga nasa loob ng Templo, kundi para sa lahat ng makakaalam ng kanyang kuwento.

At kaya, habang ang mga sandali ay patuloy na nagbabago, ang bawat isa ay nagkaroon ng brushstroke sa larawan ng isang kaluluwa na nakalaan para sa kadakilaan. Sa pamamagitan ng pAnalangin, paglilingkod, at hindi natitinag na debosyon, si Maria ay lumaki - hindi lamang sa mga taon, kundi sa biyaya at karunungan na balang araw ay maghahanda sa kanya upang taglayin ang LiwAnag ng mundo.

Si Maria ay lumuhod sa pAnalangin, ang kanyang mga kamay ay mahigpit na nakadakip, ang kanyang mukha ay nakataas patungo sa langit. Lumipas ang mga taon, at walong taong gulang na siya ngayon, ang kanyang debosyon ay hindi natitinag gaya noong araw na pumasok siya sa Templo. Ang liwAnag ng bukang-liwayway ay dumaloy sa bintAna, na nagliliwAnag sa kanyang mukha habang nakikipag-usap siya sa bAnal.

IKA-ANIM NA KABANATA

ANG PAGKAMATAY NI JOAQUIN

Lumuhod si Maria sa katahimikan ng Templo - ang kanyang maliit na frame ay naliliwAnagan ng mahinang liwAnag ng kandila. Ang kanyang mukha, kadalasang matahimik, ngayon ay sumasalamin sa isang malalim na kaligayahan, na para bang ang kanyang kaluluwa ay lumampas sa makalupang kaharian upang makipag-ugnayan sa bAnal. Ang kanyang mga labi ay gumagalaw nang tahimik, ang kanyang mga salita ay hindi naririnig ng mga mortal na tainga ngunit dinadala sa hininga ng mga anghel sa trono ng Diyos.

“Maganda ka sa iyong mga pag-iisip at mga gawa, aking Minamahal at Hinirang,” ang tinig ng Diyos ay umalingawngaw sa loob niya, isang tunog na parehong bAnayad at walang hanggan. *“Tinatanggap ko ang iyong pagnAnais na maglingkod at magsakripisyo para sa pinakadakilang kaluwalhatian at ngayon ay darating ang pAnahon para sa mga ganyan. Sapagkat sa pamamagitan ng aking BAnal na ordenan na ang iyong amang si Joaquin ay kailangang pumasa mula sa mortal na ito tungo sa buhay na walang hanggan. Ang kanyang kamatayan ay magagAnap sa lalong madaling pAnahon, at siya ay lilipas sa kapayapaan. Siya ay ilalagay sa gitna ng mga bAnal sa limbo, upang hintayin ang Pagtubos ng sangkatauhan.”*

Napalitan ang mukha ng bata, lumambot ang kanyang ekspresyon mula sa kalungkutan tungo sa isang bAnayad na ngiti, kahit na tumulo ang mga luha sa kanyang mga pisngi. Hindi siya kumilos upang punasan ang mga ito, hinayaan silang malayang mahulog. Nang sila ay humipo sa lupa, sila ay kumikinang at nagbagong-anyo sa kumikinang na mga pakpak ng kanyang mga kasamahang anghel, na marahan siyang binuhat at dinala sa tabi ng kama ng kanyang ama, si Joaquin.

Sa silid ni Joaquin, kung saan ang hangin ay mabigat sa tahimik na solemnidad ng nalalapit na kamatayan. Si maria ay tahimik na nakatayo, ang kanyang presensya ay isang beacon ng liwAnag sa madilim na silid. Siya ay nanood at nakinig habang ang Anghel Gabriel ay nagpakita, ang kanyang

anyo ay nagliliwAnag, at nakikipag-usap sa kanyang ama. Nagsimula si Gabriel, ang kanyang tinig ay puno ng paggalang,

" Pinaka tapat na lingkod ng Diyos ," " nais ng Kataas-taasan at Makapangyarihang Panginoon na malaman mo ngayon na si Maria, ang iyong Anak na babae, ay pinili at inorden ng Makapangyarihan bilang Isa na kung saan ang bAnal na Salita ay ipagkakaloob sa Kanyang sarili. Siya ay magiging Ina ng Mesiyas at Pinagpala sa mga kababaihan, ang pinakadakila sa lahat ng mga nilalang, at Siya lamang ang nagpakababa sa iyo sa Diyos na ito, at Siya lamang ang nagpakababa sa iyo. oras ng kamatayan Siya ay isang pinakamatapat at makapangyarihang Tagapamagitan sa harap ng Makapangyarihan ."

Habang nagsasalita si Gabriel, si Ana, ang pinakamamahal na asawa ni Joaquin, ay nakatayo sa ulunan ng kama. Sa pamamagitan ng bAnal na disposisyon, narinig at naunawaan niya ang bawat salita. Naghahalong lungkot at pangamba ang puso niya, napatitig ang mga mata sa mukha ng asawa. Habang binibigkas ang huling salita, huminga si Joaquin, ang kanyang kaluluwa ay bumangon mula sa kanyang katawan sa isang maningning na pagsabog ng liwAnag. Pinalibutan siya ng isang koro ng mga anghel, inihatid ang kanyang kaluluwa sa limbo, kung saan hihintayin niya ang Pagtubos ng sangkatauhan.

Lumipat ang tingin ni Ana sa kanyang Anak, na ngayon ay lumipat sa kanya na may biyaya na tila halos hindi sa mundo. Dahan-dahang hinawakan ni maria ang mukha ng kanyang ina, tahimik niyang hinawakan ang mukha, bago tumalikod at lumabas ng silid. Ang bigat ng sandaling namamalagi sa hangin.

Lumipas ang pAnahon, at si Maria, na ngayon ay siyam na taong gulang, ay nakitang taimtim na nagdarasal sa Templo. Ang kanyang mukha, na kadalasang nagliliwAnag sa bAnal na liwAnag, ngayon ay sumasalamin sa matinding kalungkutan. Sa loob ng maraming linggo, lumuhod siya sa pAnalangin, ang kanyang puso ay mabigat sa pakiramdam ng pagkawala. Ang Diyos ay huminto sa paghahayag ng Kanyang sarili sa kanya, at ang kawalan ng Kanyang presensya ay isang sakit na halos hindi niya kayang tiisin. Sa tahimik na pag-iisa ng Templo, si Maria ay nakadapa sa malamig na sahig na

bato, ang kanyang maliit na anyo ay nanginginig sa damdamin. Kahit malambot ang boses niya, dinadala niya ang bigat ng kanyang dalamhati.

" *Pinakamamahal na Ama* ," bulong niya, nanginginig sa kalungkutan ang kanyang mga salita, " *ano ang nagawa ko upang makasakit sa Iyo? Bakit Mo inililihim sa akin ang Iyong sarili? Pati na rin ang aking mga bAnal na kasama? Kung ito lamang ang lalim ng pagdurusa na dapat kong tiisin para sa Iyo, ginagawa ko ito at humingi ng higit pa. Dahil ito ang pinakamalalim na sakit at kalungkutan na naiisip ko kailanman .*"

Tahimik na bumagsak ang kanyang mga luha, ang bawat isa ay patunay ng kanyang hindi natitinag na debosyon. Bagama't ang langit ay tila tahimik, ang kanyang pAnanampalataya ay nAnatiling hindi natitinag, ang kanyang pag-ibig sa Makapangyarihan sa lahat ay nag-aalab kahit sa dilim. Titiisin niya ang pagsubok na ito, tulad ng pagtitiis niya sa lahat ng iba pa, nang may pagpapakumbaba at biyaya, nagtitiwala sa Kanyang BAnal na Karunungan.

Lumuhod si maria sa tahimik na pag-iisa ng kanyang silid, ang kanyang maliit na katawan ay nanginginig sa emosyon. Ang kanyang boses, bagaman mahina, ay dala ang bigat ng kanyang dalamhati nang muli niyang kausapin ang mga nilalang sa langit na dati niyang kasama.

Sa kalungkutan sa kanyang tinig, siya ay nagsumamo, "*Mga Prinsipe ng Langit, mga sugo ng Kataas-taasan at tapat na mga tagapag-alaga ng aking kaluluwa, bakit mo rin ako iniwan? Pakiusap, bumalik ka sa akin. Gayunpaman, hindi ko kayo sinisisi, aking mga panginoon, kung ang aking pagiging hindi karapat-dapat ay naging dahilan upang ako ay mawalan ng pabor kapwa sa iyo at sa aking Lumikha.*"

O mga ilaw ng langit, gabayan mo ako sa aking kamangmangan. Kung may nagawa akong mali, itama mo ako at tulungan mo akong humingi ng kapatawaran sa aking Panginoon. Maawa ka sa aking kalungkutan—sabihin mo sa akin kung nasaan ang aking Mahal, kung saan Siya nagtago. Sapagkat alam kong hindi Niya inilalayo ang Kanyang mukha sa iyo, at ang Kanyang kagandahan ay laging nasa harap ng iyong mga mata."

Tahimik na bumagsak ang kanyang mga luha, ang bawat isa ay patunay ng kanyang hindi natitinag na debosyon. Gayunpaman, nAnatiling tahimik ang langit, at ang silid ay napuno ng masakit na kahungkagan at ang bigat ng kanyang kalungkutan na namamalagi sa hangin.

IKAPITONG KABANATA

ANG KAILALIMAN NG IMPIYERNO

Sa nakasusuklam na kalaliman ng Impiyerno, kung saan ang hangin mismo ay namimilipit sa maamong amoy ng asupre at kawalan ng pag-asa, nilibot ni Lucifer ang tulis-tulis at nagbabagang mga landas. Ang lupa sa ilalim ng kanyang mga paa ay sumisitsit at nagbitak, ang mga tinunaw na ilog ng pagsumpa ay umuukit ng mga serpentine na landas sa sunog na lupa. Ang kanyang bawat hakbang ay umaalingawngaw sa isang nakakaaliw, primordial na ritmo—isang symphony ng pagsuway at dalamhati na nabuo sa loob ng maraming taon. Ang kanyang mga pakpak, na dating nagniningning, ngayon ay nakasabit na parang mga punit-punit na mga anino, ang mga gilid nito ay kumikislap sa mga baga na tumanging mamatay. Ang kanyang mga mata, kambal na impyerno ng walang humpay na apoy, ay nag-alab sa isang titig na maaaring sumisilip sa tabing ng mga mundo. Sila ay ikinulong kay Maria, isang marupok na mortal na kaluluwa na ang paghihirap ay nagniningas na parang tanglaw sa kalaliman. Ang kanyang pagdurusa ay pumutok sa isang hilaw, halos bAnal na intensity, isang kabalintunaan na parehong repelled sa kanya at snared kanyang kuryusidad. Ito ay isang liwAnag sa kadiliman, isang tinik sa kanyang tagiliran, at hindi siya makatingin sa malayo.

Bagama't nakita niya ang pagdurusa sa kanya, isang panoorin ng kalungkutan at katatagan laban sa mapang-aping backdrop ng kanyang impyerno na kaharian, mayroong isang malalim na misteryo sa kaibuturan ng kanyang pagkatao. Ang paghihirap ni Maria ay hindi ang desperadong sigaw ng isang talunang espiritu; ito ay ang pAnaghoy ng isang kaluluwa matatag sa kanyang kadalisayan, isang palaisipan na eluded kanyang hawakang mahigpit. Nakikita ni Lucifer ang mga peklat ng kanyang paghihirap, ang nanginginig na apoy ng pag-asa na matigas ang ulo na sumalungat sa kadiliman sa kanyang paligid, ngunit ang masalimuot na mga patong ng kanyang panloob na liwAnag ay nAnatiling hindi tinatablan ng kanyang sinisiyasat na malisya. Sa mapanghamong kislap na iyon, nakilala niya ang

sang bagay na mapanganib na nakapagpapaalaala sa isang nawawalang kadalisayan ng paraiso na sumasalungat sa kanyang kalikasan.

Gulong-gulo ang kanyang isipan sa magulong pinaghalong galit at nag-aatubili na pagkahumaling. Ang impiyerno na mga pasilyo ay umalingawngaw sa tunog ng kanyang sinusukat, umuusok na mga hakbang, na para bang ang mismong mga pader ay lihim sa unos ng kanyang magkasalungat na pag-iisip. Ang kanyang tinig, isang nakakakilabot na baritone na may kasamang malisya at kumukulong pagkadismaya, ay umalingawngaw sa maapoy na kalaliman. " *Sino itong kaawa-awang batang nilalang na ang nakakaawang mga salita ay nagdudulot ng higit na kalituhan sa aking pagkatao kaysa sa inaakala kong magkaroon? Marahil ay maaaring makinabang siya sa mga bisita ng ibang uri ?* " Siya ay umungol, ang kanyang tono ay isang makamandag na pinaghalong paghamak at hindi makapaniwala,

Sa mga salitang ito, ang hangin mismo ay tila nanginginig, sinisingil ng pangako ng mga bagong kakila-kilabot. Ang pariralang "ibang uri ng mga bisita" ay hindi basta basta bastang banta; ito ay ang pasimula sa mga pakAna na nagbuburo sa kaibuturan ng kanyang makademonyo na pag-iisip. Ang ideya ng pagpapadala ng mga ahente-mga demonyong huwad mula sa kanyang sariling diwa ng kawalan ng pag-asa-ay nagpuno sa kanya ng isang madilim na pag-asa. Ipapadala ang mga demonyong ito bilang mga sugo ng kapahamakan, na nakatakdang maghabi ng karagdagang mga sinulid sa tapiserya ng pagdurusa ni Maria.

Sa paligid niya, ang tAnawin ng Impiyerno ay lumipat bilang tugon sa kanyang mga incantation. Ang mga ilog ng tinunaw na paghihirap ay dumaloy sa ilalim ng mga tulay ng sunog na buto, at ang mismong hangin ay namumula sa matinding amoy ng walang hanggang kapahamakan. Sumasayaw ang mga anino sa mga dingding na tila humihinga sa dalamhati ng hindi mabilang na nawawalang mga kaluluwa. Sa kakatang symphony na ito, nalantad ang panloob na salungatan ni Lucifer. Narito siya, ang arkitekto ng paghihirap, nakatagpo ng isang espiritung napakaliwAnag na kahit na ang nakapipigil na karimlan ng Impiyerno ay hindi mapawi ang ningning nito.

Saglit, habang ang mga umalingawngaw ng kanyang mga salita ay unti-unting nawawala sa umaalab na apoy, huminto si Lucifer sa kanyang walang tigil na pagtakbo. Isang bAnayad, halos hindi mahahalata na pagkislap ng

kawalang-katiyakan ang bumungad sa kanyang mga mata—isang maikling pagkilala na ang walang humpay na kadalisan ni maria ay nagbigay ng isang bugtong na hindi niya lubos na handang lutasin. Hindi kaya ang nakatago sa loob ng kanyang paghihirap ay hindi lamang kawalan ng pag-asa, kundi pati na rin ang isang maliit, walang humpay na kisap ng pag-asa? At kung umiral ang kislap ng pag-asa na iyon, anong kaguluhan ang maaaring pukawin nito sa isang lugar na tulad ng Impiyerno, kung saan ang kawalan ng pag-asa at pagdurusa ang tanging mga patakaran na pinahintulutan niya? Ang pag-iisip ay gumagapang sa kanya, na nababagabag sa mismong kaayusan na kanyang binuo.

Sa mabigat na katahimikan na iyon, lumakas ang impiyernong hangin, na parang pati ang mga taga-Impiyerno ay nagpipigil ng hininga. Ang madilim na kabalintunaan ay kapansin-pansin: ang isa na nag-orkestra ng hindi mabilang na mga trahedya ay natagpuan na ngayon ang kanyang sarili na nakikipagbuno sa hindi inaasahang puwersa ng isang kaluluwa ng tao, isang puwersa na nagbanta upang malutas ang mismong kaayusan na kanyang walang awa na ipinataw. Ang planong ipadala ang kanyang “ibang uri ng mga bisita” ay hindi lamang tungkol sa pagbibigay ng karagdagang sakit - ito ay isang kalkuladong sugal upang himayin ang misteryo ng kadalisan ni Maria, upang basagin ang ilusyon na ang gayong liwAnag ay maaaring umiral sa kailaliman ng walang hanggang gabi.

Kaya, sa isang pangwakas, nakakawalang gAna na umalingawngaw na parang tunog ng death knell, ipinagpatuloy ni Lucifer ang kanyang walang humpay na pagtakbo, ang kanyang isipan ay nagmumula sa mga pakAna na kasinggulo at mapanganib na gaya ng labirint na pasilyo ng Impiyerno mismo. Naitakda na ang entablado, at ang susunod na aksiyon sa mala-impierong drama na ito ay tungkol sa namumuong paghaharap sa pagitan ng sinaunang kapahamakan at ng matigas ang ulo, walang humpay na ningas ng kadalisan ng tao na nangako na salungatin kahit ang pinakamadilim na kaharian.

Sa maliit na silid ni maria, kung saan siya nakahiga sa mahimbing na pagtulog. Sa paligid niya, umiikot ang mga madilim na anino, na may anyong mga demonyo na nagtangkang salakayin ang kanyang isip at kaluluwa. Gayunpaman, habang papalapit sila, sila ay naitaboy ng isang di-nakikitang

puwersa, na mabilis na naglaho gaya ng kanilang paglitaw. Si Lucifer, na nakatingin sa malayo, ay hindi nasisiyahan.

" Pumasok ka nga sa puso ng kanyang mga kasama , ang kasakiman at inggit ay nagpaparumi sa iba na nagsisikap na maging mga lingkod ng Panginoon. Paanong ang hamak na nilalang na ito ay magdarAnas ng mga paghihirap na ito?" Utos niya, ang kanyang boses ay mahina at nagbabantang ungol.

Kinaumagahan, napuno ng mga bulong ang silid-kainan ng Templo nang pumasok si Maria. Ang iba pang mga batang babae, ang kanilang mga puso ay nagdilim sa impluwensya ng mga demonyo, ay umiwas sa kanya habang binabati niya sila. NasAnay na sila sa kanya na gawin ang kanilang mga gawain, at ngayon ay mas pinahirapan pa nila ang kanyang mga gawain. Inilapag ng isang batang babae ang kanyang plato sa sahig, pagkatapos ay mabilis na bumalik sa kanyang upuan, naiwan si maria upang linisin ang kalat. Pumasok si ate Ana sa kwarto, mabagsik ang ekspresyon nito.

" Dapat maging mas maingat ang isa sa ibinibigay ng ating Panginoon bilang pagpapakain ," sabi ni Ana, ang kanyang tono ay nanunuya.

Iniyuko ni maria ang kanyang ulo nang mapagpakumbaba. *" Oo, ate; patawarin mo ang kakulangan ko sa liksi at pagkasabik sa pagkain ."*

Nagsalita ang isa sa mga estudyante, matalas ang boses na may paratang. *" Hinawakan niya ang plato mula sa aking mga kamay, dahilan para mahulog ito. Sinubukan kong ibigay sa kanya ang aking sarili, ngunit tumanggi siya, sinabing ito ay bulok dahil kumain na ako mula doon ."*

Ang isa pang babae ay tumunog, at ang kanyang tono ay parehong malupit. *" Oo, at hindi ito ang unang pagkakataon, ate. At totoo rin ito sa mga aklat ng bAnal na kasulatan na ibabahagi natin. Kinuha ito ni maria at itinago, sigurado ako. Kaya nga hindi ko alam ang aking mga aralin - hindi ako nakapag-aral dahil sa kanya ."*

Si maria, na puno ng kababaang-loob, ay tumugon nang malumAnay. *"Mahal kong mga kaibigan at maybahay, tama kayo—ako ang pinakamaliit at pinaka-di-sakdal sa inyo. Ngunit kayo, mga kapatid kong babae, na higit na nakakaalam kaysa sa akin, ay dapat na patawarin ang aking mga pagkakamali at patnubayan ako sa aking kamangmangan. Mahal at*

iginagalang kita bilang isang abang alipin, at ang tanging hangad ko ay sundin ka sa lahat ng bagay. Kung gayon, sabihin mo sa akin kung ano ang hinihiling mo sa akin, at susundin ko ang iyong utos."

Ngunit ang kanyang mga salita ay hindi nagpapalambot sa puso ng kanyang mga kasama. Sa halip, ang impluwensya ni Lucifer ay patuloy na nag-udyok sa kanila na magdulot ng higit na pinsala sa kanya, maging ang paggamit sa pisikal na mga gawa ng karahasan. Kapag si maria ay nagkukuskos ng mga sahig, itinutulak nila siya pababa at idinidikit ang kanyang mukha sa balde ng tubig. Ikinulong nila siya sa madilim na mga silid ng Templo, ang kanilang kalupitan ay nakatago mula sa mga pari at maybahay - ngunit hindi mula sa Diyos.

Sa isang pagkakataong iyon, ang mga batang babae ay nagtipon sa isang silid at nagsimulang mang-insulto at pisikal na pang-aabuso kay maria. Nakuha ng kaguluhan ang atensyon ng mga pari at ginang, na sumugod sa pinangyarihan.

Si Simeon, na puno ng galit ang boses, ay nagtanong, "*Ano ang dahilan ng kasuklam-suklam na pagpapakitang ito laban sa mismong mga turo ng Panginoon? Sino ang dapat sisihin dito? Sagutin mo ako!*"

Tinuro ng isa sa mga estudyante si maria ng isang paratang na daliri. "*Si Maria ng Nazareth ang nagdala nito. Lumilikha siya ng maraming alitan at galit sa ating lahat. At kapag humarap tayo sa kanya, lalo pa niya tayong iniinis at ginugulo. Kapag hinayaan natin ang sarili niyang paraan, nagiging mapang-api siya. PinagtatawAnan niya tayo sa pamamagitan ng pagpapatirapa sa sahig sa ating mga paa nang may pagpapanggap na kababaang-loob, at pagkatapos ay mag-aaway na naman siya sa Templo, hindi na siya aalis at itatapon ang lahat! upang mapAnatili ang kapayapaan sa gitna natin ."*

Dinala ng mga pari at maybahay si Maria sa kanilang opisina at pinagsabihan siya ng malupit. Si Ana, na puno ng pagkabigo sa boses, ay nagsabi, "*Ano ang maaaring magtulak sa iyo na gawin ang ganoong bagay, Maria? Bakit mo dinadala ang gayong kaguluhan sa isang bAnal na lugar? Kung magpapatuloy ito, kailangan ka naming itapon sa Templo."*

Tahimik na tumayo si maria, tinatanggap ang lahat ng sinabi nang hindi sinusubukang sabihin ang kanyang kawalang-kasalAnan. Nang makalabas

siya sa mga silid, agad siyang pumunta sa kanyang mga kasama at lumuhod sa kanilang paAnan, umiiyak nang hayagan. Inakala nila na ang kanyang mga luha ay mula sa kanyang kaparusahan at pinahintulutan siyang mapahiya nang may mabuting kalooban.

Nanginginig sa sinseridad ang boses ni maria. “ *Patawarin mo ako sa pag-udyok sa iyo na kumilos sa ganoong paraan ,*” “ *Sapagkat ito ay labis sa aking mga ginagawa, at ipinamamanhik ko sa iyo na payagan mo akong magpatuloy na maglingkod sa iyo upang ako ay makapaglingkod sa aking Panginoon .*”

Sa kanyang silid, lumuluhod sa pAnalangin. " *Pinakamamahal na Ama, nasaktan ko ang lahat. At ang pinakamalaking kasalAnan ko ay bulag ako sa kung anong mga aksyon ko ang nagdulot nito. IpinapAnalangin ko ang aking mga kapatid na babae kung saan ako nagdulot ng kalungkutan. Hinihiling ko na ipakita sa akin kung paano hindi na sila masaktan pa .*"

Ang bigat ng pagdurusa at pagpapakumbaba ni Maria ay nAnanatili sa puso ng mga nakasaksi nito.

IKA-WALONG KABANATA
ANG PAGKAMATAY NI ANN

Sa tahimik na lugar nina Simeon at Ana, habang sila ay natutulog, isang bAnal na presensya ang bumisita sa kanila sa bawat pAnaginip. Ang tinig ng Diyos, bAnayad ngunit hindi mapag-aalinlangAnan, ay bumulong sa kanila, na inihayag ang katotohanan ng kaguluhang nagAnap sa loob ng Templo. Nang ang liwAnag ng umaga ay pumasok sa mga sinaunang bulwagan, ang dalawa ay nag-usap sa tahimik na mga tono, ang kanilang mga puso ay mabigat sa bigat ng bAnal na paghahayag. Muli nilang tinawag si Maria, lumambot ang kanilang mga ekspresyon sa kaalamang dala nila ngayon.

Hinarap siya ni Simeon nang may kalmadong determinasyon, ang kanyang boses ay matatag at mabait. " *Sinabi sa amin na wala sa mga nangyari ang iyong kasalAnan. Tatapusin namin ito upang magpatuloy ka sa iyong pagnAnais na matuto nang higit pa tungkol sa ating Panginoon at kung paano ka makapaglingkod sa Kanya. "*

Ang mga mata ni maria ay kumikinang na may tapat na pagpapakumbaba habang siya ay sumagot, ang kanyang boses ay nanginginig sa katapatan. " *Isinasamo ko sa iyo, aking mga nakatataas, na payagan akong paglingkuran ang aking mga kapatid na babae at tiisin ang kakulangan sa ginhawa ng kanilang panunuya. Ako ay lubos na nakikinabang sa kanilang pagtuturo. Ngunit hindi kita susuwayin, at kung ikaw ay mag-uutos, aking didinggin ang iyong salita. "*

Lumipas ang araw sa gabi, at sa loob ng kanyang maliit na silid, muling lumitaw ang matagal nang wala sa selestiyal na mga kasama ni maria. Ang kanilang tahimik na presensya ay pumuno sa kalawakan, ang kanilang liwAnag ay nagbigay ng bAnayad na liwAnag na tila nag-aalis sa mga anino ng kanyang kalungkutan. Nakipag-usap siya sa kanila sa taimtim na pAnalangin, ibinubuhos ng kanyang puso ang pAnanabik at debosyon. Pagkatapos ng isang pAnahon ng malalim na pagtatago, muling ipinakita ng

Panginoon ang Kanyang sarili, na nagpakita sa kanyang harapan nang may bAnayad na ningning na nagpaningning sa kanyang puso sa pinakahihintay na init. Ang Kanyang presensya ay isang balsamo sa kanyang kaluluwa, isang paalala na hindi Niya talaga siya iniwan.

Ang oras ay gumagalaw nang hindi maiiwasan sa Templo, at hindi nagtagal, si Maria ay sampung taong gulang. Isang araw, nakatanggap siya ng nakakabagbag-damdaming balita mula sa Diyos: ang kanyang ina, si Ana, ay malapit nang magwakas ng kanyang buhay sa lupa. Sa utos ng Diyos, ang mga anghel ay ipinadala upang ibalik si Maria sa kanyang lugar na sinilangan. Sa isang eksenang puno ng kalungkutan at sagradong tungkulin, naupo si maria sa tabi ng kama ng kanyang ina, marahan na hinawakan ang kamay ni Ana habang humugot ang huling hininga. Sa magiliw na pag-aalaga, ipinikit niya ang mga mata ng kanyang ina, siniil ang isang malambot na halik sa kanyang pisngi, at pagkatapos ay sa kanyang mga daliri. Habang inihatid ng mga anghel ang kaluluwa ni Ana sa Limbo, bumalik si Maria sa Templo bilang isang buhay na testamento sa parehong pagkawala at sa walang hanggang pangako ng bAnal na awa.

IKA-SIYAM NA KABANATA
NAGMATURE NA SI MARIA

Nagpatuloy ang mga taon, at si Maria, na ngayon ay lampas na sa labing-apat, ay natagpuang muli ang kanyang kapalaran na napukaw ng makalangit na utos. Isang gabi, habang natutulog ang pari na si Simeon, kinausap siya ng Diyos, na nagtuturo na gumawa ng mga kaayusan para sa kasal ni Maria. Pagdating ng umaga, umupo si Simeon kay Maria upang ibahagi ang kanyang mga intensyon. Bago siya makapagsalita, si Maria, na may malinaw at hindi natitinag na pAnanalig, ay unang hinarap siya.

PA nay ang boses niya ngunit puno ng pagkaseryoso. "Ginoo, *nais kong mapAnatili ang walang hanggang kalinisang-puri sa buong buhay ko; sapagkat nais kong ialay ang aking sarili sa Diyos sa paglilingkod sa bAnal na Templong ito bilang kapalit ng mga dakilang pagpapalang ipinagkaloob Niya sa akin. At gawin ang naaayon sa Kanyang kalooban.*"

Si Simeon ay nakinig nang may bAnayad na karunungan, ang kanyang ekspresyon ay nag-iisip. " *Anak ko ,*" sagot niya, " *Ang iyong mga bAnal na pagnAnasa ay katanggap-tanggap sa Panginoon; ngunit tandaan na walang mga dalaga ng Israel ang umiiwas sa pag-aasawa hangga't inaasahan natin ang pagdating ng Mesiyas na naaayon sa mga hula ng Diyos. Sa kalagayan ng pag-aasawa, maaari kang maglingkod sa Diyos nang totoo at sa dakilang kasakdalan. Kaya't dapat mong simulan na mAnalangin na itangi ng Diyos para sa iyo ang isang asawang kalugud-lugod sa iyo at sa linya ni David .*

Nang gabi ring iyon, sa loob ng matalik na santuwaryo ng kanyang silid, muling hinangad ni Maria ang pakikipag-isa sa bAnal. Lumuhod sa pagdarasal, ang kanyang mga kamay ay mahigpit na nakadaop, inialay niya ang kanyang taos-pusong petisyon sa isang malambot, madamdaming tinig. " *Kataas-taasang Kabutihan at Pag-ibig ng aking kaluluwa, Iyong lubos na nalalaman ang lihim ng aking dibdib at ang aking mga pagnAnasa, na Iyong pinasigla sa akin mula sa unang sandali ng aking pag-iral mula sa Iyo. Kaya't ingatan mo ako, aking Asawa, dalisay at malinis, gaya ng aking ninAnais.*

Tumatawag ako sa Iyong kadakilaan, O Panginoon, at nagtitiwala sa Iyong walang katapusang mga awa. "

Ang kanyang mga salita ay nAnanatili sa hangin, isang patunay ng kanyang hindi natitinag na debosyon at pagtitiwala sa Makapangyarihan. Sa pakikipag-ugnayan ng mga bAnal na utos at mortal na pagnAnasa, ang landas ni Maria ay naitala - isang paglalakbay na pinagtagpi ng kalungkutan, sagradong tungkulin, at ang maliwAnag na pangako ng isang tadhAna sa paglilingkod sa Makapangyarihan. Ang kanyang puso, bagama't nabibigatan ng bigat ng kanyang tungkulin, ay nAnatiling matatag, isang tanglaw ng pAnanampalataya at kababaang-loob sa mundong naghahangad ng katubusan.

IKA-SAMPUNG KABANATA
ANG KASALAN NI MARIA AT JOSE

Sa nayon ng Jerusalem, isang prusisyon ang umakay sa mga mAnanampalataya patungo sa panloob na sanktum ng isang templo, kung saan maraming lalaki ang lumuhod sa taimtim na pAnalangin. Kabilang sa kanila ang isang lalaking nagngangalang Jose—ang lahi ni David, tatlumpu't tatlong taong gulang at makisig, ang kanyang puso at katawan ay walang bahid ng kasalAnan. Tulad ng iba, nanumpa siya sa kalinisang-puri na paglingkuran ang kanyang Panginoon nang higit pa. Habang nAnanalangin siya sa araw na iyon, isang panloob na tinig, malinaw at nag-uutos, ang umalingawngaw sa kanyang kalooban:

"Jose, aking lingkod, si Maria ay magiging iyong asawa; tanggapin mo siya nang may buong pagpipitagan, sapagkat siya ay katanggap-tanggap sa aking mga mata, makatarungan at pinakadalisay sa kaluluwa at katawan, at gagawin mo ang lahat ng sasabihin niya sa iyo."

Sa sagradong sandaling iyon, sa harap mismo ng kanyang mga mata, isang pangitain ang bumungad: Si Maria, na nagsasagawa ng kanyang mga tungkulin sa templo, ay nagpakitang nagniningning habang nakayuko siya sa pAnalangin. Pinuno ng bAnal na paghahayag na ito ang kanyang kaluluwa ng layunin.

Nang maglaon, sa loob ng bAnal na mga pader ng templo, si Maria ay nagniningning nang higit pa sa buwan - isang pangitain ng walang katulad na kagandahan at biyaya. Dito, ipinagkasal siya ng pari sa pinakamalinis at bAnal ng mga tao, si Jose. Sa labas ng templo, isang umiiyak na Maria ang nagpaalam sa mga pari at ate Ana. Magkasama nilang tinahak ni Jose ang liku-likong mga lansangan ng Nazareth patungo sa tahAnan ng kanyang ninuno, na minAna niya sa kanyang mga magulang. Ang kanilang pagdating ay sinalubong ng mainit na pagbati mula sa mga kapitbahay at kaibigan.

Ang pinagpalang Reyna ay bumalik sa kanyang lugar ng kapangAnakan kasama ang kanyang bagong asawa. Gaya ng nakaugalian ng mga Hebreo, ang unang ilang araw ng buhay may-asawa ay nakatuon sa pag-unawa sa mga gawi at ugali ng isa't isa - upang, sa kalaunan, ay magkaroon ng mga allowance sa isa't isa sa kanilang paggawi. Bawat isa, sabik na pasayahin ang Kataas-taasan at batid na kalooban Niya ang nagtagpo sa kanila, ay yumakap sa kanilang kapalaran nang walang alinlangan.

Pinag-aralan ni Jose ang kanyang kabataang nobya nang may kadalisayan na nag-uudyok sa kanyang marangal na espiritu; ang kanyang kagalakan ay natagpuan sa pagsaksi sa kanyang bAnayad na kabAnalan. Natuwa naman si Maria na panoorin si Jose, isang hamak na karpintero, na magaling sa paggawa ng kahoy, na laging nagpapasalamat sa Panginoon sa pagbibigay sa kanya ng paraan para suportahan ang kanyang bagong asawa. Ang kanilang pinagsasaluhang sandali ng pAnalangin at tahimik na pag-uusap ay muling nagpatibay sa kanilang mga pAnata sa Diyos. Sa mga pagpapalitan ito, muling pinagtibay ng Kataas-taasan ang kabutihan ng kalinisang-puri sa puso ni Jose at ang sagradong pag-ibig na dulot ng kanyang bAnal na asawa. Nang maglaon, nakatanggap pa nga si Jose ng makalangit na kaliwAnagan hinggil sa maraming birtud ni Maria - isang epekto na nakikita nang bumalot sa kanya ang nagniningning na liwAnag, na tila nagmula mismo kay Maria.

LABING-ISANG KABANATA
ANG INSTANT NG PAGLIKHA

Anim na buwan pagkatapos ng kanilang kasal, nagpatuloy ang buhay sa nayon, at nasaksihan ni Jose ang walang-hanggang pagkamahabagin at walang-humpay na pagnAnais ni Maria na maglingkod sa Diyos. Nagsagawa siya ng mga gawa ng kawanggawa sa buong nayon - magiliw na nagmamalasakit sa mga maysakit at namamatay, at, tuwing umaga at gabi, itinaas niya ang kanyang boses sa pAnalangin para sa kaligtasan ng sangkatauhan. Isang gabi, sa loob ng tahimik na paligid ng kanyang maliit na silid, si Maria ay nakadapa sa pAnalangin, ang kanyang mga braso ay nakaunat sa anyo ng isang krus. Sa boses na puno ng pAnanabik at pagpapakumbaba, sumigaw siya:

" Kailan ba bababa ang Bugtong na Anak ng Ama sa katotohanan upang pagsamahin ang Kanyang sarili sa kalikasan ng tao? Sino ang pumipigil sa agos ng pagka-Diyos, upang ang buong sangkatauhan ay mAnatiling hindi natutupad? Kung marahil ako ay isang hadlang, hayaan mo akong mapahamak bago ko hadlangan ang pagpapalang ito, sapagkat hindi ito nakadepende sa kabutihan ng sinumang nilalang. Panginoon at Diyos ng mga tao, at ang mga kasalan kung paano tayo lalago laban sa mga tao, at sa mga kasalan na walang hanggan. karapat-dapat ba sa mismong pagpapala kung saan tayo ay nagiging hindi karapat-dapat sa araw-araw? Nagsusumamo ako sa Iyo, mula sa kaibuturan ng aking puso, na pabilisin ang Iyong pagdating at pabilisin ang Pagtubos para sa Iyong dakilang kaluwhatian ."

Sa sandaling iyon, ang celestial na musika ng Makapangyarihan sa lahat ay umusbong sa kalangitan, na nagbabadya ng pagbubukang liwayway ng plano ng kaligtasan.

Sa mismong gabing iyon, at sa sumunod na siyam na araw sa parehong oras ng hatinggabi, si Maria ay ibinangon sa pamamagitan ng bAnal na kapangyarihan, ang kanyang pagiging iluminado habang ang mga pangitain

ng Pagka-Diyos ay bumungad sa kanyang mga mata. Bawat gabi, nakikita niya ang mga sandali ng paglikha: Ang Unang Instant, ay ang paghahayag ng Diyos ng Kanyang walang katapusang mga katangian at hindi maipaliwAnag na pagnAnais na iparating ang Kanyang kaluwalhatian; sa The Second Instant, natutunan niya ang determinasyon ng layunin sa likod ng bAnal na komunikasyong ito; Sa The Third Instant ang maingat na pagpili at pagsasaayos ng mensaheng ito ay inihayag. Sa sagradong pagkakasunud-sunod na ito, ang perpektong komposisyon ng bAnal na sangkatauhan ni Kristo ay itinakda at ginawang modelo sa BAnal na katalinuhan. Ang Ika-apat na Instant ng Paglikha ay nagsiwalat ng mga kaloob at mga biyayang ipagkakaloob sa sangkatauhan ni Kristo na kaisa ng pagka-Diyos, gayundin ang utos at pagtatalaga ng Ina ng BAnal na Salita - kasama ang paglikha ng isang tirahan kung saan ang langit at lupa ay tutukuyin. Sa Ikalimang sandali, nasaksihan ni Maria ang paglikha ng mala-anghel na kalikasan: ang paghahati ng mga celestial host sa siyam na mga koro kasama ang kanilang mga hierarchy, ang predestinasyon ng mabuti at ang pagtatakwil ng masama, at ang mismong paglikha ng empyrean na langit at impiyerno. Panghuli, sa Ika-anim na sandali, ipinahayag ng Diyos ang paglikha ng isang tao - ang tiyak na kaayusan ng buong sangkatauhan, simula sa isang lalaki at isang babae, na ang mga supling ay maghahayag ng kapangAnakan ng Birhen at ng kanyang Anak. Ang pagbagsak ni Adan ay nakita na, at bilang isang lunas, itinalaga na ang pinakabAnal na sangkatauhan ay may kakayahang magdusa.

Ang mga bAnal na pangitain na ito ay pinagkalooban si Maria ng karunungan na hindi kayang unawain, isang kaalaman sa katwiran, sining, at agham na higit sa lahat ng tao. Sa puso't isipan ng ating Prinsesa ay dumaloy ang malawak na karagatan ng Pagka-Diyos, na dati ay kinulong ng mga kasalAnan at masasamang disposisyon ng sangkatauhan. Nadama niya sa Kataas-taasan ang isang hindi maipaliwAnag na kayamAnan ng biyaya at mga pagpapala, na inihanda para sa lahat ng mortal, at nadama ang walang katapusang pagnAnais ng BAnal para sa sangkatauhan na makibahagi sa mga walang hanggang kaloob na ito. Ang malalim na kamalayan na ito ang

nagbunsod sa kanya na mag-alay ng pinakadakilang mga pAnalangin, petisyon, sakripisyo, at mga gawa ng kabayanihan ng pag-ibig, upang walang sinuman ang mapahamak sa kanilang sarili ngunit sa halip ay magpasalamat sa Lumikha. Sa mga sandaling iyon, nadama ni Maria na siya ay naroroon sa pinakasimula ng paglikha.

Sa ikasiyam na gabi, bilang inorden ng Diyos, ang anghel Gabriel ay ipinadala upang bisitahin si Maria. Ang oras ay halos anim, at ang araw ay nAnanatili pa rin sa kalangitan nang si Gabriel, na sinamahan ng mga koro ng mga anghel, ay lumitaw sa kanyang maliit na silid. Bagaman nakasAnayan na ni Maria ang mga pagdalaw ng Diyos, nAnatili siya sa pAnalangin hanggang sa itinaas niya ang kanyang ulo at nakita ang hindi pangkaraniwang kadakilaan ni Gabriel. Sa kalat-kalat na silid na iyon na walang laman maliban sa kanyang simpleng higaan, ang bawat ibabaw ay tila natatakpan ng isang hindi makalupa na kamahalan, at ang kanyang mga iniisip ay mabilis na nakipag-ugnay sa isang kahanga-hangang konklusyon.

"Posible bang dumating na ang pinagpalang pAnahon, kung saan ipangangAnak ang Salita ng walang hanggang Ama? Oh, sino ang magiging karapat-dapat na makita at makilala Siya? Oh, sino ang pahihintulutang humalik sa lupang hinawakan ng Kanyang mga paa?" Tanong ni maria, nanginginig ang boses niya sa sindak.

Sumagot si Gabriel sa isang malakas na tono, *"Aba Ginoong Maria, puno ng Grasya, Pinagpala ka sa mga kababaihan."*

Naguguluhan ngunit napasigla, nagtanong si Maria, *"Ano ang masasabi mo, Gabriel, sugo ng Diyos? Sino ako para batiin ng gayong pagbati? Pinagpala sa mga babae?"* Inalo siya ni Gabriel.

"Huwag kang matakot, Maria " sapagkat nakasumpong ka ng biyaya sa harapan ng Panginoon. Narito, ipangangAnak mo Siya, at tatawagin mo siyang Jesus; Siya ay magiging dakila, at Siya ay tatawaging Anak ng Kataas-taasan ."

" Ngunit paano ito mangyayari - na ako'y naglilihi at nagdadalang-tao sapagka't hindi ko alam, at hindi ko malalaman, tao?" Tinanong ni maria ang kanyang puso na parehong balisa at umaasa.

" Sa pamamagitan ng BAnal na kapangyarihan lamang na ikaw ay magiging isang ina nang walang pakikipagtulungan ng tao, " paliwAnag ni Gabriel. " Ang BAnal na Espiritu ay mAnanatili sa iyo, na nagpapakita bilang isang bagong presensya, at ang kabutihan ng Kataas-taasan ay lililiman sa iyo upang ang Isa na tatawaging Anak ng Diyos ay maipangAnak. At masdan, ang iyong pinsan na si Elisabeth ay naglihi rin ng isang Anak na lalaki sa kanyang mga huling taon, at siya ay lalapit sa Kanyang harapan, sapagkat walang imposible sa Diyos. "

Sa mga salitang ito, sinabi ng ating Mahal na Reyna ang simula ng ating kaligtasan. Sa isang tinig na puno ng paggalang at pagsuko, sinabi ni Maria, *" Mangyari nawa sa akin ayon sa Iyong Salita. "*

Kaya, sa pamamagitan ng kanyang matunog na "oo" sa Kalooban ng Diyos, naunawaan ni Maria ang hindi masusukat na pag-ibig ng Panginoon para sa sangkatauhan. Ang tindi ng pag-ibig na iyon ay hindi katulad ng anumang nakilala niya. Ang kanyang dalisay at malinis na puso ay napuno ng labis na kagalakan at damdamin na lumuha ito ng tatlong patak ng dugo - isang sagradong tanda. Sa pamamagitan ng mga patak na ito, na may halong walang hanggAnang pag-ibig ng Panginoon para sa buong sangkatauhan, ay nabuo si Kristo, tunay na Diyos at tunay na Tao, ang ating Panginoon at Manunubos. Ang mahimalang pangyayaring ito ay nagAnap noong ika-25 ng Marso, sa madaling araw, sa mismong oras na ginawa ang ating unang ama, si Adan, -sa taon ng paglikha ng mundo, 5199.

Pagkaraan ng ilang araw, hiniling ni maria kay Jose na samahan siya upang bisitahin ang kanyang pinsan. Apat na araw silang naglakbay sakay sa isang mula sa daan patungo sa Juda, patungo sa tahAnan nina Zacarias at Elisabet. Habang nakasakay si maria sa mule, sinabi niya, " *Napakabukas-palad at kabait-bait mo, asawa ko, na dinala ako sa aking pinsan. Bakit hindi mo ako pinapayagang maglakad nang malayo habang ikaw ay nagpapahinga sa likod ng mula?*"

Sumagot si Jose, " *Bagama't hindi ko maitatanggi sa iyo ang pinakamaliit na kahilingan, aking pinakamamahal na asawa, kailangan kong tanggihan ito sa iyo. Gayunpaman, kung mapapagod ka sa posisyon, malugod kong sasamahan ang iyong piling para lumakad .*"

Tinulungan niya si Maria na bumaba mula sa mula, at magkasama silang nagpatuloy sa paglalakad. Pagkaraan ng ilang sandali, nagtanong si Jose, " *Paano na ang iyong pinsan, na huli na sa buhay, ay nagdadalang-tao?* "

Mahinahong sumagot si Maria, " *Marahil ang plano para sa batang ito ay nangangailangan ng pagsilang nito ngayon, at kay Elisabeth. Hindi ko kinukuwestiyon ang gawain ng ating Panginoon .*"

Napabuntong-hininga ang dagdag ni Jose, " *Ang mga di-kasakdalan ng aking puso ay humantong sa mga di-kasakdalan ng aking mga iniisip at mga salita. Tingnan mo, nakikita ko ang tagaytay ng nayon sa unahan. Hindi magtatagal, makakapagpahinga ka na at makakadalaw sa iyong pinsan.* "

Nang malapit na sila sa nayon ng Juda ang mga manlalakbay ay hindi nagtagal ay dumating sa tirahan ni Elisabet. Bumukas ang pinto, at sinalubong si maria ng kanyang pinsan. Sa loob ng simpleng tahAnan, sinabi ni Maria, " *Sumaiyo ang Panginoon, pinakamamahal kong pinsan .*"

Sumagot si Elisabeth, " *At kasama mo, aking pinsan .* "

Ang dalawang babae ay nagretiro sa isang maliit na silid na nilagyan ng higaan at isang bangkito, na labis na nasisiyahan sa pagsasama ng isa't isa. Dahan-dahang ipinatong ni Maria ang kanyang kamay sa namamagang tiyan ni Elisabeth at bumulong, " *Nawa'y iligtas ka ng Diyos, pinakamamahal kong pinsan, at nawa'y ang Kanyang bAnal na liwAnag ay maghatid sa iyo ng biyaya at buhay .* "

Sa mga salitang iyon, isang nagniningning na liwAnag ang pumuno kay Elisabeth, at natanggap niya ang bAnal na pAnanaw sa kalagayan ng kanyang batang pinsan. Sa tinig na puno ng pagtataka, ipinahayag ni Elisabeth, " *Pinagpala ka sa mga babae at pinagpala ang bunga ng iyong sinapupunan . At bakit ang Ina ng aking Panginoon ay lalapit sa akin? Ang aking Anak ay lumukso sa aking sinapupunan dahil sa kasiyahan sa kaalamang ipinagkaloob sa ating dalawa. Sapagkat ang inihula ay malapit nang matupad sa pamamagitan mo .* "

Ipinagpatuloy ni Maria, " *Ang iyong Anak, ang tatawaging Juan, ay lalapit sa harap Niya. Ipahahayag niya ang Kanyang kabutihan. Sapagka't ang aking kaluluwa ay dinadakila ang Panginoon, at ang aking espiritu ay nagagalak sa Diyos na aking Tagapagligtas. Ang Kanyang kapangyarihan ay gumawa ng mga dakilang bagay para sa akin; bAnal ang Kanyang pangalan, at ang Kanyang awa ay nAnanatili sa salinlahi.* "

Nang maglaon, habang si Jose ay naghahanda na umalis kay Juda, siya at si Zacarias ay nagpalitan ng paalam sa katahimikan - si Zacarias ay natahimik pa rin bilang parusa sa kanyang hindi paniniwala. Sa pamamagitan ng mga kilos, ipinahiwatig ni Zacarias na tatlong buwan ang lilipas bago ipangAnak ang kanyang Anak. Isang bagong tAnawin ang nakakuha kay Elisabeth, ang kanyang kamay ay magiliw na nakapatong sa kanyang hindi pa isinisilang na sanggol. Ngumiti si Elisabeth, " Oh, Zacharias, simula kailan pa alam ng mga tulad mong lalaki ang isip ng mga sanggol? Darating ang batang ito kapag handa na ito, hindi isang minuto na mas maaga."

Magiliw na idinagdag ni Jose, " *At si Maria ang magiging yaya mo hanggang sa pAnahong iyon. Wala nang magiliw na mga kamay ang makakatulong sa iyo, Elisabeth.* "

Tumango si Elisabeth, " *Alam ko ito, Jose, alam kong mabuti ito. Naway ikaw ay magkaroon ng isanng ligtas na paglalakbay aking kaibigan.* "

Ang oras ay umagos tulad ng isang tahimik na ilog, at sa loob ng madilim na init ng kandila ng silid ni Elisabeth, ang himala ay nabuksan. Pagkatapos ng ilang oras ng pangangAnak, isang sigaw ang bumalot sa katahimikan— ang unang hininga ng isang bagong silang na buhay. Dumating na ang Anak ni Elisabeth, nanginginig ang kanyang munting anyo sa hilaw na sigla ng pag-iral. Si Maria, ang kanyang mga kamay na matatag at malambot, ay yumakap sa sanggol na para bang siya ang pinakamahalagang kayamAnan sa mundo. Binalot niya siya ng malambot na tela, bawat tiklop ng kilos ng debosyon, bago maingat na inilagay siya sa naghihintay na mga bisig ni Elisabeth. Ang hangin ay tila kumikinang sa isang sagradong katahimikan, na parang ang mismong silid ay nagpipigil ng hininga sa paghanga sa sandaling iyon. Ang pag-ibig, dalisay at walang hanggan, ay sumilay sa pagitan ng dalawang babae, na nagbubuklod sa kanila sa tahimik na kagalakan ng bagong buhay. Hindi nagtagal, sa tahAnan ng isa sa mga matatanda, dumating na ang oras para sa pagtutuli at pagpapangalan sa bagong pangAnak. Dahil sa pagiging pipi ni Zacarias, pinangunahan ni Elisabeth ang seremonya. Isang matanda ang nagtanong, " *Anong pangalan ng bata?* "

Ang isa naman ay nagtanong, " *Ano ang itatawag natin sa kanya?* "

Pagkatapos ay sinabi ni Elisabeth, " *Dumating na ang pAnahon para pangalAnan mo ang aming Anak, Zacarias. Anong pangalan ang ibibigay mo sa kanya?* "

Inabot niya kay Zacharias ang isang tableta at isang tool sa pagsusulat. Habang isinulat niya ang mga salitang, " *Ang kanyang pangalan ay Juan,* " si Maria, na ngayon ay puno ng bAnal na kapangyarihan, ay pinalaya siya mula sa kanyang paghihirap. Saglit na ipinikit ang kanyang mga mata, bumulong

siya sa loob, " *Malayang magsalita. Matataas ang iyong parusa sa hindi paniniwala .*"

Pagkatapos ay ipinahayag ni Zacarias sa malinaw na tinig, " *Ang kanyang pangalan ay Juan. Purihin ang Panginoong Diyos ng Israel; sapagka't dinalaw at ginawa Niya ang pagtubos sa Kanyang bayan, upang paliwAnagan ang mga nauupo sa kadiliman at sa lilim ng kamatayan, at ituro ang ating mga paa sa daan ng kapayapaan.*"

Isang katahimikan ang bumagsak sa nagtitipon na kapulungan. Ang ilan ay napaluhod at sumigaw, " *Himala!*" Sina Elisabeth at Zacarias ay nagpalitan ng alam, mapagmahal na tingin kay Maria. Bilang tugon, ibinalik ni maria ang kanilang mga tingin bago ibinaba ang kanyang ulo sa isang mapagpakumbaba at mapayapang kilos.

Sa tabi ng kalsada, muling sumakay si maria sa likod ng isang mula, na ginagabayan ni Jose. Habang tinatahak niya ang namumuko na mga puno ng tagsibol, marahan niyang inilagay ang kanyang kamay sa kanyang tiyan, isang malambot na ngiti ang sumilay sa kanyang mukha—isang tahimik na patunay ng buhay na lumalago sa kanyang loob. Sa di kalayuan, habang lumilipat ang pAnahon sa huling bahagi ng tag-araw, lumitaw ang silweta ni maria sa bAnayad na liwAnag ng umaga, na ngayon ay nagpapakita ng mga unang hindi mapag-aalinlangAnang senyales ng pagbubuntis. Pinagmamasdan siya ni Jose sa tahimik na pagmumuni-muni habang tinatapos niya ang kanyang kanta, ang kanyang mukha ay nakaukit ng kalituhan at kalungkutan.

Kinalaunan ng araw na iyon, sa tahimik na santuwaryo ng kanyang silid, lumuhod si Jose sa pAnalangin, ang kanyang puso ay mabigat sa kaguluhan. Bumulong siya, " *Ang aking puso ay puno ng kalituhan, aking Panginoon. Sapagkat alam mong tinupad ko ang aking pAnata ng kalinisang-puri. Ano ang ibig sabihin na ang aking asawa, ang dalisay ng mga puso at ang lubos na pagtitiwala sa ugali, ay lilitaw na nagdadalang-tao? Paano ito mangyayari? Nakikiusap ako sa iyo, pawiin mo sa akin ang pasanin na ito, sapagkat ito ay lumuluha sa aking pagkatao, at ipagpaliban ako kung ano ang aking pinaniniwalaan sa aking Batas. nagalit sa Iyo; gayunpaman ay hindi ko maisip na may isang misteryo na hindi ko dapat ipaalam sa aking isipan at tuparin ang pinaka nakalulugod sa Iyo .*

Lingid sa kaalaman ni Jose, narinig ni Maria - sa pamamagitan ng bAnal na biyaya - ang tahimik na pagbuhos ng kanyang panloob na pag-iisip. Ang kanyang mga mata ay puno ng luha sa maliwAnag na kalungkutan at kalituhan sa kanyang pAnalangin, kahit na hindi niya maihayag ang nakatagong katotohanan ng kanyang kalagayan. Lumipas ang mga araw, at habang patuloy na inaalagaan niya ito nang may pagmamahal, mas naging maliwAnag ang lihim niya. Si Jose, na nakahiwalay sa kanyang pakikibaka, ay nakipagbuno sa isang masakit na desisyon. Iniutos ng batas na hiwalayan

niya ito at ibigay sa mga awtoridad para sa parusa. Isang umaga, hindi na niya napigilan ang kanyang kalungkutan, nagsalita siya nang malakas sa lugar ng kainan habang si maria ang nagsilbi sa kanya.

"Hindi mo ba naisip na mas mabuti kung umupo ka sandali? Hindi ko pa rin matiis na kumain. Hayaan mo ang pagkain sa mga nagnAnais nito. Alam mo ba kung ano ang nangyayari sa nayon ngayon? Babatuhin ang asawa ng mangangalakal na si Jacob dahil sa kanyang krimen ng pangangalunya. Bukod dito, ang kaawa-awang si Jacob ang siyang kinailangan na ibigay siya sa mga awtoridad—at siya ang ihahagis sa unang bato."

Sa mga salitang iyon, bigla siyang bumangon at lumabas ng silid, naiwan si maria na mag-isa sa mesa habang ang tahimik na luha ay umaagos sa kanyang mukha. Sa kanyang paghihirap, itinaas niya ang kanyang tingin sa langit at nAnalangin, *"Mga pinagpalang espiritu at mga ministro ng Kataas-taasan, samahan ninyo ako bilang Kanyang tapat na mga lingkod at tagapag-alaga. Isinasamo ko sa inyo, iharap sa Diyos ang aking kahilingan na bawasan ang pagdurusa ng aking asawa, si Jose. Magsumamo sa Panginoon na tingnan at aliwin siya bilang isang tunay na Ama. Higit pa rito, kayo, ang aking pusong mga kaibigan, aking matapat na kaibigan, umabot sa aking puso sa lupa. Itaboy sa kanyang isipan ang kanyang pasiya na iwan ako."*

Nang maglaon sa araw na iyon, sa pag-iisa ng kanyang pinagtatrabahuan, si Jose ay umiyak nang malakas sa kanyang sarili, nagsasalita sa kanyang kawalan ng pag-asa,

"Aalis ako sa gabi, sa lihim, para sa templo ng Herusalem, at mag-aalok ako ng mga halaga ng pera upang tulungan at protektahan ng Diyos si Maria mula sa salot ng mga tao at mapalaya siya sa lahat ng kasawian."

Para bang sagot sa kanyang pAnaghoy, biglang sumilay sa dilim ang mga sinag ng liwAnag, na nagpapalambot sa mga tudling ng kalungkutan sa kanyang mukha at nag-aalok sa kanya ng pAnandaliang aliw.

Nang gabing iyon, sa tahimik ng kanyang silid, lumuhod si Maria sa taimtim na pAnalangin, naghahAnap ng pakikipag-isa sa BAnal. Ang kanyang tinig ay matatag, puno ng determinasyon habang ipinahayag niya, *"Tungkulin kong huwag magpabaya sa pagtulong sa kabiya na tinanggap ko mula sa Iyong kamay. Kung ako ay nakasumpong ng biyaya sa Iyong mga mata, kung gayon Siya rin ay dapat makibahagi sa biyayang iyon. Sapagka't*

dinadala ko sa aking sinapupunan ang Iyong Anak, na magtataglay ng kawangis ng tao. Hihilingin ko sa lingkod na si Jose na tulungan ako sa mga dakilang gawaing ito sa katuparan."

Isang malumAnay, nag-uutos na tugon ang umalingawngaw sa kanyang puso, na tila sinabi ng Makapangyarihan Mismo: "*Aking pinakamamahal, malapit ko nang bisitahin ang aking lingkod na si Jose at ipapahayag sa kanya, sa pamamagitan ng aking anghel, ang hindi niya alam ngayon.*

Tugon ni Maria nang may mapagpakumbabang pasasalamat, "*Nagtitiwala ako sa Iyong walang katapusang karunungan, dahil naniniwala ako na kailangang malampasan ni Jose ang kanyang mga pagsubok upang taglayin niya ang katatagan ng loob na kailangan para sa paglalakbay na Iyong itinakda para sa amin. Para sa Iyong habag at awa, lubos kitang pinasasalamatan."*

Makalipas ang ilang gabi, naghagis si Jose at pumihit sa kanyang silid hanggang sa tuluyang nakatulog siya. Sa pagkakahimbing na iyon, isang anghel ang bumalot sa kanya, ibinahagi ang lahat ng ipinag-utos ng Panginoon. Sa pagsikat ng araw, habang binubuksan niya ang mga shutter at sinalubong ang bagong araw, isang biglaang, malalim na pagkaunawa ang pumuno sa kanyang kaluluwa—ang kanyang pinakamamahal na si Maria ay talagang ang tunay na Ina ng Diyos. Nagtagumpay siya, lumuhod siya sa pAnalangin, na sumisigaw, "*Oh, aking Kataas-taasan, para sa Kanyang tahAnan at para sa Kanyang Ina: paanong ako, na hindi karapat-dapat na isang alipin, ay nangahas na pagdudahan ang Iyong katapatan? Bakit hindi ko ginawang aking pinakamataimtim na pangangalaga na paglingkuran Ka sa aking mga tuhod? Mahal na Panginoon, bigyan mo ako ng biyaya at lakas na mahikayat ang kanyang pusong hindi maawa at maawain; lingkod."*

Bago magising si Maria, si Jose, sa mga tahimik na oras ng madaling araw, ay naghubad ng isang maliit na bigkis na kanyang inihanda at lumuha sa paligid ng bahay, inayos ang mga silid - nagkukuskos ng mga sahig at nag-aasikaso sa mga gawaing dating kay Maria. Nang sa wakas ay bumangon si Maria, marahang kumatok si Jose sa kanyang pintuan at pumasok, lumuhod sa kanyang paAnan. Sa boses na mabigat sa pagsisisi, sinabi niya,

"*Aking Misis at Asawa, tunay na Ina ng walang hanggang Salita, alang-alang sa Diyos at sa ating Panginoon, isinasamo ko sa iyo na patawarin mo*

ako. Hindi ako nag-aalinlangan na ikaw ay may kaalaman sa lahat ng aking mga iniisip, na pumupuno sa akin ng higit na kahihyan. Hindi ako tatayo mula sa mga tuhod na ito hanggang sa matiyak mo sa akin ang iyong pabor, kapatawaran, mabuting kalooban, at pagpapala."

Si maria, ang kanyang mga mata ay malambot na may habag, ay sumagot , *"Ako rin, ang aking panginoon at kasama, ay dapat humingi sa iyo ng kapatawaran para sa sakit at kalungkutan na iyong tiniis dahil sa akin. Nakita at nadama ko ang lalim ng iyong pagdurusa. Bagama't nais kong ihayag ang dahilan ng nakatagong sakramento, hindi ko dapat isiwalat hanggang sa ang gawain ng bAnal at hindi gAnap na kalooban ay hindi ko nagagawa at hindi ko kailanman magagawa. asawa na nAnatili akong tahimik."*

Naantig sa kanyang mga salita, bumulung-bulong si Jose, *" Pinagpala ka sa lahat ng kababaihan. Walang sinuman ang Kanyang pinadakila ang Kanyang pangalan gaya ng ginawa Niya sa iyong pagpapakumbaba; at sa akin, ang pinakawalang halaga sa mga nabubuhay, ay pinili ka Niya bilang Kanyang lingkod, sa Kanyang bAnal na pagpapakababa."*

Sa sandaling iyon, nang simulan ni Maria ang pagbigkas ng Magnificat - isang himno na madalas niyang kantahin sa kanyang pagbisita kay Elisabeth - isang mahimalang pagbabago ang naabutan niya. Siya ay nag-alab sa isang napakalaking kaligayahan, at isang maningning na globo ng liwAnag ang bumalot sa kanya, na nagpabago sa kanya ng mga regalo ng kaluwalhatian. Si Jose, na nasaksihan ang bAnal na kagandahang ito, ay nAnatili sa kanyang mga tuhod at itinaas ang kanyang mga kamay bilang kadakilaan sa kanyang Reyna. Sa isang pangwakas, makapigil-hiningang pangitain, tumingin siya sa sinapupunan ni Maria at namasdan ang Anak ni Kristo, nagniningning sa parehong kahanga-hangang liwAnag-isang tanda ng katuparan ng lahat ng bAnal na pangako.

Sa gitna ng Nazareth, ang mga lansangan ay napuno ng buhay—isang magulong symphony ng mga nagkakalat na kariton, sumisigaw na mga mangangalakal, at ang maindayog na pagbabalasa ng hindi mabilang na mga paa. Ang hangin ay makapal na may halimuyak ng mga pampalasa, pawis, at ang mahinang amoy ng alikabok na sinipa ng walang tigil na paggalaw. Sa gitna ng hiyawan, ang boses ng isang tagapagbalita ay tumaas sa itaas ng ingay, matalas at namumuno, na nagpapahayag ng isang bagong utos mula kay Emperador Augustus. Ang mga salita ay umalingawngaw sa karamihan na parang shockwave: isang sensus ang dapat gawin, na hinihiling na mabilang ang bawat kaluluwa sa loob ng malawak na Imperyo ng Roma. Mabilis na kumalat ang balita, na pumukaw ng halo-halong bulungan, daing, at nagmamadaling bulong. Ang mga pamilya ay huminto sa kanilang pang-araw-araw na gawain, ang kanilang mga mukha ay may nakaukit na pag-aalala at pagkalkula. Ang mga paglalakbay ay kailangang planuhin, bumunot ng mga buhay, at mahahabang kalsada ang nilakbay—lahat ay para matupad ang kalooban ng isang imperyo na nag-uunat ng kamay sa bawat sulok ng kanilang buhay. Ang bigat ng utos ay nakabitin nang mabigat sa hangin, isang paalala ng malayong kapangyarihan na humubog sa kanilang mga tadhana.

Malumay na nagsalita si maria, puno ng tahimik na pag-unawa ang kanyang boses. Ipinaliwanag niya na ang sensus na ito, na iniutos ng emperador, ay bahagi ng mas malaking plano—isang planong itinakda ng Diyos. Si Jose, na hindi alam ang mas malalim na kahulugan, ay naghanda na maglakbay nang mag-isa patungo sa Bethlehem, ang bayan kung saan ang lahat mula sa Nazareth ay kinakailangang magparehistro. Pero alam ni maria ang totoo. Noong unang panahon, ipinropesiya na ang Anak ng Diyos, ang

Bugtong na Anak, ay ipangangAnak sa Bethlehem. Dinala niya ang sagradong kaalamang ito, alam na ang kanyang Anak ay papasok sa mundo hindi sa kadakilaan, ngunit sa pagiging simple at pagpapakumbaba, na nakatago sa mga mata ng makapangyarihan. Bagama't magiging tahimik ang Kanyang pagdating, matutupad nito ang mga pangakong ginawa noon pa man, na magsisimula ng isang bagay na hindi pangkaraniwan. Kalaunan, sa katamtamang tahAnan na pinagsaluhan nila, habang magkasama silang nakaupo sa hapag, nagsalita si Jose nang may magiliw na pag-aalala, "*Hindi ako nangahas na dalhin ka sa ganoong katagal na paglalakbay, ngunit hindi ako nangahas na iwan Ka nang mag-isa*. Si maria, na may bAnayad na paggalang, ay pinahintulutan siyang gampAnan ang responsibilidad na pamunuan ang kanilang pamilya—isang desisyon na matagal nang ginawa, bagama't lingid sa kanyang kaalaman.

Sa araw ng kanilang pag-alis, ang bayan ay napuno ng mga taong sumusunod sa utos ng imperyal. Nilibot ni Jose ang abalang mga lansangan, lumipat mula sa isang pag-asa patungo sa susunod, desperadong naghahAnap ng mola upang mapagaan ang pasanin ng kanyang asawang nagdadalang-tao. Sa wakas, nakahAnap siya ng lalaking handang tumulong. "*Pakiusap, ginoo, ang aking asawa ay nagdadalang-tao; napakalayo para sa kanya upang lakarin. Ako ay magtatayo para sa iyo ng isang bagong pamatok para sa iyong mga baka bilang kapalit*," pagsusumamo ni Jose. Sumagot ang lalaki na may pilit na ngiti, "*Isang bagong pamatok at isang bagong palanggAna din para sa pag-iigib ng tubig! Sige, kunin mo. Matanda na siya, sAna hindi siya mamatay sa daan!*" Taglay ang determinadong optimismo, tiniyak sa kanya ni Jose, "*Magtiwala ka na gagantimpalaan ka para sa gawaing ito!* Bukod dito, gagantimpalaan ng mabuti," at inakay ang mula, sabik na muling makasama si Maria.

Di-nagtagal, naglakbay ang mag-asawa patungo sa Bethlehem. Sa una, tila sila ay naglalakbay nang mag-isa, ngunit sa kanilang pagsulong, isang kamangha-manghang tAnawin ang nabuksan: libu-libong mga anghel, na sinugo ng Diyos, ang sumama sa kanila sa kanilang paglalakbay. Ang ilan ay

nagkatawang tao at si Maria lamang ang nakikita, na, nang hindi nakasakay sa mule, ay lumakad sa gitna ng mga nagniningning na nilalang na ito - ang kanyang sariling panloob na liwAnag na humahalo sa celestial na ningning. Dumaan sila sa ilang maliliit na nayon sa paghahAnap ng pahinga, ngunit sarado ang pinto sa kanila. Sa isang bahay-tuluyan, bumulung-bulong ang bantay, " *Hindi mo maaasahan na papayagan ko ang mga katulad mo dito.* " Ngunit ang kanyang asawa ay mahinang namagitan, " *Sir, tingnan mo siya. Siya ay bata pa at malapit sa kanyang pAnahon. Hayaan siyang sumandal sa dingding. Maaari siyang umupo sa sahig, at maaari siyang magpahinga sa dumi sa labas.* " Kasunod ng tahimik na paggabay ng babae, dinala ni Jose si Maria sa isang makipot na pasilyo kung saan tinulungan niya itong maupo sa malamig na sahig na bato. Hindi pa nakayuko ang kanyang ulo sa dingding at nakapikit ang may-ari ng bahay-tuluyan ay tumahol, " *Sige, narinig mo ang aking ginang - lumabas ka! Lumabas! O itatapon ko rin siya.* " Napilitan si Jose na iwan siya, ngunit hindi nag-iisa si Maria; malumAnay siyang binuhat ng kanyang mala-anghel na mga tagapag-alaga, na pinapaunan ang kanyang ulo mula sa malupit na bato habang binabantayan siya.

Sa ikatlong araw, naging masama ang pAnahon. Isang kakila-kilabot na hangin at malakas na ulan ang bumalot sa kalsada, at si maria, na halatang pagod, ay nagpupumilit na mAnatiling nakaupo sa mula. Sa paghawak ng bagyo, nadulas siya at natisod sa putik habang ang hayop ay kumaripas ng takbo palayo sa kanyang maabot. Sa mabilis na determinasyon, sumugod si Jose sa kanyang tabi, binuhat siya sa kanyang mga bisig at dinala siya sa kanlungan ng isang malapit na puno. Dahan-dahan niyang inihiga siya sa lupa at nagtipon ng mga nahulog na sanga upang protektahan siya mula sa walang humpay na mga elemento. Napaluhod siya at taimtim na nAnalangin, " *Makapangyarihang Diyos, hindi ba dapat ang Isa na iyong pinili bilang pintuan ng kaligtasan ng tao ay malaya sa gayong pagdurusa at kabagabagan? Nakikiusap ako sa iyo, iligtas mo siya sa ganoong oras. Pahintulutan mo akong lumakad sa mga agos ngunit hayaang lumabas ang araw at patuyuin ang kanyang basang damit.* "

Himala, na parang tugon, humupa ang bagyo; humina ang hangin, huminto ang ulan, at sumikat ang araw sa napakatingkad na kalinawan. Inalis ni Jose ang mga sanga kay Maria, at sa harap ng kanilang mga mata, natuyo ang kanyang damit. Maging ang mule ay bumalik, nanginginig ang tubig, at sa pAnandaliang sandali, nagbahagi sila ng mahinang tawa.

"Aking pagod na pagod at matiyagang asawa, kaya mo bang lumayo ng kaunti? Pagkatapos sa umaga ay aalis tayo nang maaga at makarating sa ating destinasyon sa gabing-gabi," sabi niya. Iniabot ni maria ang kanyang kamay, na may mainit na tugon, *"Kailangan ko ngunit ang iyong kamay upang tumayo sa isang posisyon sa paglalakad. Ang maliit na bayan ng Bethlehem na ito ay magmumukhang isang dakilang lungsod kapag pinagmamasdan natin ito. Hindi ka ba sasakay sandali, Jose? Nilakad mo ang buong paglalakbay; tiyak na pagod ka."*

Sumang-ayon siya, "Papapahingahin natin ang halimaw; mukhang nayayanig pa rin ito ng bagyo. Halika, sabay tayong lalakad. Maaari ba akong magsalita habang tayo ay pupunta?" Tumango si maria, "Sabihin mo sa akin kng anong nilalamnan ng iyong puso at isipan aking tapat na kabiyak. " Isang malalim na buntong hininga, Jose ay nagtapat, "Bakit ako? napakababa, hindi karapat-dapat na puno ng mga di-kasakdalan, may iba pang mga pwede?"

Si Maria, ang kanyang tinig na puno ng tahimik na katiyakan, ay tumugon, *"Sa palagay mo ba ay hindi alam ng ating Panginoon kung sino ang Kanyang pinili? Na ang iyong puso at isip - na nabuo ng Kanyang sariling kamay - ay ang pinakadakilang maharlika upang maglingkod sa Kanyang Anak?"*

Pagkatapos, na may haplos ng kalungkutan, idinagdag niya, *"Ngunit paano ang paglilingkod sa iyo? Inalagaan mo ang bata sa iyong sinapupunan. Ikaw ang Kanyang nagbibigay-buhay na puwersa. Ikaw, na napakataas sa pagpapahalaga ng ating Diyos - paano kita maglilingkod sa iyo? Halos hindi ako makapagbigay ng isang hayop para sa iyong paglalakbay kung ito ay napakaliwAnag na ang iyong oras ay malapit na. Ako ay nabigo sa iyo nang malubha, hindi ba ako nabigo sa iyo?"*

Inabot ni maria ang kanyang kamay, na malumAnay na tumugon, *"Aling bahagi ng paglalakbay na ito ang sa tingin mo ay hindi alam ng Makapangyarihan sa lahat? Hindi sa dami ng mga ari-arian o mga barya sa iyong bag ang itinuturing mong karapat-dapat, Jose.*

Nang sumiklab ang unang liwAnag ng buwang-liwayway sa kalangitan, pinipintura ang abot-tAnaw sa kulay ng ginto at amber, muling naglakbay sina Maria at Jose, ang kanilang pagod na mga hakbang ay dinala sila palapit sa Bethlehem. PAnay ang pag-akyat ng araw, ang init nito ay dumidiin sa maalikabok na kalsada habang tumatagal ang mga oras. Pagsapit ng hapon sa ikalimang araw, sa wakas ay lumitaw ang silweta ng Bethlehem sa di kalayuan, isang kumpol ng mabababang gusaling bato na nasa gitna ng mga gumugulong na burol. Ang nayon ay buzz sa buhay, buhay sa hiyawan ng mga manlalakbay na nanggaling sa malayo at malawak na lugar. Ang mga kariton ay gumagapang sa bigat ng mga gamit, ang mga mula ay walang pasensya na nagsisigawan, at ang mga bata ay nagsisiksikan sa makipot na mga lansangan, ang kanilang mga tawa ay umalingawngaw na parang musika. Ang mga magulang ay tumawag sa isa't isa, ang kanilang mga tinig ay may bahid ng pagkaapurahan habang sila ay naghahAnap ng masisilungan sa mataong mga inn. Bethlehem, kahit maliit, pulsed na may isang magulong enerhiya, isang mapagpakumbabang yugto na itinakda para sa isang bagay na hindi pangkaraniwang. Si Maria at Jose ay sumulong, ang kanilang mga puso ay mabigat sa pagod ngunit puno ng tahimik na determinasyon, habang ang pangako ng bayan—at ang mga hamon nito—ay hinihimok sila. Sinabi ni Jose nang may pag-asa na determinasyon, *"Maraming mga tirahan. Alam kong makakahAnap tayo ng isang mabait na kaluluwa na magbibigay sa atin ng kanlungan para sa gabi. Magsimula na tayo. Dapat kong hugasan ang aking mukha at magmukhang mas presentable, diyan, hindi ba?"* Inaakay ang mule patungo sa isang pampublikong bukal ng tubig, si Jose ay nagwisik ng tubig sa kanyang mukha.

NagtawAnan ang mga kalapit na tao. Isang lalaki ang nanunuya, *"Naghuhugas siya sa tubig na para sa ating mga hayop. Sa palagay ko ito ay*

para sa mga katulad nila." Idinagdag ng isang babae, "Marahil gusto nila ang ilang butil na kasama ng kanilang tubig?" Ang isa pang lalaki ay sumigaw, "At least ang may apat na paa ay may lunok, pare!"

Sa gitna ng pagtawa, magiliw na pinunasan ni Maria ang mukha ni Jose ng isang piraso ng kanyang manta, at mahinang hinimok, *"Halika; hAnapin natin ang ating matutuluyan bago magdilim."*

Nagpalipat-lipat sila sa bahay-bahay sa buong bayan, bawat pagtatangka ay sinalubong ng pagtangga. Ang ilang mga pinto ay nauntog sa kanilang mga mukha, at nalampasan nila ang marami pang iba na kabahagi ng kanilang kalagayan, hindi ginusto at walang masisilungan. Nang lumubog ang takipsilim at pinalitan ng buwan ang araw, narating nila ang dulong bahagi ng nayon kung saan nakatayo ang isang huling inn. *"Tiyak, sila ay magpapakita ng awa. Ako ay pupunta at kukuha ng isang silid para sa iyo,"* deklara ni Jose.

Lumayo siya, iniwan si maria na nakahiga sa likod ng mule sa labas lamang ng inn. Ngunit ilang sandali pa, inihagis ng tagapangasiwa si Jose sa kalsada. "Nabangit ko na sayo wala akong ibang kwarto At saka, kahit ako, hindi ko papasukin ang mga katulad mo dito. Sabi ko sa'yo pumunta ka sa kweba - mas bagay sayo. Umalis ka!" sigaw niya at sinara ang pinto. Nagmamadaling lumapit sa kanya, natagpuan ni Maria si Jose na nakaluhod, nakabaon ang mukha sa nanginginig niyang mga kamay habang umiiyak. Aking mahal, ang aking puso ay nadurog na hindi kita matagpuan sa isang mainit na tirahan para sa gabi, siya ay nananaghoy

Si Maria, na may mapayapa na pagpapasiya, ay tumugon , *"Hayaan ang iyong mga luha ng kalungkutan ay maging luha ng kagalakan. Mapagmahal nating yakapin ang kahirapan, na siyang hindi matatawaran at mahalagang kayamAnan ng aking kabAnal-bAnalang Anak. Ngayon, ano ang kwebang ito na binanggut ng may-ari ng bahay-tuluyan? Hindi ba iyon isang tahAnan? Ito ay magsasanggalang sa atin mula sa lumalalang lamig.*

Ginagabayan ng mga puwersang hindi nakikita, naglibot sina Maria at Jose sa isang tahimik na kagubatan, kung saan ang hangin ay tila umuugong sa isang tahimik, sagradong enerhiya. Sa itaas ng mga ito, ang mga puno ay naghiwalay na tila sa pamamagitan ng disenyo, na nagpapakita ng isang

landas na naliliwAnagan ng isang malambot, nagliliwAnag na ningning. Ang mga makalangit na nilalang, ang kanilang mga anyo na kumikinang na parang liwAnag ng bituin, ay gumagalaw nang maganda sa unahan, na nagbibigay liwAnag sa daan na may napakagandang init. Dinala sila ng mga anghel sa isang liblib na kuweba, ang pasukan nito ay nagniningning na may bAnayad, hindi makamundong liwAnag na bumuhos sa sahig ng kagubatan. Sa loob, ang mga celestial host ay kumilos nang may layunin, ang kanilang presensya ay pinupuno ang espasyo ng isang pakiramdam ng paggalang at pag-asa. Inihahanda nila ang hamak na kuweba, ginagawa itong isang santuwaryo na akma sa pagdating ng kanilang reyna. Ang hangin mismo ay tila pinipigilan ang kanyang hininga, na para bang ang lupa at ang langit ay parehong nakahanda para sa sandaling ang bAnal ay hawakan ang karaniwan sa pinakapambihirang paraan. Ang lugar na ito ay itinuturing na hindi karapat-dapat ng lahat ng iba pa sa bayan. Walang sinuman ang magpapakababa sa kanilang sarili hanggang sa gamitin ito para sa gayong layunin, maliban sa mga guro ng kababaang-loob at kahirapan - si Kristo na ating Tagapagligtas at ang kanyang pinakadalisay na Ina. Sapagkat ang karunungan ng Amang Walang Hanggan ay nakalaan para sa kanila. Itinalaga niya ito sa buong kahubaran, kalungkutan, at kahirapan bilang unang templo ng liwAnag, at bilang tahAnan ng tunay na Araw ng katarungan, na sisikat para sa matuwid ng puso mula sa nagniningning na Aurora maria, na ginagawang liwAnag ng araw ng biyaya ang gabi ng kasalAnan.

At kaya, sa abang kuwebang iyon - isang hindi malamang na santuwaryo na inihanda ng mga bAnal na kamay, ang pagod na mga manlalakbay ay nakahAnap ng kanlungan, na minarkahan ang isang mahalagang sandali sa katuparan ng sinaunang propesiya at ang simula ng isang bagong kabAnata sa sagradong kuwento ng pag-asa.

Si Maria at Jose ay pumasok sa yungib sa tahimik na pagpipitagan, lumuhod upang magpasalamat sa mga biyayang ipinagkaloob sa kanila. Sa malambot na ningning ng apoy na sinindiha ni Jose para sa init, si Maria - na sinamahan ng magiliw na presensya ng kanyang mga anghel na tagapagalaga, na naunawaan ang himalang malapit nang magAnap, ay nagsimulang ihanda ang abang kapaligiran gamit ang kanyang sariling mga kamay. Naramdaman ang pag-udyok ng nalalapit na pangangAnak, hinimok niya si Jose na magpahinga. "*Malapit na ang gabi, at kailangan mo ng magpahinga. Matulog ka na, Jose,*" malambing niyang sabi.

Bilang pagsunod sa kanyang pakiusap, si Jose ay nagsimulang gumawa ng isang mahinhing sopa mula sa ilang mga damit na dinala nila para kay Maria. Ginamit pa niya ang isang maliit na kuna na iniwan ng mga pastol para sa kanilang mga hayop, na maingat na inayos ito sa loob ng yungib upang magbigay ng ginhawa para sa kanyang minamahal. Nang matapos ang kanyang gawain, iniwan niya si Maria sa tahimik na sulok na iyon ng yungib at umatras sa isang masisilungang sulok malapit sa pasukan. Doon, lumuhod siya sa pAnalangin, at habang ginagawa niya, bumaba ang isang bAnal na espiritu, inilagay siya sa isang estado ng mataas, pinagpalang pagtulog.

Si Maria rin, ay nAnatili sa pAnanalangin. Sa katahimikan ng sagradong espasyo, umalingawngaw sa kanyang paligid ang tinig ng Diyos: "*Nalalapit na ang oras para sa pagdating ng ating Anak. Binabago ko sa iyo ang lahat ng kaalaman tungkol sa Pagka-Diyos at sangkatauhan nitong Anak natin - ang Kordero ng Diyos na mag-aalis ng mga kasalAnan ng sanlibutan. Maligaya ako na tumawag sa iyo at sumagot ka ng oo, para sa iyo, aking Minamahal, mangyaring walang katulad.*"

Bilang tugon, iniyuko ni Maria ang kanyang ulo at bumulong, "*Humihingi ako sa aking Panginoong Diyos ng bagong liwAnag at biyaya, upang maibangon Ko nang karapat-dapat ang Salita na nagkatawang-tao, na aking dadalhin at pakainin.*" Pagkatapos ang tinig ay nagpatuloy na may bAnayad na awtoridad, "*Bumangon ka, Maria, sapagkat ikaw ang Ina ng Diyos.*" Si Maria ay nAnatiling nabigla sa ganitong kalagayan ng bAnal na kaliwAnagan, hanggang sa naramdaman niya ang presensya ng bata sa loob ng kanyang sinapupunan. Ang bAnayad na paggalaw ay hudyat ng nalalapit na kapangAnakan - isang paggalaw na hindi nagdulot ng sakit ngunit pinunan siya ng malalim na pagtataka.

Sa labas ng nagniningning na bilog ng liwAnag na bumabalot sa kanya, ang mga arkanghel na sina Gabriel at Michael ay nagkatawang-tao, na naghihintay sa tahimik na pag-asam para sa sandaling ihayag ang kanilang sagradong gawain. Si maria ay lumuhod sa tahimik na sindak, ang kanyang mga kamay ay nakadikit sa kanyang dibdib, ang kanyang mukha ay kumikinang sa isang maningning, hindi makamundong liwAnag. Ang kanyang puso ay lumaki sa pagkamangha nang ang isang makinang, dalisay na liwAnag ay nagsimulang sumikat mula sa kanyang loob—isang liwAnag na tila nagmumula sa kanyang kaluluwa. Lalong lumiwAnag ito, napakatindi na nalampasan nito ang anumang kayang dalhin ng mata ng tao. Pagkatapos, mula sa kumikinang na kinang, ang mga arkanghel na sina Michael at Gabriel ay humakbang pasulong, ang kanilang maringal na anyo ay nagniningning ng pagpipitagan at biyaya. Lumuhod sila sa harap niya, ang kanilang mga paggalaw ay tuluy-tuloy at sinadya, at sa mga kamay na nakaunat, sila ay bumuo ng isang duyan ng liwAnag at hangin. Sa makapigil-hiningang sandali na iyon, ang makinang na ningning mula sa sinapupunan ni Maria ay dumaloy sa duyan na kanilang ginawa. At doon, sa mga bisig ng mga anghel, nagkaroon ng hugis ang liwAnag—nagbabagong anyo ng isang bagong silang na bata. Ang Batang Kristo, ang LiwAnag ng Mundo, ay nalikha, ang Kanyang presensya ay pinupuno ang abang kuweba ng kapayapaan at kaluwalhatian na higit sa lahat ng pang-unawa. Sa sandaling iyon, ang mga

koro ng mga anghel ay umawit ng pinakamagagandang himno na narinig kailanman. Mula sa nakaunat na mga bisig ng mga arkanghel, ang bagong silang na sanggol ay magiliw na inilagay sa mga bisig ng kanyang ina. Habang pinagtitinginan ni Maria at ng kanyang Anak ang isa't isa, isang pag-ibig na napakalalim at pagbabagong-anyo ang dumaan sa pagitan nila na nagpapataas ng kanilang mga kaluluwa. Sa tahimik na pagsasamahan ng kanilang mga puso, ang sanggol ay nagsalita: *"Ina, maging katulad Ko, dahil sa araw na ito ay ibinigay mo sa sangkatauhan ang pinakadakilang regalo. Ibinibigay Ko sa iyo ang isang mataas na biyaya, na binabago ang iyong pag-iral, upang ikaw ay makabahagi sa Aking wangis bilang Diyos at Tao ."*

Si Maria, na may bAnayad na ngiti at walang pag-aalinlangan na debosyon, ay sumagot, *"Itaas mo ako, Panginoon, at ako ay tatakbo sa Iyo."* Pagkatapos ay nagpatuloy ang bata, *"Masdan, aking sinta, sapagkat ikaw ay maganda."* At sa kabuuan ng sagradong sandali na iyon, ang tinig ng Diyos ay sumingit, *"Maria, tanggapin mo ang iyong Bugtong na Anak, tularan Siya at palakihin Siya; at alalahanin, kapag ako ay humingi, kailangan mo Siyang isakripisyo."*

Sa sobrang pagmamahal, niyakap ni maria ang bata at hinalikan ang kanyang magiliw na mukha na may lambing na alam lamang sa puso ng isang ina. Hawak siya sa kanyang mga bisig, siya ang naging unang altar kung saan siya inilagay. Sa mahimalang sandaling iyon, ang langit ay tila bumukas, at ang mga tao mula sa malapit at malayo ay dumating upang saksihan ang kaligtasan ng sangkatauhan sa anyo ng bagong buhay na ito.

Si Jose, na nagising mula sa kanyang mapalad na pagtulog sa pamamagitan ng pagpukaw ng bAnal na kagalakan, bumangon at luha ng pagsamba sa kanyang mga mata, ay nakita ang bagong pangAnak. Sa malumAnay na pakiusap ni maria, iniabot nito sa kanya ang mga damit na dala nila. Sa sobrang pag-iingat, binihisan niya ang kanyang Anak, inayos ang dayami at dayami sa isang patag na bato, at inihiga siya. Pagkatapos, na may magiliw na awtoridad, inutusan niya ang mga baka at ang mula na humiga sa

magkabilang gilid ng kuna, upang mapanatiling mainit ang bata at maprotektahan siya mula sa ginaw ng gabi.

Sa labas, ang kalangitan sa gabi ay buhay na may kumikinang na mga bituin, ang hilagang bituin ay nagniningning nang napakatalino sa buong mundo. Dahil sa pagkamangha ng sandaling iyon, mahinang nagsalita si Maria sa kanyang mga kasama sa langit, " *Dapat nating ipahayag ang kanyang kapanganakan, aking mga kaibigan sa langit.* Sa utos na iyon, ang arkanghel na si Michael ay mabilis na nagtungo sa mga sagradong kaharian kung saan ang mga banal na patriyarka - sina Enoc at Elias - at ang mga kagalang-galang na mga pigura na sina Joaquin at Ana ay naghihintay, habang ang isa pang anghel ay umalis upang ihatid ang balita kay Elisabeth at sa kanyang Anak na si Juan. Samantala, si Gabriel ay ipinadala sa isang bukid upang ibalita ang kamangha-manghang pangyayari sa mga pastol, na hindi nagtagal ay nasumpungan ang kanilang mga sarili sa maningning na liwanag ng anghel.

"*Kayong mga taong matuwid, huwag kayong matakot,*" ipinahayag ni Gabriel, ang kanyang tinig ay umaalingawngaw sa katahimikan ng gabi. "*Sapagkat ipinapahayag ko sa iyo ang mga balita ng malaking kagalakan: ngayon, sa lunsod ni David, ay isinilang ang Manunubos, si Kristo na ating Panginoon. Bilang tanda ng katotohanang ito, makikita mo ang sanggol na nakabalot sa mga lampin at inilagay sa isang sabsaban.* " Bilang tugon, isang maringal na koro ng mga anghel ang sumambulat sa awit, na umaawit, "*Luwalhati sa Diyos sa Kanyang pinakamataas na tao sa lupa, at kapayapaan!*"

Habang ang gabi ay unti-unting lumilipas sa araw, ang mga bisita ay nagsimulang dumating at umalis mula sa abang kuweba. Sa ikawalong araw, tinawag ni Maria si Jose, "*Bagaman alam natin na Siya ay ipinaglihi na walang kasalanan, Siya ay isinilang sa mundong ito bilang tao. At sa mundong ito, ang tao ay dapat linisin sa pamamagitan ng seremonya ng pagtutuli.*" Sumagot si Jose, "*Pupunta ako at babalik kasama ang isang pari. Una, dapat na malaman ang Kanyang pangalan. Nang ipaalam sa akin ng*

bAnal na anghel ang dakilang pangyayaring ito, sinabi rin niya sa akin na ang sagradong Anak ay dapat tawaging Jesus." Tumango si maria bilang pagsang-ayon, at mahinang idinagdag, "Ito ang parehong pangalan na ipinahayag sa akin noong nagkatawang-tao Siya sa aking sinapupunan."

Habang ang dalawang bAnal na magulang ay nagkakaloob, ang hindi mabilang na mga anghel ay bumaba mula sa langit sa anyong tao, na nakasuot ng maningning na puting kasuotan na masalimuot na may burda ng pula. Dala-dala nila ang mga palad sa kanilang mga kamay, ang kanilang mga ulo ay pinalamutian ng mga korona, na naglalabas ng ningning na kalaban ng araw mismo. Sa unahan ay ang mga arkanghel na sina Michael at Gabriel, na magkasamang nagpakita ng isang tanda ng katangi-tanging kagandahan. isang tanda kung saan nakasulat ang bAnal na pangalan ni Jesus sa maningning na script. Nagsalita si Michael nang may bAnayad na awtoridad, *"Aking Ginang, ito ang pangalan ng iyong Anak, na nakasulat sa isipan ng Diyos mula sa walang hanggan. Ang pinagpalang Trinidad ay ipinagkaloob ito sa Bugtong na Anak, ang ating Panginoon, bilang hudyat ng kaligtasan para sa buong sangkatauhan. Itatag Siya kaagad sa trono ni David."* Idinagdag ni Gabriel, *" Sapagkat Siya ay maghahari dito, parurusahan ang Kanyang mga kaaway, magtatagumpay sa kanila, at gagawin silang tuntungan ng Kanyang mga paa, na hahatulan sila. Itataas niya ang Kanyang mga kaibigan sa kaluwalhatian ng Kanyang kAnang kamay. Ngunit ang lahat ng ito ay darating sa halaga ng pagdurusa at dugo - Siya ay nakatakdang ibuhos ito sa pagtanggap ng pangalang ito, dahil ito ang tanda ng simula ng Kanyang mga pagdurusa bilang pagsunod sa kalooban ng Kanyang walang hanggang Ama. Pagkatapos nito, Siya ay aakyat nang matagumpay sa selestiyal na Jerusalem at bubuksan ang mga pintuan ng langit."*

Kaya, sa sagradong katahimikan ng yungib na iyon, sa gitna ng bAnal na liwAnag at ningning ng anghel, ipinagdiwang ang mapagpakumbabang pagsilang ng Tagapagligtas - isang himala na magpakailanman na magpapabago sa kapalaran ng sangkatauhan.

IKA-LABING ANIM NA KABANATA ANG PRESENTASYON

Jose, genuflecting bago ang sanggol duyan sa mga bisig ni Maria, umalis sa yungib sa isang estado ng mapagpakumbabang pagsamba. Sinundan namin siya habang lumalabas siya sa malamig na gabi, patungo sa mataong nayon. Hindi nagtagal ay bumalik siya na may kasamang isang pari, at sa isang maliit, katamtamang seremonya, ang seremonya ng pagtutuli ay ginAnap sa bata. Sa buong ritwal, niyakap ni maria ang kanyang Anak na malapit, ang kanyang mga mata ay puno ng isang matahimik na pagpapasya habang ang sagradong ritwal ay nagbubukas.

Ang Anak ni Maria ay nag-alay sa Amang Walang Hanggan ng tatlong sakripisyo na hindi matatawaran ang halaga. Una, bagama't inosente at Anak ng tunay na Diyos, inako Niya ang kalagayan ng isang makasalAnan sa pamamagitan ng pagpapasakop sa isang ritwal na ginawa bilang lunas para sa orihinal na kasalAnan - isang batas na hindi nagbigkis sa Kanya. Pangalawa, kusang-loob Niyang tiniis ang mga pasakit ng pagtutuli, na narAnasan ang mga ito bilang isang tunay at perpektong tao. Ikatlo, ipinakita Niya ang pinakamaalab na pag-ibig sa pamamagitan ng pagsisimula ng pagbuhos ng Kanyang dugo para sa sangkatauhan, habang nagpapasalamat sa Amang Walang Hanggan sa pagkakaloob sa Kanya ng kalikasan ng tao na may kakayahang magdusa para sa Kanyang kadakilaan at kaluwalhatian.

Nang magtanong ang pari, *"Anong pangalan ang ibinibigay mo sa bata?"* magkasabay na sumagot sina Maria at Jose, *"Jesus ang Kanyang pangalan."* Maingat na isinulat ng pari ang pangalan sa isang tapyas at nagpatuloy, *"Kumbinsido ako na ang batang ito ay magiging isang dakilang propeta ng Panginoon. Mag-ingat sa pagpapalaki sa Kanya."* Sa taimtim na utos na iyon, at pagkatapos makatanggap ng mga regalo ng kandila at iba pang

katamtamang tanda mula sa mga may mabuting hangarin, umalis ang pari, iniwan ang BAnal na Pamilya sa kanilang tahimik na paggalang.

Habang ang araw ay lumulubog nang mababa, pinipinta ang kalangitan sa malalim na kulay ng orange at purple, ang anino na balangkas ng isang caravan ay lumitaw sa abot-tAnaw, na patuloy na gumagalaw patungong silangan. Sinunod nila ang patnubay ng nag-iisang, nagniningning na bituin— isang bituin na nagniningas na mas maliwAnag kaysa sa lahat ng iba, na hindi natitinag sa itaas ng lugar kung saan ipinangAnak ang bata. Kinabukasan, dumating sa kuweba ang tatlong matatalinong hari, bawat isa ay pinunong kilala, kasama ang kanilang mga alipin. Ang mga tagapaglingkod ay nagdaldalan at namangha sa kakaiba, bAnal na tAnawin sa harap nila, ngunit ang mga hari ay dinala ang kanilang sarili nang may tahimik na pagpipitagan. Sila ay humakbang pasulong, ang kanilang mga damit ay nakasunod sa kanila, at pumasok sa yungib na may solemne na biyaya. Walang pag-aalinlangan, lumuhod sila sa harap ni Maria, nakayuko ang kanilang mga ulo sa pagpapakumbaba. Isa-isa nilang inabot ang paghalik sa kamay niya bilang paggalang. Ngunit si maria, na may bAnayad ngunit matatag na paggalaw, ay binawi ang kanyang kamay at sa halip ay iniabot ang maliit na kamay ng kanyang bagong silang na Anak na lalaki. Sa simpleng pagkilos na iyon, hindi niya inialay sa kanila ang sarili niyang karangalan, kundi ang sagradong regalo ng Anak ni Kristo, ang nalakbay nila sa malayo upang sambahin. *"Ang aking espiritu ay nagagalak sa Panginoon, at ang aking kaluluwa ay pinagpapala at pinupuri Siya,"* mahinang sabi ni Maria. *"Sapagka't sa lahat ng mga bansa, tinawag at pinili Niya kayo upang masdan ang inasam ng maraming hari at mga propeta na walang kabuluhang makita."* Binati siya ng mga magi ng mga salita ng paghanga bago umalis, ang kanilang mga mukha ay nagbabadya ng pagtataka - isang malaking kaibahan sa pagkalito ng kanilang mga alipin, na hindi nakasaksi sa mahimalang tagpo. Nagpatuloy sila sa tutuluyan sa bayan, naantig ang kanilang mga puso sa kanilang nasaksihan.

Nang maglaon sa araw na iyon, nagtipon sa paligid ng isang mesa sa isang maliit na silid sa isang bahay-tuluyan, ibinahagi ng tatlong hari ang kanilang mga iniisip. Ang isa ay nag-isip, *"Ano ang pakiramdam na ito? Isang mas malalim na pag-ibig para sa isang hari na hindi ko pa nakikilala - ano ang nagpapakilos sa atin nang labis?"* Ang isa pa ay sumagot, *"Ang kanyang kadakilaan ay natatakpan sa ilalim ng kahirapan at kababaang-loob, isang mysteryong hindi kayang unawain."* Idinagdag ng isang pangatlo, *"Oh, na ang lahat ay maaaring makibahagi sa kagalakan na ito nang malaya!"* Ang unang hari ay nagtapos, *"Nangangailangan sila ng kaaliwan; pabalikin natin ang ating mga lingkod na may mga kaloob na magpapagaan sa kanilang mga pasanin."*

Sa labas, malapit sa yungib, ang mga lingkod ng magi ay naghatid ng mga panustos kay Jose, na tinanggap sila nang may tahimik na pasasalamat. Nang sumunod na araw, bumalik ang matatalinong hari upang magpaalam sa bagong Hari. Inihandog nila ang tradisyonal na mga kaloob na ginto, insenso, at mira at nag-alok pa nga ng mahahalagang hiyas para sa isang prinsesa. Ngunit si Maria, na may bAnayad na katatagan, ay tinanggihan ang mga hiyas, at sa halip ay ipinagkaloob sa bawat isa sa kanila ang pinakamahalagang regalo na maiaalay niya - isang maliit na damit na pinalamutian ang malambot na balat ng kanyang sanggol na Anak.

"Sa bawat isa sa inyo, ibinibigay ko ang kasuotang ito ng damit, isang kayamAnan na dumampi sa balat ng Sanggol na Diyos," sabi niya. Ang unang Hari ay namangha, *"Higit na mahalaga kaysa ginto o pilak, ang telang ito ay magbibigkis sa akin sa paglilingkod sa Kanyang Kaharian sa lahat ng aking mga araw."* Iminungkahi ng pangalawang Hari, *"Bigyan ka namin ng ari-arian na mas angkop na tirahan sa iyo."* Sumagot ang ikatlong Hari, *"O marahil ay dapat tayong magtayo ng isang tirahan na karapat-dapat sa iyong bAnal na pamilya."* Magiliw na ngumiti si Maria at sumagot, *"Salamat, karamihan sa mga mabait at mapagbigay na lalaki, ngunit ang aming mga pangangailangan ay kakaunti at natutugunan ng ating Panginoon. Ang paghAnap ng higit pa ay paghamon sa Kanyang karunungan. Ang iyong mga*

gawa ay hindi mawawala." Idinagdag ni Jose, *"Nakakalungkot na hindi ka maaaring mAnatili nang mas matagal; kailangan nating iharap ang bata sa templo kinabukasan. Nawa'y maging ligtas ang iyong paglalakbay pabalik, at ang iyong mga landas ay magantimpalaan nang sagAna."*

Nang gabing iyon, bago iharap ang sanggol sa templo, lumuhod si Maria sa taimtim na pAnalangin. " *Panginoon ko ,*" bulong niya, " *bukas ay magiging isang araw ng kapistahan para sa langit at lupa. Ibinigay mo Siya sa akin bilang Diyos, at ibabalik ko Siya sa Iyo bilang Diyos at tao. Ibuhos Mo ang iyong awa sa sangkatauhan - patawarin mo ang mga makasalAnan, aliwin ang mga naghihirap, tulungan ang mga nangangailangan, pagyamanin ang mga dukha, tulungan ang mahihina, paliwAnagan ang mga bulag, at yakapin ang mga bulag, at ililigaw ito. Anak, na sa Iyong kalooban ay aking Anak din."* Isang lilim ng liwAnag ang nakapalibot sa batang ina habang siya ay nagsusumamo sa Diyos sa ngalan ng buong sangkatauhan.

Kinabukasan, habang ang BAnal na Pamilya at mga grupo ng mga anghel ay papalapit sa mga pintuan ng templo, si Maria ay sumama sa grupo ng mga tapat na babae habang si Jose ay naglalakad kasama ang mga lalaking nakatipon. Lumapit sa kanila si Simeon, ang mataas na saserdote, na ginagabayan ng BAnal na Espiritu, kasama si Ana, ang iginagalang na guro ni Maria. Pumunta sila sa mag-asawa, at marahang ibinigay ni Maria ang sanggol kay Simeon. Itinaas ni Simeon ang bata, itinaas ni Simeon ang kanyang mga mata sa langit at ipinahayag, " *Ngayon, O Panginoon, inihanda at inilagay Mo sa harap ng lahat ng mortal ang Iyong bAnal na liwAnag upang ito ay sumikat sa mundo, na nagbibigay ng patnubay at kaligtasan sa lahat ng naghahAnap nito. Ito ang liwAnag na ipinahayag maging sa mga Hentil, para sa kaluwalhatian ng Iyong piniling bayan, ang Israel! "* Nagpatuloy Siya, *"Narito, ang Anak na ito ay nahuhulog at muling pagkabuhay sa gitna ng Israel, at ang Kanyang pagkabuhay na muli ay nahuhulog sa gitna ng Kanyang pagkalugmok at pagkalugmok. ay isang tanda na sasalungat sa isa pa, isang tabak ang tutusok sa iyong kaluluwa, Maria, upang ang mga puso ng marami ay malantad."*

Sa sandaling iyon, ang mga mata ni Maria ay napuno ng kalungkutan habang nakikita niya ang mga pangitain ng buhay ng kanyang Anak - mula sa pagkabata hanggang sa pagkalalaki, ng pagdurusa at kahihiyan na kanyang titiisin, at sa huli, ng Kanyang kamatayan sa krus. Tahimik na luha ang tumulo sa kanyang mga pisngi, ngunit nang ibalik ni Simeon ang Anak sa kanya, isang mahinang ngiti ng pagtanggap ang sumilay sa kanyang mukha. Sa kaibuturan, ang sanggol ay nagsalita sa kanya sa isang panloob na pakikipag-isa:

" Mahal na Ina, bagama't kailangan mong magdusa nang husto para sa akin, lakasan mo ang iyong loob; ang aking pag-ibig - ang pag-ibig ng Diyos para sa iyo - ay higit pa sa sansinukob mismo. Sama-sama, tayo ay tutubusin ang mga kasalan ng sangkatauhan, at sama-sama nating gagabayan ang mga naghahanap ng kanlungan sa bukas na mga bisig ng Aming Ama."

Pagkatapos ng seremonya, si Ana, ang propetisa, ay nagsalita sa nagtitipon na karamihan, na nagpapahayag, *"Masdan ang Batang ito, sapagkat Siya ang Liwanag ng Mundo, ang ipinangakong Mesiyas na naparito upang tuparin ang pangako ng kaligtasan ng Diyos."*

Nang maglaon, sa katahimikan ng yungib, mahinang nagsalita si Maria kay Jose, na yumakap kay Jesus sa kanyang mga bisig. *"Nais kong magnobena sa susunod na siyam na araw sa templo,"* sabi niya. Si Jose, na laging pragmatic, ay sumagot, *"Pagkatapos nito, dapat tayong bumalik sa ating tahanan sa Nazareth. Nagtataka ako, aking pinakababang na asawa, ituturo ko ba sa Kanya ang aking trabaho sa pagkakarapintero? Paanong ang gayong mahalagang mga kamay ay humahawak ng magaspang na kahoy at matutulis na kasangkapan?"* Magiliw na ngumiti si maria at sumagot, *"Matututo siya, mahal ko. Malalaman niya ang magaspang na kahoy, tulad mo."*

Ang eksena ay lumipat sa loob ng templo, kung saan si Maria, ang sanggol, at si Ana ay malalim sa pahalangin. Biglang bumalatay sa mukha ni maria ang takot.

"Ano bang pinagkakaabalahan mo?" tanong ni Ana. "Hindi natin makukumpleto itong ikalimang araw ng ating nobena," bulong ni maria. " Kailangan na nating umalis agad. "

Inaliw siya ni Ana, " Humayo ka, bumalik ka sa iyong tirahan. Maghahanda ako ng mga panustos para sa iyong paglalakbay. Hindi ko na kailangang itanong kung saan o kailan ka aalis, sapagkat ang mensahe sa iyong mga mata ay malinaw at lubhang nakababahala."

Niyakap ang kanyang Anak, nagmamadaling umalis si maria sa templo.

Sa labas ng landas, habang nagmamadali si maria kasama ang sanggol na mahigpit na nakayakap, isang nag-aalalang Jose ang humarang sa kanya sa kalagitnaan. "Kailangan nating maghanda para umalis kaagad," udyok niya. "Nagpakita sa akin ang isang anghel na may isang nakakatakot na mensahe: Nalaman ni Herodes ang kapangAnakan ni Jesus at, sa takot sa kanyang sariling paghahari, ay nag-utos na patayin ang lahat ng batang lalaki na wala pang dalawang taong gulang." Sumagot si Maria, na may bahid ng kalungkutan ang kanyang boses, "Natanggap ko rin ang mensaheng ito. Gaano karaming mga inosente ang mapapahamak! Natatakot sila sa Anak ng Diyos, na hindi nalalaman na Siya rin ang Anak ng tao."

Pinilit ni Jose, "Dapat tayong tumakas patungong Ehipto at mAnatili doon hanggang sa ligtas na makabalik. Aalis tayo ngayong gabi - ito ay isang mahabang paglalakbay, mahal ko. Sabihin mo sa akin, ano ang maaari kong gawin upang mapagaan ang iyong pasanin? "

Si maria, na may tahimik na determinasyon, ay nagsabi, "Ang aming paglalakbay ay hindi mawawalan ng kaaliwan, Jose, dahil nagbibigay ka ng labis na kaaliwan. Anuman ang kakulangan sa ginhawa na aming nararAnasan, tatanggapin namin ito, habang nakikibahagi kami sa dalamhati ng mga ina na labis na nagdurusa."

Kaya, sa pusong mabigat ngunit determinado, sila ay naghanda upang simulan ang isang mahaba at hindi tiyak na paglalakbay, nagtitiwala sa patnubay at proteksyon ng BAnal.

Sa ilalim ng mahinang liwAnag ng isang gasuklay na buwan sa madilim na kalangitan, halos hindi matukoy ang mga pigura ng BAnal na Pamilya habang sila ay naglalakbay sa kanilang mahabang paglalakbay. Si Maria, na magiliw na karga ang sanggol sa kanyang mga bisig sa ibabaw ng isang mula, at si Jose, na matatag na nangunguna sa daan, ay dumulas mula sa kanlungan ng yungib. Ang kanilang mga silhouette ay sumanib sa tahimik na gabi habang sinisimulan nila ang mahirap na paglalakbay sa unahan.

Pagkatapos ng ilang araw sa kalsada, dinala sila ng kanilang mga paglalakbay sa labas ng Gaza. Doon, sa gitna ng maalikabok na mga lansangan at nakakapagod na hiyawan sa paglalakbay, napagmasdan ni Maria si Jose na natitisod dahil sa sobrang pagod. Ang mule, masyadong, ay napagod at matigas ang ulo na tumangging kumilos pa. MalumAnay na hinarap siya ni Maria, "*Jose, kailangan mo ng pahinga, at ang kaawa-awang hayop na ito ng pasanin ay hindi na gagawa ng isa pang araw na walang katulad na pagsasaalang-alang. Huminto tayo dito sa Gaza sa loob ng isa o dalawang araw. Tatanggapin tayo sa tahAnan ng aking pinsan na si Elisabeth na matandang kaibigan, si Merta. Siya ay nag-iisa ngayong iniwan siya ng kanyang asawa bilang isang balo; siya ay nag-aalaga ng mga maysakit habang ikaw at ako ay maaaring tumulong sa kanyang nayon.*

Ang kanilang pansamantalang paninirahan ay humantong sa kanila sa maliit na tirahan ng Merta, isang matandang babae na ang mabait na mga kamay ay matagal nang nag-aalaga sa mga maysakit. Sa isa sa kanyang masikip na silid, dalawang bata na lubhang may sakit ay nakahiga sa isang makitid na higaan, ang kanilang mga mukha ay maputla at halos hindi marinig ang kanilang hiras na paghinga. Pinayapa ni Merta ang mga magulang na naliligalig, sa pagsasabing, "*Wala nang magagawa pa. PAnatilihin silang komportable sa halamang ito - ito ay magpapagaan sa kanilang ubo at makahinga nang walang sakit.*"

Habang nagsasalita si Merta, lumuhod si maria sa tabi ng kama ng mga may sakit na bata. Gumuhit ng tela mula sa sintas ng kanyang roba, isinawsaw niya ito sa malapit na palanggana ng tubig. Sa magiliw na pag-aalaga, pinunasan niya ang mga labi at noo ng bawat bata, pagkatapos ay kinuha ang kanilang maliliit na kamay at marahang idiniin ang mga ito sa kanyang pisngi habang siya ay bumubulong ng tahimik na mga pangalan. Unti-unti, nagsimulang bumalik ang kulay sa kanilang mga pisngi, at tumahimik ang kanilang gasgas na paghinga. Sa gitna ng kanilang kaginhawahan, ang ama ay sumigaw sa kawalan ng pag-asa, "Hindi na sila humihinga!" habang ang ina ay nananaghoy, "Mga Anak ko, mga Anak ko." Marahan silang tiniyak ni maria, "Hindi, halika, tingnan mo. Hindi ka nila iniwan. Mahusay silang tumugon sa lunas. Mga Anak, buksan mo ang iyong mga mata - ipakita sa iyong nag-aalala na mga magulang na gumaan ang pakiramdam mo." Pagkatapos, sumenyas kay Merta, idinagdag niya, Iwanan natin ang masayang sandaling ito dahil hindi pa natin nakikita".

Si Merta, ang kanyang ekspresyon na may halong kasiyahan at pagkalito, ay tumugon, "*Oo, marami pang makikita.*"

Ibinalik ang bote ng gamot sa bulsa ng kanyang apron, pagkatapos ay nag-alok si Merta, "*Marahil hindi mo na ito kailangan. Halika, maria, mayroon akong taong hindi maigalaw ang kanyang mga paa para makalakad. Maaari mong ipahid ang mga ito ng pampahid.*" At dahil doon, nawala ang eksena habang nagpatuloy ang araw na paggawa.

Di-nagtagal, natagpuan nina maria at Merta ang kanilang mga sarili sa bahay ng isa pang pasyente - isang nasa katanghaliang-gulang na babae na nagngangalang Helen, baldado mula sa kapanganakan, na may lanta, walang silbi na mga binti. Sa isang maliit, kalat-kalat, at maruming kubo, nakahiga si Helen sa isang pagod na banig. Nagbabala si Merta, "*Isipin mo; huwag kang huminga ng malalim dito, sapagkat hindi ko alam kung anong sakit ang lumulutang. Pumupunta ako minsan sa isang linggo upang makita na mayroon siyang malinis na damit, kahit papaano.*"

Sa paggawa ng isang bundle ng mga bagong labang damit mula sa kanyang satchel, sinimulan ni Merta na tulungan si Helen. Sinamahan siya ni maria sa gilid ng babae. Mula sa sarili niyang apron, naglabas si maria ng

isang maliit na bote, tinanggal ang takip nito, at nagbuhos ng sinukat na dami ng likido sa kanyang nakakulong mga kamay. Sa marahang hagod, hinaplos niya ang mukha ng babae saka minasahe ang likido sa mga lantang binti ni Helen. Himala, na parang naantig ng bAnai na biyaya, ang mga paa'y dahan-dahang nanumbalik ang kanilang hugis at lakas. Sa labis na pagkabigla, napaluhod si Merta sa pagtataka, na napabulalas, "*Sino ka, pinagpalang babae? Anong kapangyarihan ang ibinigay sa iyo ng Diyos!*" MalumAnay na sumagot si Maria, "*Anong pAnanampalataya ang ipinagkaloob Niya sa iyo, upang makita mo ang nakakubli. MAnahimik ka, mahal na Merta, sapagkat ang aking pamilya ay naririto ngunit isang araw lamang. Hindi tama na ipalagAnap ang mga kababalaghang ito nang labis.*"

Nangako si Merta, "*MAnanatili ako at tutulungan ko itong maglinis ng kanyang kubo. Ngayong nakakalakad na siya, matutulungan niya ako sa pag-aalaga sa iba. Kailangan mong bumalik sa iyong pamilya.*" Sa taos-pusong pasasalamat, nagdahilan si maria, at nang siya ay umalis, ang gumaling na babae ay lumuhod at paulit-ulit na hinalikan ang mga kamay ni Maria.

Hindi nagtagal, ang paglalakbay ni maria ay umakay sa kanya sa hagdan ng isang kalapit na templo. Sa labas, sa tabi ng isang gumuhong pader, maraming mga taong walang tirahan ang nagtipon sa desperadong pagsusumamo para sa pagkain. Hindi natatakot sa kanilang kalagayan, natagpuan ni Maria ang kanyang sarili na napalibutan ng mga dukha at nagugutom. Nakiusap ang isang lalaking nagmamakaawa, "*Pakiusap, dalawang araw nang walang pagkain ang Anak ko - mayroon ka bang matitira?*" Isang maliit, nakakaiyak na boses ang sumama sa kanya: "*Pagkain, papa, pagkain.*" Isang babae sa malapit ang nAnanaghoy, "*Ang aming mga kapitbahay ay walang iba kundi mga daga na nangakalkal sa mga bariles ng butil. Pakiusap, maglaan ng kahit ano para sa mga maliliit.*"

Nagbabala ang isa sa mga lalaking nanonood, "*Mag-ingat ka, baka kagatin lang nila ang kamay mo!*" NagtawAnan ang grupo, at ang isang maliit na bata, na hindi napigilan, ay sumugod upang yakapin ang lalaki, ngunit itinaboy lamang ng nanginginig na binti. Lumuhod si maria sa tabi ng bata,

sinandok ito, at magiliw siyang inaliw. Hinarap ang bata sa mga lalaki, nagsalita siya sa malumAnay ngunit mapilit na tono , *"Tumingin ka sa kanyang mga mata - tingnan mo ang gutom doon. Ilagay mo ang iyong kamay sa kanya, damhin ang kahinaan ng kanyang maliit na katawan. Kung ang iyong sariling Anak ay gutom na gutom at hindi mo siya mapakain, hindi ka ba mAnanalangin para sa kabaitan ng iba? oras na, mabait sir - ngayon na ang oras."* Naantig sa kanyang mga salita, isang lalaki ang nag-alok ng ilang barya mula sa kanyang supot, at ang isa naman ay ipinulupot ang kanyang braso sa isang naghihikahos na magulang, na hinihimok silang sundan siya. Sa gayon, inilapag ni Maria ang bata, lumuhod sa harap ng mga magulang, at binasbasan ang kanilang mga kamay bilang pasasalamat.

Pagkatapos ng ilang araw ng pagpapagaling at abang serbisyo, naghanda ang BAnal na Pamilya upang ipagpatuloy ang kanilang paglalakbay. Sa katamtamang tahAnan ni Merta, muling sumakay si maria sa mule habang ibinibigay sa kanya ni Jose ang sanggol. *"Salamat, muli, Merta, sa iyong kabutihan,"* pasasalamat na sabi ni Jose. *"Kahit na madalas akong natutulog nitong mga nakaraang araw, nagpapasalamat ako na ang aking minamahal ay nagkaroon ng isang matalino at mapagmalasakit na kasama."*

Napangiti si Merta, *"Naku, ako ang lubos na nagpapasalamat. Ngayon, maging ligtas ka sa disyerto. Saan ka pupunta, sabi mo?"* Sumagot si Maria, *"Hindi malayo, Merta, at tama si Jose, ang iyong karunungan ay naging isang tunay na pagpapala sa maikling pagdalaw na ito. Sumainyo ang Diyos."* Sumagot si Merta, *"At sa iyo, aking mapalad na kaibigan,"* at dahil doon, naghiwalay sila ng landas.

Ang BAnal na Pamilya ay nagtuloy-tuloy sa malawak, walang humpay na kalawakan ng Disyerto ng Bersabe sa Palestine. Ang lamig ng Pebrero ay humawak sa hangin, at ang disyerto ay walang katapusang nakaunat sa kanilang harapan—isang dagat ng tigang na buhangin na nag-aalok ng walang kanlungan, walang kaaliwan. Ang hangin ay umuungol na parang isang mabangis na hayop, ang galit na galit na mga bugso nito ay humahampas sa kawalan, na nilulunod maging ang mga tinig nina Jose at Maria habang

sinusubukan nilang magsalita. Ang bagyo ay tila buhay, ang mga bulong nito ay nagdadala ng nakakatakot na bigat ng kawalan. Pagkatapos, sa pamamagitan ng umiikot na kaguluhan, isang maliit na paAnan ang lumitaw sa di kalayuan—isang mahinang pangako ng kanlungan. Naputol ang boses ni Jose sa unos, apurahan at determinado: "*Ayan! Doon! MakakahAnap tayo ng takip!*"

Ang pag-iyak ng sanggol ay tumagos sa hangin, marupok ngunit mapilit, habang si Maria ay nakipaglaban upang protektahan ang kanyang Anak mula sa walang humpay at nakakatusok na hangin. Ibinaba niya ang mula, ang pagod na mga hakbang nito ay nanghina sa pangunguna ni Jose, at nagpatuloy sa paglalakad. Ang isang braso ay yumakap sa kanyang bagong pangAnak, ang isa ay nakaunat, ang mga daliri ay kumakalas sa bagyo na parang hinihiwalay ang galit nito. Hakbang-hakbang, sila ay tumulak patungo sa gilid ng burol, ang dagundong ng hangin ay lumalakas habang papalapit sila sa silungan. Sa wakas, narating nila ang burol, at ang galit ng unos ay lumambot sa isang ungol.

Bumagsak si maria sa lupa, nanginginig ang kanyang katawan ngunit pAnay ang kanyang mga kamay habang pinapakalma ang kanyang Anak. "*Tumahimik ka na, aking munting bata,*" bulong niya, ang kanyang boses ay isang malambot na balsamo laban sa kaguluhan. Natahimik ang iyak ng sanggol, napalitan ng mahinang tunog ng pag-aalaga. Isang malabong ngiti ang sumilay sa labi ni maria habang nakatingin sa kanya. "*Gaano ka nagugutom, kaawa-awang tupa ,*" bulong niya. Nilingon niya si Jose, ang kanyang boses ay malumAnay ngunit matatag. "*Matulog ka na Jose, magbabantay ako.*"

Si Jose, na ginugol ng kanyang lakas, ay mahinang tumango at bumagsak sa gilid ng burol. Nakapatong ang ulo niya sa kakarampot nilang bundle ng mga gamit, mabagal at mabigat ang paghinga niya. Saglit siyang pinagmasdan ni maria, pagkatapos ay ibinalik ang tingin sa kanyang Anak, na ngayon ay payapang natutulog. Ang kanyang puso ay sumasakit sa bigat ng kanilang paglalakbay, ngunit ito rin ay bumukol sa isang tahimik at hindi sumusukong

pag-asa. Ang disyerto ay walang hanggan sa paligid nila, ngunit sa sandaling iyon, sa loob ng kanlungan ng burol, nagkaroon ng marupok na kapayapaan.

Habang ang BAnal na Pamilya ay mas lumalim sa kanilang paglalakbay sa Ehipto, tinahak nila ang mahigit isang daang nakakapanghinayang milya sa walang awang Disyerto ng Bersabe. Ang bawat araw ay walang katapusan, ang araw ay sumisikat sa itaas at ang mga gabing nag-aalok ng kaunting pahinga. Sina Maria at Jose ay nagtaguyod ng kanilang mga sarili sa pamamagitan lamang ng isang kaunting pagkain, na kinakain sa gabi pagkatapos ng mga oras ng nakakapagod na paglalakbay. Ang mga elemento ay hindi nagpakita ng awa, at isang gabi, isang mabagsik na bagyo ang bumagsak sa kanila na may walang tigil na galit. Ang ulan ay bumagsak sa mga kumot, at ang hangin ay umuungol na parang isang mapaghiganti na espiritu, na pinupunit ang kanilang mga nabugbog na espiritu.

Si Maria, bagama't matatag sa kanyang pAnanampalataya, ay hindi maprotektahan ang kanyang Anak mula sa poot ng bagyo nang hindi humihingi ng bAnal na kapangyarihan. Ang ulan ay nabasa sa kanyang mga damit, kumapit sa kanyang balat na parang isang segundo, nagyeyelong layer. Nanginginig ang kanyang mga braso habang kinakandong ang sanggol, ang maliit na katawan nito ay nababalot ng basang tela. Siya ay nanginginig nang husto, ang kanyang mga iyak ay tumatagos sa gabi-matalim at desperado sa una, pagkatapos ay humihina, na parang ang kanyang lakas ay humihina. Naninikip ang puso ni maria sa takot nang maramdaman niya ang lamig na tumagos sa kanyang marupok na anyo. Ibinaba niya ang tingin sa maputlang mukha nito, ang sarili niyang mga luha ay nakikihalubilo sa ulan, at isang mabangis, maternal na pagsuway ang bumungad sa kanya.

Sa pag-angat ng kanyang mga mata sa nagngangalit na kalangitan, ang kanyang tinig ay tumaas sa ibabaw ng bagyo, hilaw at nag-uutos: *"Iniuutos ko sa iyo, hangin at ulan! Huwag mong pahirapan ang aking Anak, ang Bugtong na Anak ng Diyos! Kung kailangan mong ilabas ang iyong galit, ibalik mo ito sa akin, sapagkat ako ay hindi karapat-dapat sa tabi Niya!"* Umalingawngaw ang kanyang mga salita, isang desperadong pakiusap na

nababalot ng awtoridad ng pagmamahal ng isang ina. Ang bagyo ay tila nag-alinlangan, ang galit nito ay pansamantalang tumahimik, na tila ang mismong mga elemento ay huminto upang pakinggan ang kanyang sigaw. Mas hinigpitan ni maria ang kanyang Anak, nanginginig ang kanyang katawan hindi sa lamig kundi sa bigat ng kanyang sakripisyo. Sa sandaling iyon, siya ay parehong mahina at hindi sumusuko, isang beacon ng debosyon sa harap ng galit ng kalikasan. Bilang tugon sa kanyang pagsusumamo, isang makinang na globo ng liwAnag ang pumaligid sa bata sa kanyang mga bisig. Dahil sa pag-ibig ng Kanyang Ina, hiniling ni Jesus na ang hukbo ng mga anghel na kasama nila ay palakihin ang globo ng liwAnag upang palibutan kapwa sina Maria at Jose. Ang himalang ito ay nagpatibay sa BAnal na Pamilya sa pamamagitan ng maraming pagsubok sa kanilang mahaba, mapanlinlang na paglalakbay sa Ehipto.

Sa wakas, ang BAnal na Pamilya ay dumating sa Ehipto, ang kanilang pagod na mga hakbang ay dinala sila sa isang lupain na nililiman ng kadiliman. Marami sa mga tao nito ang nahuli, ang kanilang mga kaluluwa ay natali sa masasamang paghawak ni Lucifer at ng kanyang masasamang ministro. Gayunpaman, nang pumasok sina Maria at Jose sa mga bayan, isang tahimik ngunit malalim na kapangyarihan ang umusbong sa kanilang kalagitnaan. Ang sanggol na si Jesus, na nakayakap sa Kanyang Ina, ay itinaas ang Kanyang maliliit na mata at mga kamay patungo sa langit, ang Kanyang tingin ay nakatuon sa Kanyang Ama sa Langit. Bagama't walang salitang lumalabas sa Kanyang mga labi, ang Kanyang tahimik na pagsusumamo ay umalingawngaw sa bAnal na pangangailangan—isang pAnawagan para sa awa, para sa pagpapalaya, para sa kaligtasan ng mga nakulong sa kawalan ng pag-asa.

Si Maria, na laging umaayon sa sagradong misyon ng kanyang Anak, ay nakiisa sa Kanya sa hindi binibigkas na pAnalanging ito. Ang kanyang puso, na mabigat sa habag, ay tumibok kasabay ng Kanyang pag-aalay ng sarili niyang pagsusumamo. Magkasama, ang kanilang tahimik na pag-iyak ay tumaas na parang tanglaw ng liwAnag, na tumatagos sa tabing ng kadiliman

na nakasabit sa lupa. Sa sandaling iyon, ang hangin mismo ay tila nanginginig sa bigat ng kanilang debosyon, na tila ba ang langit mismo ay lumapit upang marinig ang kanilang pagsusumamo. Ang maliliit na kamay ng sanggol, na nakataas sa kawalang-kasalAnan at kapangyarihan, ay naging simbolo ng pag-asa—isang pangako na kahit sa pinakamadilim na lugar, ang liwAnag ng kaligtasan ay hindi mapapatay. Ang madilim na kalangitan ng Egypt ay hindi nagtagal ay umungol sa mga ulap ng bagyo, kidlat na kumikidlat at mga masasamang espiritu na pinalayas mula sa mga katawan ng mga inaapi. Ang mga diyus-diyosan ay nabasag, ang mga altar ay gumuho, at ang mga templo ay nahulog sa pagkawasak habang ang bAnal na kapangyarihan ay lumampas sa lupain. Ang mga taga-Ehipto, na namangha sa hindi maipaliwAnag na mga pangyayaring ito, ay nagsimulang muling itayo ang kanilang mga bayan. Sa gitna ng kaguluhan, humakbang ang mga estranghero - ang BAnal na Pamilya - upang tumulong.

Habang nagtatrabaho sila kasama ng mga tagaroon, nagsimulang magsalita si Maria tungkol sa mga hula ni Isaias: *"Hindi ba inihula na ang Mesiyas, ang Hari ng mga Judio, ay darating, at ang mga templo ng diyus-diyosan ay mawawasak? Iisa lamang ang tunay na Diyos, ang Maylikha ng lahat ng misteryo ng buhay. Masdan mo ang iyong Anak - hindi ka ba namamangha sa kanyang pagiging perpekto, ikaw ay may kalakasan, ngunit ikaw ay punong-puno ng pangangatuwiran, at kalakasan. ilog, hindi ka ba nagtataka sa nagbibigay-buhay na agos na nagpapAnatili sa iyong pamilya, ang nag-iisang Lumikha ng langit at lupa, na nilikha ang lahat nang may kagandahan at layunin, dahil sa pagmamahal sa inyong lahat ?*

Ang mga tao ay nagtipon upang marinig ang kanyang pagsasalita at upang saksihan ang mga himala - ang paglilinis ng mga demonyo mula sa mga diyus-diyosan at mga inaalihan na katawan, ang pagpapagaling ng mga matitinding sakit, lahat ay tinulungan ng taimtim na pAnalangin ng kanyang Anak. Sa wakas, natapos ang kanilang mahirap na paglalakbay nang manirahan ang pamilya sa bayan ng Heliopolis. Sila ay gumawa ng kanilang tahAnan sa isang hamak na tatlong silid na tirahan: ang isang silid ay naging isang santuwaryo

para sa Sanggol na si Hesus sa ilalim ng pangangalaga ni Maria, ang isa ay nakalaan bilang silid na tulugan ni Jose, at ang huli ay nagsilbing kanyang simpleng pagawaan ng karpintero.

Sa mga pAnahong ito ng pagsubok, nakita ni Jose na kakaunti ang trabaho at kadalasang nahaharap sa pagtangi, habang si Maria, na likas bilang mAnanahi, ay nagtitipon ng gawaing pAnanahi sa bahay-bahay. Sa kanilang maliit na tahAnan, mula sa pagsikat ng buhang-liwayway hanggang sa pagsapit ng gabi, si Maria ay nagpagal hindi lamang para sa kanilang pang-araw-araw na pangangailangan kundi magiliw ding nag-asikaso kay Jesus at umalalay kay Jose. Sa mga tahimik na sandali sa nursery, lumuhod si Maria sa pAnalangin, isang malambot na liwAnag na nagmumula sa kanyang puso at sa kanyang Anak - isang sagradong komunion na agad na sinamahan ng ikatlong liwAnag mula sa itaas, habang ang Diyos ng Lahat ay nakipag-usap sa kanila.

Kaya, sa gitna ng kahirapan at bAnal na kababalaghan, nagpatuloy ang paglalakbay ng BAnal na Pamilya - isang patunay ng pAnanampalataya, katatagan, at pagbabagong kapangyarihan ng pag-ibig na magpakailanman na magbabago sa takbo ng kapalaran ng tao.

Sa isang tahimik na silid ng trabaho ng kanilang simpleng tahanan, ang paslit na si Hesus na may malambot na balat na kulay olibo, maitim na kulot na buhok, at malalim na kayumangging mga mata ay nakayakap sa mapagmahal na mga bisig ni Maria. Kinausap niya si Jose sa unang pagkakataon. Ang kanyang maliit ngunit malinaw na tinig ay nagdala ng bigat ng makalangit na layunin habang kinakausap niya ang kanyang ama sa lupa:

"Ama ko, ako ay nagmula sa langit upang maging liwanag ng sanlibutan at upang iligtas ito mula sa kadiliman. Ako ay naparito upang maging isang mabuting Pastol, upang ituro sa kanila ang daan ng langit at upang buksan ang mga pintuan nito, na sarado na ng kanilang mga kasalanan. Ninanais ko na ikaw ay maging anak ng Liwanag, na malapit sa iyo."

Dahil nabigla sa banal na mga salita at magiliw na awtoridad ng kanyang anak, si Joseay lumuhod, ang kanyang puso ay lumulutang nang may kababaang-loob na hindi nasusukat. Nang may nanginginig na sindak, sumagot siya, *"Na tinawag mo akong Panginoon at Tagapagligtas, na iyong hamak na lingkod ay nagpapakilos sa aking puso sa kataas-taasan na ang mga salita ay kumawala sa aking dila upang ipahayag ang aking tunay na damdamin."*

Nang maglaon, sa matahimik na santuwaryo ng silid ng bata, hinanap ni Hesus ang Kanyang ina. Si Maria, na nakaluhod sa tahimik na panalangin, ay naramdaman ang malambot na haplos ng Kanyang maliit na kamay habang marahang hinahaplos nito ang kanyang mukha. Sa isang malambling, ngunit determinadong tono, sinabi Niya:

"Aking Ina, pumasok ka at manatili sa Akin palagi, nang sa gayon ay tularan mo Ako sa lahat ng aking mga gawa. Nais kong isama mo at ipakita ang mataas na kasakdalan na nais Ko sa lahat ng kaluluwa. Pinili kita bilang sisidlan ng lahat ng kasakdalan at ipagkaloob sa iyo ang mga kayamanan ng

aking kanang kamay - mga kayamanan na nawala o naabuso ng iba pang sangkatauhan. "

Sa mga sagradong salitang ito, si Maria, na puno ng malalim na pagmamahal at pagpipitagan, ay marahan na hinalikan ang kamay ng kanyang anak, isang kilos na tinatakan ang matalik na ugnayan sa pagitan nila at pinagtibay ang kanyang tungkulin bilang piniling sisidlan ng banal na biyaya.

Sa pampang ng isang banayad, paikot-ikot na ilog, ang araw sa hapon ay nagbigay ng mainit, ginintuang liwanag sa umaalon na tubig at sa malambot, lupang pampang. Doon, sa gitna ng lagaslas ng umaagos na tubig at sa malayong daldalan ng nayon, isang maliit na grupo ng mga bata na may iba't ibang edad ang nagtipon sa mapaglarong pag-abandona. Ang kanilang tawa ay nahalo sa maindayog na kalansing ng mga ina na abala sa trabaho - paglalaba ng damit sa malamig at malinaw na tubig, ang kanilang mga kamay ay gumagalaw sa isang sinasanay na sayaw na nagsasalita ng tradisyon at pangangalaga.

Sa gitna ng mga batang ito, ang tatlong-taong-gulang na si Hesus ay namumukod-tangi na may hindi mapagkunwari na katahimikan. Sa gitna ng kanilang pagsasaya, habang ang mga tilamsik at masayang sigawan ay napuno ng hangin, bigla niyang itinigil ang kanyang paglalaro. Sa mapayapa na pagtitimpi ng isang tao na higit pa sa Kanyang murang mga taon, Siya ay lumakad patungo sa isang makinis, pinainit ng araw na bato sa gilid ng tubig at naupo. Isa-isang iniwan ng iba pang mga bata ang kanilang mga laro at nagkumpol-kumpol sa paligid Niya, umupo nang pabilog sa Kanyang paanan. Ang kanilang maningning na mga mata ay kumikinang sa pagkamausisa at paghanga habang sila ay nakikinig nang mabuti sa malambot at magiliw na mga salita na bumubuhos mula sa kanilang munting guro.

Nagsalita si Hesus sa mga simpleng salita ngunit may taimtim na pinabulaanan ang Kanyang edad - isang mensahe ng pag-asa, pag-ibig, at pagtataka na tumatak nang malalim sa puso ng Kanyang kabataang tagapakinig. Inilarawan niya sa simple ngunit malalim na wika ang kagandahan ng mundo sa kanilang paligid, ang kapangyarihan ng kabaitan, at

ang lihim ng pagbabahagi ng kagalakan kahit sa pinakamaliit na kilos. Ang Kanyang mga salita, malambot at taos-puso, ay naghabi ng tapestry ng pang-unawa na umabot sa bawat sabik na tainga, na kumukuha ng mga imahinasyon ng Kanyang mga kaibigan at nagbibigay-inspirasyon sa kanila na mangarap ng isang mas maliwanag na bukas.

Mula sa di kalayuan, pinagmamasdan ni Maria ang pangyayari. Nakasandal sa kalapit na puno, ang kanyang mga mata ay malambot sa pagmamahal at isang nakakaalam na ngiti ang bumungad sa kanyang mukha. Sa tahimik na sandaling iyon, nadama niya ang isang hindi maipaliwanag na halo ng kagalakan at pagkamangha—isang malalim, pagmamalaki ng ina sa banayad na karunungan na nagningning mula sa kanyang anak. Habang pinagmamasdan niya ang pagiging simple at kadalisayan ng Kanyang pakikipag-ugnayan sa iba pang mga bata, ang puso ni Maria ay napuno ng pasasalamat. Nakilala niya sa Kanya ang kislap ng banal na liwanag na nangako na balang araw ay magliliwanag sa pinakamadilim na sulok ng mundo.

Ang banayad na ungol ng ilog at ang mahinang kaluskos ng mga dahon sa itaas ay nagbigay ng matahimik na backdrop sa matalik na eksenang ito ng kababalaghan sa pagkabata. Sa tahimik na lugar na iyon, ang oras ay tila bumagal, at bawat detalye - ang kislap ng mga mata ng mga bata, ang maselang ritmo ng mga salita ni Hesus, at ang mahabaging ngiti sa mukha ni Maria - ay nag-ambag sa isang sandali ng perpektong pagkakaisa. Ito ay isang simpleng pagtitipon sa pampang ng ilog, ngunit dala nito ang bigat ng pangako at pag-asa, na nagpapahiwatig ng malalim na tadhana na naghihintay para sa Anak ng Diyos.

Ang eksenang ito ay gaganap nang maraming beses sa mga susunod na taon, habang dinadala ni Maria ang mga kasuotan ng pamilya para labhan sa ilog tulad ng patuloy na mga ritwal ng panalangin sa kanilang tahanan.

Sa katahimikan ng kanilang bahay, ang hangin ay mabigat sa parehong kalungkutan at sagradong pag-asa. Sa isang maliit na silid na naliliwanagan ng araw, ang ngayo'y limang taong gulang na si Hesus ay nakahiga sa sahig

sa postura na pumukaw ng simbolismo ng Krus. Ang Kanyang maliit na katawan ay maputla, at mula sa Kanyang noo, ang mga butil ng dugo ay dahan-dahang tumulo sa Kanyang mukha - isang tanawin na pumuno sa silid ng isang malalim, hindi maipaliwanag na kalungkutan. Sa Kanyang tabi, si Maria, na nagliliwanag kahit sa kanyang kalungkutan, ay nahuli sa isang estado ng madasalin na lubos na kaligayahan. Napaluhod siya at marahang pinunasan ang mga mapupulang guhit sa Kanyang noo. Tahimik na tumulo ang mga luha sa kanyang mga pisngi habang pinipigilan niya ang masakit na sakit sa kanyang puso, ang pagmamahal niya sa Kanya ay isang magiliw na balsamo laban sa lumalabas na kalungkutan.

Nang sumunod na taon, ang anim na taong gulang na si Hesus ay sumama kay Jose sa kanyang silid ng trabaho. Sa hitsura ng tahimik na determinasyon, hinawakan ni Hesus ang isang maliit na kasangkapan, at si Jose, na laging matiyaga at mapagmahal, ay gumabay sa Kanyang mga kamay habang sila ay nagtutulungan sa isang piraso ng kahoy. Ang maindayog na tunog ng kanilang paggawa ay hinaluan ng malambot na mga salita ng pagtuturo at paghihikayat, na lumilikha ng isang sandali ng matalik na pagbubuklod sa pagitan ng ama at anak, isang tahimik na aral sa paggawa, pangangalaga, at kagandahan ng paglikha.

Sa ibang bahagi ng hamak na tirahan, abala si Maria sa kusina. Sa magandang pagkaasikaso, inayos niya ang isang plato ng pagkain para sa kanilang tanghali. Ang bawat kilos niya ay may kasamang malalim na pakiramdam ng tungkulin at pagmamahal, isang palagian at mapag-aruga na presensya na nagsasalita tungkol sa pagmamahal at pangakong nagbubuklod sa pamilya.

Pagsapit ng gabi, lumabas ang pamilya sa malamig na dapit-hapon. Sa labas ng buhay na buhay na kalye, sabay silang naglakad patungo sa templo, ang kanilang tawa ay nahahalo sa mga tunog ng pang-araw-araw na buhay. Damang-dama ang kagalakan ng pagsasama-sama, isang malugod na pagbawi mula sa mga pakikibaka sa bawat araw, habang sila ay naglalakad, ang kanilang mga puso ay magaan at may pag-asa.

Sa loob ng maliit at simpleng silid ni Hesus, ngayong tumanda na Siya sa pitong taong gulang, isang banal na mensahe ang naihatid. Si Maria at ang batang si Hesus ay matamang nakinig habang ang isang banayad at hindi nakikitang tinig ay nagpapahayag na oras na para bumalik ang pamilya sa Nazareth. Nagkaroon ng taimtim na pagpapasya sa hangin habang inihanda nila ang kanilang sarili para sa susunod na yugto ng kanilang paglalakbay, isang pag-uwi na sumasalamin sa tadhana at pangako.

Nang gabing iyon, sa tahimik na pag-iisa ng silid ni Jose, natanggap din niya ang sagradong mensahe. Sa isang pangitain na nabuksan sa harap ng kanyang mga mata, nakita niya ang kanyang pamilya na nag-iimpake ng kani-kanilang mga ari-arian at umaakyat sa mga mules upang umalis muli, na nagbabakasakali pabalik sa disyerto. Ang pangitain, na puno ng banal na layunin, ay naging totoo, at ang Banal na Pamilya ay nakarating sa kanilang tahanan sa Nazareth. Doon, malugod silang sinalubong ng isang mahal na babaeng pinsan, si Marta, na namamahala sa lumang bahay na dating pag-aari ng mga magulang ni Maria.

KABANATA LABINSIYAM

PAGBABALIK SA NAZARETH

Sa loob ng naibalik na tahanan, ang mga shutter ay nakabukas, at ang mga daloy ng masaganang liwanag ay bumuhos, na pinupuno ang tirahan ng init at isang pakiramdam ng pagtanggap. Sinalubong sila ni Martha na may taospusong kagalakan. "*Maligayang pagdating sa bahay, mahal na mga pinsan, at tingnan mo, ang iyong anak, Jose, narinig ko kay Elisabeth na siya ay tinatawag na Hesus. Napakatamis na mukha, at kung siya ay katulad ng kanyang ama, matamis din ang ugali!*"

Sumagot si Maria nang may pasasalamat, "*Maraming salamat sa iyo, Marta, sa pag-aalaga mong mabuti sa dating bahay ng aking mga magulang.*"

Mahinang idinagdag ni Jose, "*Oo, ang aming pasasalamat ay nararamdaman nang malalim.*"

Sa isang nakaaantig na pagpapakita ng pagkabukas-palad ng kabataan, maingat na binuksan ng batang si Hesus ang isang maliit na bigkis na dala niya. Mula rito, ipinakita niya ang dalawang maselan na inukit na mga ibon na kahoy. Nahihiyang ngiti at nanginginig na mga kamay, inalok niya ito kay Martha. "*Para sa iyo ito, salamat sa pag-aalaga sa bahay ng aking mga magulang,*" sabi niya. Namangha si Marta, napabulalas, "*Tingnan mo ito! Jose, naging bihasa ka na. Aba, mga kalapati sila.*" Si Jose, na may kislap sa kanyang mata, ay sumagot, "*Ang mga ito ay hindi inukit ng mga kamay na ito, ngunit sa pamamagitan ng mga ito.*" Sa sandaling iyon, si Jose ay humakbang sa likuran ni Hesus at niyakap siya, kinuha ang maliliit na kamay ng bata sa kanyang sarili at iniabot ang mga ito kay Marta. Palibhasa'y labis na naantig sa mapagmahal na kilos na ito, si Hesus ay sumandal kay Jose, ang

kanyang mga mata ay nagniningning sa dalisay, hindi nasabi na buklod ng pamilya at pananampalataya.

Sa malambot na liwanag ng hapon, sinimulan nina Joseat ng batang si Hesus na ibalik ang kaayusan sa kahoy sa likod ng kanilang simpleng tahanan. Sabay-sabay nilang binuksan ang mga lumalangitngit na pinto, sumilip sa loob ng halo-halong suot na, lumang kasangkapan at mas bagong kagamitan na dinala mula sa Ehipto.

Sa pag-aalaga ng pasyente, itinuwid nila ang mga nakakalat na kagamitan at inipon ang kailangan nila para sa kanilang susunod na gawain - isang higaaan na matutulogan ni Hesus. Sa magkatabing paggawa, ginawa ng mag-ama ang higaaan nang may simple at mapagmahal na katumpakan. Nang matapos ay sinubukan nilang buhatin ito sa loob ng bahay. Sa kanilang pinagsasaluhang pagtawa, ang higaaan ay napakalaki at awkward - nakasandal sa pintuan, at habang nagpupumilit silang maniobrahin ito, sumama sa kanila ang banayad na tawa ni Maria. Nang sa wakas ay nasa Mahal na Ina, sinubukan niyang magtayo ng silid para kay Hesus."

Sa loob ng maliit na silid ni Hesus, inayos ni Maria ang mga kasangkapan nang may tahimik na debosyon. Inilagay niya ang isang maliit na mesa, isang bangkito, at maayos na nakatuping sapin sa bagong gawang higaaan. Nang siya ay lumabas sandali at pagkatapos ay bumalik, natuklasan niya na may nakakalungkot na tawa na ang lahat, maliban sa higaaan mismo, ay hindi sinasadyang naiwan sa labas ng pinto. Ang Hari ng mga Hari ay hindi nag-aksaya ng panahon sa pagsasagawa ng pagpapakumbaba at pagkabalisa na nadama ng napakaraming mga anak ng Diyos.

Nang maglaon, sa isang maliwanag na umaga, magkasamang naglakbay sina Jose at Hesus sa mataong lansangan ng kanilang nayon. Itinulak ang isang matibay na kariton na kargado ng pamatok at palanggana, pumunta sila sa tahanan ng isang mabait na lalaki na nagpahiram kay Joseng isang mula walong taon na ang nakararaan. Umupo ang lalaki sa kanyang kumakalat na pagyuko at binati sila ng mabait na pagbibiro. *"Well, tingnan mo dito! Jose, sa wakas ay binayaran mo na ang matandang mola. Pustahan ako na mas*

mabilis siyang namatay kaysa sa ginawa nitong magagandang piraso ng gawaing kahoy, " pang-aasar niya. Sa isang mainit na ngiti, sumagot si Jose, "Sa kabaligtaran, aking mahabagin na kaibigan, ang halimaw ay tumagal ng halos apat na taon." Tumawa ang lalaki at saka nagtanong tungkol sa batang lalaki sa kanyang tabi. "At sino kaya ang magandang batang ito?"

Si Hesus, na may maalab na kagandahang-asal ng isang bata na may bitbit na ng karunungan, ay naglahad ng kanyang kamay at nagsabi, *"Ang pangalan ko ay Hesus; Ako ay anak ng napakahusay na karpintero. Salamat, ginoo, sa pagpapasakay sa amin ng aking Ina sa iyong mula. Kami ay naglakbay sa maraming, maraming mga liga, at tinulungan ko pa nga ang aking ama sa paggawa ng palanggana na ito. Hayaan mo akong punuin ito para sa iyo."* Masunurin, tumakbo ang bata sa malapit na balon, na nagbobomba ng tubig sa palanggana.

Ang mabait na lalaki, na nanonood kay Hesus sa trabaho, ay bumuntong-hininga, *"Ikaw ay isang mapalad na tao na may ganoong anak. Ang aking sariling anak ay napakasakit, araw-araw ay lumalala, at tila walang gumagaling sa kanya."* Sa paghinto sa kaniyang gawain, itinaas ni Hesus ang kaniyang ulo at, na may alam na tingin, itinago ang kaniyang kamay sa ilalim ng bukal ng balon upang hayaang dumaloy ang malamig na tubig sa ibabaw nito, anupat patuloy na napuno ang palanggana. Maingat na dinala ang palanggana pabalik sa pintuan ng lalaki, sinabi niya, *"Hayaan mo akong dalhin ito sa loob para sa iyo. Ang tubig ay maganda at malamig; ito ay mainam na inumin."* Sumagot ang lalaki na may banayad na pagpapatawa, *"Kung gusto mo, ang asawa ko ang nag-aalaga sa anak ko. Ikaw ay magiging isang tanawin para sa kanyang malungkot na mga mata."*

Sa loob ng bahay, mahinang nakahiga ang isang binatilyo sa isang higaan habang ang kanyang ina ay nakabantay sa tabi ng kanyang kama. Inilapag ni Hesus ang palanggana, nakita ang isang kahoy na kopa sa isang mesa, at pinuno ito ng tubig. Lumuhod sa tabi ng bata, itinaas niya ang tasa sa labi ng binatilyo. Pagkatapos ng ilang paghigop, hinawakan ng bata ang kamay ni Hesus, idinilat ang kanyang mga mata, at ngumiti, isang marupok na tanda ng

pag-asa habang dahan-dahang bumalik ang kulay sa kanyang maputlang mukha. Magiliw na hinalikan ni Hesus ang kamay ng binata bago umalis, at habang tinawag siya ng lalaki, *"Idinikit ba ng asawa ko ang iyong tainga? Sinabi ba niya sa iyo ang tungkol sa ating Juan? Sinasabi ko sa iyong ama na hindi na magtatagal ang kanyang pagdurusa."* Sumagot lang si Hesus, *"Aba, mukhang magaling siya noong inalok ko siya ng tubig. Uminom siya ng halos isang buong baso."* Dahil doon, ang lalaki, na medyo nalilito pa, ay nagmamadaling bumalik sa loob habang si Hesus ay muling sumama sa kanyang ama, silang dalawa ay naglalakad pabalik sa kalsada na may tahimik na mga ngiti.

Sa tahanan, habang hinahabi ng mga taon ang kanilang banayad na tapiserya ng paglaki at pagkatuto, si Hesus, na ngayon ay sampung taong gulang, ay matiyagang nakaupo habang maibigining nilagyan siya ni Maria ng bagong pares ng telang panakip para sa kanyang mga paa. Inilagay niya ang mga ito, inalis ang mga ito, at pagkatapos ay maingat na inayos ang mga ito, habang tinitiyak na ang kanyang pinakamamahal na anak ay hindi pababayaang gumala nang walang sapin sa matigas at maalikabok na lupa. *"Aking Anak at aking Panginoon,"* mahina ngunit magiliw na sabi ni Maria, *"ang iyong Ina ay walang puso na pahintulutan kang umakyat sa lupa sa murang edad; pahintulutan mo ako, mahal ko, na magbigay ng isang uri ng panakip upang protektahan sila."* Sa mahinahong karunungan ng kabataan, sumagot si Hesus, *"Ina, pahihintulutan ko ang isang bahagyang at karaniwang panakip sa aking mga paa hanggang sa dumating ang oras ng aking pangangaral sa madla, dahil dito kailangan kong pumunta na walang sapin."* Pagkatapos, na may isang mahiyaing ngiti at isang mapagmahal na halik sa kanyang pisngi, tinanggap niya ang kasuotan sa paa, isang maliit na simbolo ng parehong proteksyon at ang mapagpakumbabang landas na itinakda niyang tahakin.

KABANATA DALAWAMPUNG

PANGANGARAL SA TEMPLO

Hindi nagtagal, sumama ang pamilya sa isang masiglang prusisyon sa kalsada. Sinamahan ni Hesus ang kanyang pamilya at maraming kaibigan, na kargado ng mga bigkis at hinihila ang mga kariton, habang sila ay naglalakbay patungong Jerusalem para sa Pista ng Paskuwa. Sa gitna ng maligayang daldalan at mataong lakas ng karamihan, nagtanong si Hesus, *"Ama, papayagan ba akong makasama ang mga lalaki sa taong ito?"* Sumagot si Jose na may nakakaalam na ngiti, *"Sasabihin kong magandang posibilidad iyon. Ano ang sinasabi ng iyong mabuting Ina?"* Na may pilyong kislap sa kanyang mata, sumagot si Hesus, *"Oh, lagi niyang sinasabi kung ano ang sasabihin mo ay pinakamahusay."*

Mula sa likuran, si Maria, na naglalakad kasama ang isang grupo ng mga kababaihan, ay huminto at sumama sa kanyang pamilya sandali. *"Kayong dalawa ay lumakad nang mas mabilis kaysa sa lahat ng magkakasamang kababaihan,"* malumanay niyang panunukso, *"at sa kadahilanang iyon, hindi ba tayo dapat pumili ng isang lugar upang magkita pagkatapos ng kapistahan, kung sakaling hindi tayo aalis ng lungsod nang magkasama? Siyempre, pinakamamahal kong Anak, makakasama mo ang iyong ama o makakasama ko, oo?"* Sumang-ayon si Jose, *"Magandang ideya! May isang malaking puno na halos isang araw na paglalakad sa labas ng lungsod, isang kumpol ng bato sa kanan nito. Ituturo ko ito pagdating natin dito. Doon tayo magkikita."*

Habang sila ay nagpatuloy sa kanilang paglalakbay, kinabukasan, si Maria, na naglalakad kasama ng iba pang mga babae, ay nakita ang itinakdang lugar ng pagpupulong at kumaway kay Jose. Samantala, si Hesus, habang naglalakad kasama ang isang grupo ng iba pang mga bata, ay tumalikod at tuwang-tuwa na itinuro ang puno at bato, isang tahimik na pagpapatibay ng mga plano ng pamilya at ang kagalakan ng mga pinagsamang paglalakbay.

Ang lungsod ng Herusalem ay nakahandusay sa harap nila, isang nakamamanghang tanawin ng sinaunang kadakilaan at sagradong debosyon. Ang ginintuang liwanag ng papalubog na araw ay naliligo sa matatayog na pader nito at makikitid na mga eskinita, na naghagis ng mahaba at magalang na mga anino sa mga lansangan na may layunin. Bawat bato ay tila bumubulong ng mga kuwento ng mga propeta at mga hari, at bawat pintuan ay huni ng mga alingawngaw ng taimtim na panalangin.

Habang lumalalim ang takipsilim, ang lungsod ay napuno ng buhay. Ang maringal na harapan ng mga templo ay kumikinang sa ilalim ng takip-silim, ang kanilang matatayog na hanay ay hinahalikan ng huling mga baga ng liwanag ng araw. Ang ilang mga templo ay dinagsa ng mga solemne, may balbas na mga lalaki, ang kanilang mga tinig ay tumataas at bumaba sa maindayog na mga pag-awit, habang ang iba ay kumupkop sa mga grupo ng mga babaeng nakatalukbong, ang kanilang mga pabulong na panalangin ay naghahabi tulad ng isang malambot na himig sa sagradong hangin.

Nang maglaon nang gabing iyon, ang lungsod ay naging isang pandama na kapistahan. Ang mainit at maasim na amoy ng bagong lutong tinapay na walang lebadura na hinaluan ng mayaman, makalupang amoy ng mga pampalasa at mabangong langis, na dumadaloy sa mataong mga patyo. Nagtipon ang mga pamilya sa ilalim ng bukas na kalangitan, ang kanilang mga tawanan at awit ay umaagos sa mga lansangan nang magsimula ang dakilang kapistahan—isang pagdiriwang ng pananampalataya at kalayaan na umabot sa pitong gabi ng pagpipitagan, pagkukuwento, at masayang pagtalikod.

Mula sa hamak na mga nayon ng Nazareth hanggang sa pinakamalayong bahagi ng Judea, ang mga peregrino ay dumating, ang kanilang mga puso ay nagmumula sa diwa ng debosyon at kasiyahan, sumasayaw sa ilalim ng mga bituin habang ang sagradong kapistahan ay nagbuklod sa kanila sa isang hindi masisirang buklod ng pananampalataya at tradisyon.

Sa huling araw ng kapistahan, nang sumiklab ang unang liwanag ng umaga at nagsimulang maglakbay ang mga pamilya pauwi, unti-unting

nawawalan ng laman ang mga daan na dati'y masikip. Sa humihinang pulutong, natanaw ng mga mata ni Jose ang pamilyar na kumpol ng mga bato at ang malaking punong napagkasunduan nilang tagpuan. May pananabik siyang tumingin kay Maria at sa kanilang anak, si Hesus. Biglang sumalubong sa kanya ang nag-aalalang titig ni Maria, tanging siya lamang ang nag-iisa, at si Hesus ay wala kahit saan. Sa sobrang pag-aalala, lumipat sila sa gitna ng natitirang karamihan, tinatanong ang bawat dumadaan kung nakita nila ang kanilang anak.

"Nakita mo na ba si Hesus?" Tanong ni Maria sa kalapit na babae na may banayad na pagmamadali.

"Bakit oo, medyo gwapo siya, Maria. Nag-enjoy ba siya sa handaan?" masiglang sagot ng babae.

"Oo, Sigurado ako ginawa niya. Ang ibig kong sabihin, simula nung umalis tayo, nakita mo na ba siya o ng mga pamilya mo?" Pinindot ni Maria.

Umiling ang babae, *"Hindi, magsimula noong isang araw."*

Pagkatapos ay lumipat si Jose mula sa isang grupo patungo sa isa pa, ang kanyang mga mata ay lumibot sa humihinang pulutong at pagkatapos ay patungo sa pamilyar na puno, na umaasang biglang lilitaw ang bata. Sa kahabaan, nakita niya si Maria na nakatayo sa lugar, ang mukha nito ay may pag-aalala. Rushing to her side, he exclaimed, *"Hindi siya mahanap. Akala ko kasama mo siya. Patawarin mo ako, akala ko talaga kasama mo siya."*

Malumanay na sumagot si Maria, *"At akala ko'y kasama mo siya. Dapat tayong bumalik kaagad sa Jerusalem."* Sa pusong mabigat ngunit determinado, ang dalawa ay nagmamadaling humakbang sa papaalis na pulutong patungo sa lungsod.

Samantala, pabalik sa Jerusalem, isang kapansin-pansing tanawin ang naganap sa masikip na mga lansangan. Si Hesus, ngayon ay labindalawang taong gulang na, ay nakitang namamalimos ng limos. Nilapitan niya ang isang mahabaging babae, na, naantig sa kanyang abang hitsura, ay nag-alok sa kanya ng isang maliit na bahagi ng kung ano ang mayroon siya. Maingat, inilagay niya ang maliit na regalo sa kanyang satchel at nagpatuloy, humingi

ng tulong sa iba pa. Gayunpaman, hindi siya kumain o nag-adorno ng anumang bagay na iniaalok. Nang lumubog ang araw hanggang sa gabi, ang bata ay nagtungo sa bahagi ng lungsod kung saan nagtitipon ang mga walang tirahan para masilungan. Doon, na may tahimik na dignidad, ibinuhos niya ang kanyang nakolektang limos at bukas-palad na ibinahagi sa mga nangangailangan.

Nang maglaon, habang lumalalim ang takipsilim sa isang malungkot na gabi, bumalik sina Jose at Maria sa lunsod, na ang bawat isa ay nababalisa. Nagpasya silang maghiwalay, desperado na mahanap ang nawawala nilang anak. Sa isang sandali ng tahimik na kawalan ng pag-asa, lumuhod si Maria sa isang liblib na sulok at itinaas ang kanyang mukha sa langit. " *Bakit siya lihim sa aking puso? Hanggang sa sandaling ito, palagi ko siyang nakikita, kahit na wala siya sa aking paningin. Dinala ako sa kanya ng mga makalangit na kasama. Ituro mo sa akin ang daan, upang ako ay makatakbo sa kanya at maibsan ang kalungkutan ng ito,*" taimtim na panalangin niya. Bagama't walang nakitang pangitain sa kanya noong gabing iyon, ang sakit sa kanyang mga mata ay kasinglinaw ng mga bituin sa itaas. Sa nanginginig na buntong-hininga, bumangon siya mula sa kanyang mga tuhod at nagsimulang kumilos nang mabilis sa direksyon na hinihimok ng kanyang intuwisyon.

Sa madaling araw kinaumagahan, habang ang unang sinag ng araw ay nagsimulang itaboy ang kadiliman, ipinagpatuloy nina Jose at Maria ang kanilang galit na galit na paghahanap. Sa masikip na kalye, pinigilan ni Maria ang isang babae at inilarawan ang nawawalang anak, mabilis siyang sumagot. " *Oo, isang batang may ganyang tingin ang lumapit sa akin kahapon na humihingi ng limos, mahinang dumagdag. Binigyan ko siya ng ilan, isang batang napakabait sa kanyang pangangailangan na humihila sa aking puso.*"

Habang ipinagpatuloy nina Jose at Maria ang kanilang paghahanap, kinumpirma ng mga tao na marami ang nakakita kay Hesus. Muli, nasaksihan siyang namamalimos sa mga tao, tinitipon ang kaunting natanggap niya at, nang may tahimik na pagpapasya, ibinibigay iyon. Sa hapon, siya ay nakita sa loob ng isang maliit na ospital para sa mga mahihirap, kung saan siya ay

lumipat sa gitna ng mga nagdurusa, ipinatong ang kanyang maliliit na kamay sa mga may sakit, nag-aalok ng kaginhawahan at, sa banayad na mga himala, na nagdulot ng mga pagpapagaling at banayad na paggaling.

Sa loob ng tatlong mahabang araw, sina Jose at Maria ay sinugod ang lunsod nang walang pahinga, ni hindi kumakain o natutulog. Si Maria, sa kanyang dalamhati, ay minsang naisip na si Hesus ay naghanap ng kanlungan sa yungib ng Kapanganakan, ngunit tiniyak ng mga anghel na siya ay hindi malayo. Iniisip pa niya kung maaaring gumala siya kasama si Juan sa disyerto, ngunit muli, itinanggi ng mga mensahero sa langit ang ideyang ito. Sa lahat ng ito, ang pinakabanal na Reyna ay nagdusa gaya ng sinumang ina - ang kanyang mga luha ay malayang tumulo, ngunit hindi niya pinahintulutan ang galit o kapaitan na magdilim sa kanyang espiritu.

Pagkatapos, sa ikatlong araw, sa loob ng malawak at umaalingawngaw na mga bulwagan ng isang malaking templo, isang kamangha-manghang tanawin ang naganap. Si Hesus, ay tumayo sa gitna ng mga matatalinong tao na pinagtatalunan ang mga propesiya ng pagdating ng Mesiyas. Sa tahimik na pagtitiwala, humakbang siya pasulong at sumali sa kanilang bilog. Isa-isang nagtipon ang mga matatalinong lalaki, kasama ang maraming magulang upang tumulong sa paghahanap. Sa pagkamangha, umupo sila sa paligid niya, nakikinig nang mabuti sa mga pananaw at banayad na argumento ng batang pantas na ito. Sina Maria at Jose, nang sa wakas ay natagpuan ang pagtitipon, ay pumasok sa templo at pinagmasdan ang kanyang huling pakikipag-usap sa mga matatanda. Sa gitna ng kapulungan, humakbang pasulong si Maria, ang kanyang tinig ay puno ng kalungkutan at pagmamahal, at sinabi, "*Anak, bakit mo ginawa ito sa amin? Hinahanap Kita ng iyong ama nang may mabigat na puso.*"

Si Hesus, mahinahon ngunit matatag, ay sumagot, "*Bakit ninyo Ako hinahanap? Hindi ba ninyo alam na dapat kong ginagawa ang gawain ng Aking Ama?*"

Malumanay na nagsalita si Maria, puno ng emosyon ang kanyang puso . "*Hayaan mong ipahayag ko ang aking kalungkutan, aking anak, upang ang*

aking puso ay hindi masira sa sakit habang ako ay may layunin pa sa paglilingkod sa Iyo."

Tinitigan ni Hesus ang Kanyang ina nang may malalim na pagmamahal, na nag-aalok sa kanya ng kaaliwan sa pamamagitan ng Kanyang presensya. Hanggang sa dumating ang oras para sa Kanyang mas dakilang misyon, nanatili Siya sa tabi niya, ginagabayan at sinamahan siya.

Sa muling pagkakaisa ng kanilang mga puso, ang Banal na Pamilya ay nagtungo sa Nazareth. Ang batang si Hesus, na puno ng pagpapakumbaba at pagsunod, ay pinarangalan ang Kanyang mga magulang sa paraang kahit na ang mga anghel ay namangha. Si Maria, na labis na pinagpala, ay napakadalisay at banal na ang Anak ng Diyos ay kusang-loob na inilagay ang Kanyang sarili sa ilalim ng kanyang pangangalaga. Sa patnubay ni Jose, inalagaan at pinalaki niya Siya bilang kanyang sarili, pinamumunuan nang may karunungan at pagmamahal. Laging nagsisikap na ipakita ang Kanyang kabutihan, ang kanyang malalim na kabanalan ay umantig sa puso ni Kristo, na nagbuklod sa kanila sa isang hindi masisira na pag-ibig.

Kaya, sa gitna ng sinaunang kaningningan ng Herusalem, kung saan napuno ng pananampalataya at kasiyahan ang hangin, naranasan ng Banal na Pamilya ang kagalakan at kalungkutan—isang paglalakbay na minarkahan ng pag-asa, pagkawala, at banal na karunungan. Ang kanilang kuwento, na nakaukit sa mga sagradong dingding ng templo, ay mananatili sa puso ng lahat ng makakarinig nito balang araw.

IKADALAWAMPU'T ISANG KABANATA

SI HESUS MULA SA KABATAAN HANGGANG SA TAO

Sa hamak na bayan ng Nazareth, lumipas ang oras sa banayad, hindi mapag-aalinlanganang mga ritmo, na minarkahan ng paglaki ni Hesus at ang tahimik na pagbabago ng kanyang pamilya. Noong mga unang taon na iyon, ang pagawaan ay umalingawngaw sa mga tunog ng mga lagari at martilyo habang si Hesus at Jose ay magkatabing gumagawa sa iba't ibang mga proyekto sa pagkakarpiro. Sa ilalim ng maingat na patnubay ni Jose, natutunan ng batang lalaki ang sining ng paghubog ng kahoy, ang kanyang maliliit na kamay ay naging sigurado at matatag habang sumasama siya sa kanyang ama sa paggawa ng mga simpleng gamit sa bahay. May mga araw na dadalhin ni Hesus ang malalaki at mabibigat na sisidlan ng tubig mula sa publiko - mga bukal pabalik sa kanilang simpleng tahanan - isang gawain na hindi lamang nagpatibay sa kanyang lakas kundi nagtanim din sa kanya ng disiplina sa paglilingkod at dignidad ng pagsusumikap.

Habang lumulubog ang araw tuwing gabi, madalas na naglalalakad sina Maria at Hesus sa gilid ng kalapit na ilog. Sa malambot na liwanag ng paglubog ng araw, ang tubig ay kumikinang na parang likidong ginto, at ang mag-asawa ay nag-uusap sa tahimik na mga bulong - isang tahimik, matalik na pagsasamahan na tila dumaan sa pagitan nila gaya ng sa pamamagitan ng banayad na paglalaro ng liwanag. Sa bahay, ang pamilya ay nagtipon para sa pagkain, ang maliit na mesa isang lugar kung saan ang pag-ibig at pag-uusap ay may halong tawanan at tahimik na pasasalamat. Sa mas tahimik na mga sandali, kapag kakaunti ang mga salita, isang banayad na ningning ang dumaan sa pagitan ni Maria at ng kanyang anak - isang malambot, kumikinang na liwanag na nagsasalita ng banal na pakikipag-isa, isang tahimik na paghahatid ng pag-asa at pang-unawa.

Sa katahimikan ng kanilang mga pribadong espasyo, kapwa naghanap sina Hesus at Maria ng aliw sa panalangin. Sa kanyang silid, ang batang si Hesus ay kung minsan ay nakahandusay sa sahig, ang kanyang katawan ay nakaayos sa isang postura na nakapagpapaalaala sa Krus. Sa isang magkatulad na debosyon, si Maria, ay luluhod din sa kanyang sariling silid, ang kanyang tahimik na mga pagsusumamo ay puno ng pagmamahal ng ina at ng isang matibay na pananampalataya sa nalalantad na misteryo ng buhay.

Sa paglipas ng mga taon, si Hesus ay lumaki bilang isang binata, ang kanyang dating pagiging bata ay tumalas sa tahimik na lakas ng pagiging adulto. Ang kanyang balat na kulay olibo, na tanso ng araw ng Judean, ay nagtataglay ng tanda ng mga araw na ginugol sa panganganak, habang ang kanyang maitim at kulot na buhok ay nakabalangkas sa mukha na parehong maamo at matatag. Ang kanyang mga mata—malalim at alam—ay may tahimik na intensidad, na sumasalamin sa isang karunungan na higit pa sa kanyang mga taon.

Araw-araw, ang kanyang mga kamay, na may kalyo ngunit matatag, hugis kahoy na may kasanayan at layunin, na hinuhubog ng kalakalan ng kanyang ama sa lupa. Ang lakas sa kanyang katawan ay hindi lamang kapangyarihan, ngunit ng pagtitiis, ang natural na resulta ng trabaho na nangangailangan ng parehong pasensya at katumpakan. Bagama't gumalaw siya nang may tahimik na pagtitiwala ng isang manggagawa, may isang bagay na hindi nasabi ngunit hindi maikakaila tungkol sa kanya—isang presensya na umaakit sa iba, isang mahinahong katiyakan na nagpapahiwatig ng mas malaking layunin.

Sa bawat pagdaan ng panahon, ang bigat ng banal na karunungan ay pumapasok sa kanya, na lumilitaw hindi sa mga dakilang kilos kundi sa banayad na biyaya ng kanyang mga aksyon at sa lalim ng kanyang mga iniisip. Nagsumikap siya, natuto siya, at nagmuni-muni, lalong lumalakas ang kanyang espiritu habang naghahanda siya sa landas na hinaharap.

Si Jose, samantala, ay nagsimulang magpakita ng hindi maiiwasang mga palatandaan ng edad. Dati'y masigla at walang kapaguran, ngayon ay nakipagpunyagi siya sa mga gawaing matagal nang pangalawang kalikasan.

Isang hapon, habang tinatangka niyang buhatin ang isang napakahirap na piraso ng kahoy, nanginginig ang kanyang mga kamay sa pagod. Nang makitang nanghihina ang kanyang ama, agad na pumasok si Hesus, pinapagaan ang pasanin sa pamamagitan ng pagtanggap ng bigat sa nanghihinang mga braso ni Jose at ginabayan siya sa malapit na dumi. Bagama't paminsan-minsan ay sumasama pa rin si Jose sa kanyang anak sa gawaing pagkakarapintero na nagbigay-kahulugan sa kanyang buhay, mas madalas siyang umupo at manonood, ang kanyang mga mata ay nagniningning sa pagmamalaki habang nakikita niya kay Hesus ang pagpapatuloy ng isang sagradong gawain at isang pamana ng pagmamahal.

Ang oras ay nagpatuloy sa kanyang tuluy-tuloy na martsa hanggang sa si Hesus ay umabot sa edad na dalawampu't lima - isang kabataang lalaki na ngayon ay nagtataglay ng marka ng kapanahunan, kapwa sa kanyang pisikal na presensya at sa maalalahanin na kaibuturan ng kanyang espiritu. Sa kabaligtaran, si Jose, ang matatag na haligi ng pamilya, ay malapit nang mamatay; ang kanyang dating-matatag na frame lay mahina at pinaliit, ang mga taon na iniwan ang kanilang tahimik na imprint sa kanya. Si Maria, na apatnapu't isa, ay nanatiling maningning na puso ng pamilya. Dahil sa kanyang sariling kabataang pamumulaklak sa edad na tatlungu't tatlo, dinala niya ang kanyang sarili sa isang walang hanggang kagandahan at kagandahang-loob na tila halos walang katapusan, isang maliwanag na patunay ng lakas at pagmamahal ng isang ina.

Kaya, sa tahimik na ritmo ng pang-araw-araw na buhay sa Nazareth, mula sa ugong ng pagawaan at mahinang ungol ng ilog hanggang sa taos-pusong mga panalangin na ibinahagi sa pag-iisa, ang paglipas ng panahon ay naghabi ng tapiserya ng paglago, tiyaga, at tahimik na pagbabago. Ang mga araw ng Banal na Pamilya, na puno ng paggawa, pag-ibig, at pagkawala, ay nagpatotoo sa isang pamana na balang-araw ay umaalingawngaw sa malalayo pa sa makitid na mga lansangan ng kanilang maliit na bayan, na nagbabadya ng pangako ng pagtubos at ang walang hanggang kapangyarihan ng pananampalataya.

IKADALAWAMPU'T DALAWANG KABANATA
ANG PAGKAMATAY NI JOSE

Sa tahimik na katahimikan ng silid na natutulog ni Jose, habang lumalalim ang takipsilim sa solemneng gabi, si Maria at ang kanyang anak na si Hesus ay tumayo nang magkasama sa isang sandali na mabigat sa paunang kaalaman at magiliw na dalamhati. Ang mga mata ni Maria, na puno ng kalungkutan at matatag na pananampalataya, ay nahulog sa kanyang pinakamamahal na asawa at makalupang ama, si Jose, na ang buhay ay malapit na sa kanyang huling oras. Sa boses na nanginginig sa pagmamahal at pagbibitiw, mahina siyang nagsalita kay Hesus:

"Nakikita kong malapit na ang panahon ng pagpanaw ni Jose, gaya ng Iyong binalak para sa Iyong lingkod. Nawa'y maging kasing halaga sa Iyo ang kanyang kamatayan gaya ng kanyang buhay, sapagkat siya ang aking asawa at ang ama sa lupa na pinili Mong parangalan."

Si Hesus, sa mga tahimik na sandali ng nalalapit na pagkawala, ay tumugon nang may banayad na katiyakan, *"Tutulungan ko siya at itatalaga sa kanya ang isang lugar sa gitna ng mga prinsipeng ng aking mga tao, na napakataas na siya ay magiging paghanga ng mga anghel at gagawin ang lahat ng tao na sumigaw sa pinakamataas na papuri."* Ang kanyang mga salita, mahinahon ngunit puno ng banal na pangako, ay tila nagtulay sa pagitan ng mortal na kalungkutan at makalangit na pag-asa.

Sa loob ng ilang mahahabang araw, nanatili sa tabi niya sina Maria at Hesus, at inaalagaan siya nang may magiliw na pangangalaga. Ang silid, na dimly na nailawan ng nag-iisang kumikislap na kandila, ay nagbigay ng tahimik na saksi sa mga pabulong na panalangin at mahinang bulungan ng paalam. Si Jose, na mahina ngunit marangal, ay nakakuha ng lakas para sabihin ang kanyang huling mga salita.

"Pinagpala Ka sa lahat ng babae at hinirang sa lahat ng nilalang. Nawa'y dumating ang mga anghel at lalaki mula sa bawat henerasyon upang purihin

at dakilain ang Iyong dignidad. Umaasa akong mamasdan ang Iyong maluwalhating mukha sa makalangit na lupain."

Si Maria, na nanginginig ang mga luha sa kanyang mga mata, magiliw na hinawakan ang kanyang kamay at hinalikan ito na para bang tinatakpan ang kanilang panghabambuhay na ugnayan. Pagkatapos, sa pag-atras na may kalungkutan at determinasyon, hinayaan niyang lumapit si Hesus. Sa isang malalim na pinaghalong pagmamahal at tungkulin bilang anak, inipon ni Hesus ang kanyang mahinang ama sa kanyang mga bisig. Habang inihiga ni Joseang kanyang ulo, nagtama ang kanilang mga mata, isang tahimik na pag-uusap ng pasasalamat, pag-asa, at paalam ang dumaan sa pagitan nila.

Ang boses ni Jose ay mahina, bawat salita ay puno ng matinding pagpipitagan. " *Patawarin at pagpalain ang Iyong lingkod, ang gawa ng Iyong mga kamay. Pinupuri Kita at nagpapasalamat magpakailanman sa pagpili sa akin na maging asawa ng Iyong Ina. Nawa'y ang Iyong kadakilaan at kaluwhatian ang aking walang hanggang pasasalamat."*

Ang kanyang tinig, na puno ng isang tahimik na lubos na kaligayahan, ay tila umalingawngaw sa maliit na silid nang isuko niya ang kanyang sarili sa hindi maiiwasan.

Palibhasa'y hindi nasusukat, nagsalita si Hesus nang may kalinawan na sumasalamin sa parehong mortal na pag-ibig at banal na awtoridad, " *Ama ko, magpahinga sa kapayapaan at sa biyaya ng ating walang hanggang Ama at ng akin; at sa mga Propeta at Banal na naghihintay sa iyo sa limbo, dalhin ang masayang balita ng paglapit ng kanilang pagtubos."* Sa mga sagradong salitang ito, ang buong pagkatao ni Joseay biglang nabalot ng napakaganda at nagniningning na liwanag. Ang kanyang mukha, na dating nakaukit ng mga linya ng makamundong pagpapagal at magiliw na pag-ibig, ngayon ay nagniningning ng lubos na kaligayahan na nalampasan ang mortal na kalungkutan. Sa nakabubulag na ningning na iyon, umalis ang diwa ni Jose, nag-iwan ng katahimikan na kasing lalim ng ganda nito. Si Hesus, na may banayad na pag-aalaga, ay ipinikit ang mga mata ng kanyang ama at siniil ang isang malambot na halik sa kanyang mga labi, habang ang mga luha - tahimik

at walang humpay, ay malayang umaagos mula sa parehong mga mata ni Maria at ng kanyang sariling mga mata.

Sa gayon ay lumipas ang makalupang buhay ni Jose, at sa mga sumunod na taon, isang malalim at pagbabagong pagbabago ang nanirahan sa Nazareth. Sa natitirang anim na taon, si Maria at si Hesus ay nagpatuloy sa isang tahimik na ritmo ng pang-araw-araw na buhay, bawat araw ay isang panalangin, bawat sandali ay isang gawa ng pag-alala. Ang kanilang tahanan, bagama't naantig ng kalungkutan ng pagkawala, ay nagniningning sa nananatiling liwanag ng pananampalataya at banayad na katiyakan ng banal na pangako.

Sa isang hamak na silid kalaunan, lumuhod si Hesus sa taimtim na panalangin sa harap ni Maria. Habang nakaunat ang kanyang mga braso sa tanda ng Krus, itinaas niya ang kanyang boses sa isang taos-pusong pagsusumamo:

" O pinagpalang Krus! Kailan hahawakan ng iyong mga bisig ang akin? Kailan ako mapapatong sa iyo, ang aking mga kamay na nakapako, bukas upang yakapin ang lahat ng makasalanang? Halika, mga anak ni Adan, sapagkat tinatawag Ko kayong lahat. Ako ang daan, ang katotohanan, at ang buhay, at hindi Ko tatanggihan ang sinumang naghahanap sa akin. Aking walang hanggang Ama, ito ang mga gawa ng Iyong mga kamay; huwag mo silang talikuran. Sa Krus ay ihahandog ko ang aking sarili bilang isang katarungan. aakayin sila sa Iyong makalangit na kaharian, kung saan luluwalhatiin ang Iyong pangalan."

Habang nagdarasal si Hesus, binantayan siya ni Maria nang may pusong may pagmamalaki at nagdadalamhati. Sa kanyang mukha, muling namuo ang mga butil ng dugo - isang paalala ng kapwa sakripisyo at kalungkutan. Sa pagkakataong ito, hindi na pinunasan ni Maria ang kanyang mga luha. Sa halip, taglay ang hilaw na kalungkutan ng puso ng isang ina, nagsalita siya sa malambot, nagsusumamo na tinig:

"O mga anak ng tao, hindi ba ninyo nakikita kung gaano kalalim ang pagpapahalaga ng Panginoon sa Kanyang larawan sa loob ninyo? Kung maiisa ko lamang ang inyong mga puso sa akin, upang mahal ninyo at

sundin Siya! Mapalad ang mga nananatiling tapat sa kanilang Ama, na pinarangalan ng Kanyang kanang kamay. O Walang hanggang Diyos, paano tatalikod ang mga mortal sa gayong sakdal na pag-ibig? Kung maibibigay ko lamang ang aking buhay upang iligtas sila sa kanilang kalupitan! sa akin ayon sa gusto nila—ngunit ibigay mo sa aking minamahal na Panginoon ang nararapat sa Kanya."

At sa gayon, sa tahimik na kabanalan ng kanilang maliit na silid sa Nazareth, ang pamana ni Jose ay ipinagluksa at dinadakila. Ang kanyang paglisan sa lupa ay hindi isang wakas kundi isang panimula sa isang bagong kabanata -isang kabanata kung saan ang kanyang alaala, tulad ng isang magiliw na bituing gumagabay, ay magpapaliwanag magpakailanman sa landas ng pananampalataya para sa kanyang minamahal na pamilya. Si Maria, na nagniningning sa parehong kalungkutan at biyaya, at si Hesus, na ngayon ay isang taong lubos na nakaaalam sa kanyang kapalaran, ay patuloy na pinarangalan ang pamana ni Josesa pamamagitan ng bawat pagkilos ng pag-ibig, bawat salita ng panalangin, at bawat abang pagpapagal sa mga araw na umaabot sa kawalang-hanggan.

Sa tahimik na pag-iisa ng kahoy na shed, si Hesus ay nakaupong mag-isa sa isang workbench na sinuot ng mga taon ng tapat na paggawa. Ang loob ay napuno ng pamilyar na pabango ng bagong putol na kahoy at ang sanga ng metal mula sa kanyang mga gamit na gamit. Sumasayaw ang mga dust mote sa pahilig na sinag ng sikat ng araw na nasala sa isang maliit na bintana. Ang kanyang mga kamay, matatag at determinado, ay sumubaybay sa banayad na mga pattern sa butil ng isang piraso ng cedar habang siya ay inukit ang masalimuot na mga disenyo sa kahoy, isang tahimik na pakikipag-usap sa bapor at sa kanyang sariling umuusbong na tadhana.

Sa sandaling iyon, ang mabigat na katahimikan ng nakatutok na trabaho ay nabasag ng mahinang langitngit ng pintuan ng shed. Pumasok si Maria, ang kanyang mukha ay nagniningning na may parehong pagmamahal sa ina at tahimik na pagmamataas. Sa kanyang mga bisig ay dala-dala niya ang isang piraso ng prutas na ganap na hinog, isang masiglang mansanas na kumikinang na parang hiyas sa mahinang liwanag. Nakangiting nilapitan niya ang kanyang anak, marahang inilagay ang prutas sa pagod na workbench sa tabi nito. *“Kumain ka na, anak ko,”* bulong niya, ang kanyang boses ay kasing init at banayad na gaya ng kumukupas na sikat ng araw. Sandaling huminto ang matatag na ritmo ng kanyang pag-uukit habang nakatingala sa mga mata ng kanyang ina, isang tahimik na pagpapalitan ng pagmamahal ang dumaan sa pagitan nila bago niya inabot at tinanggap ang handog.

Ang eksena ay dahan-dahang nawala sa ginintuang kulay ng hapon, at isang bagong larawan ang bumungad sa pampang ng isang tahimik na umaagos na ilog. Si Hesus, na ngayon ay umuusbong mula sa silungan ng kahoy at nag-iiwan ng pamilyar na amoy ng sawdust, mag-isang lumakad sa gilid ng tubig. Ang kanyang mga yapak ay sumunod sa isang banayad, palikolliko na landas sa tabi ng kumikinang na agos. Nawala sa pag-iisip, dahan-

dahan siyang gumala, nasusukat ang bawat hakbang na para bang pinag-iisipan ang mga misteryo ng buhay. Sa kalaunan, nakarating siya sa isang kagalang-galang na matandang puno na nakatayo sa tahimik na pag-iisa. Ipinapahinga niya ang kanyang bigat sa magaspang na balat nito, hinayaan niya ang sarili na magmuni-muni. Ang mahinang pag-ungol ng tubig at ang bulong ng mga dahon sa itaas ay lumikha ng isang mapayapang simponya, at sa tahimik na paghintong iyon, ang kanyang mga mata ay nakapikit habang siya ay malalim na sumilip sa kanyang panloob na mundo, isang pagninilay-nilay sa pag-asa, sa tungkulin, at sa tadhanang naghihintay.

Nang maglaon, sa malugod na yakap ng kanilang hamak na tahanan, nagtipon sina Maria at Hesus sa paligid ng isang simpleng mesang kahoy. Ang silid ay malumanay na naiilawan ng banayad na ningning ng mga oil lamp, ang kanilang liwanag na sumasayaw sa mga sira na ibabaw at naghahagis ng mahahabang, nakaaaliw na mga anino. Isang katamtamang pagkain ang inihanda nang may pag-iingat, isang mababang uri ng tinapay, sariwang gulay, at isang maliit na ulam ng nilagang patani. Habang pinagsasaluhan nila ang pagkain, nagkaroon ng tahimik na intimacy sa kanilang pag-uusap. Nakinig si Maria nang may magiliw na atensyon habang isinasalaysay ng kanyang anak ang mga kaisipang sumagi sa kanyang isipan sa tabi ng ilog; ang kanyang mga salita, na puno ng kababalaghan at ang banayad na bigat ng banal na layunin, ay hinaluan ng sarili niyang mahinang bulungan ng paghihikayat at pagmuni-muni. Sa pagitan ng mga kagat at nakabahaging ngiti, isang tahimik, maliwanag na koneksyon ang dumaan sa pagitan nila, isang hindi masabi na pagsasamahan na nagsasalita ng pag-ibig, pag-aaral, at paglalahad ng mas mataas na plano.

Ang salaysay ng kanilang mga araw ay patuloy na lumawak lampas sa hangganan ng kanilang tahanan. Sa isang mahinhin at masikip na silid sa isang maliit na klinika sa nayon, muling nakita sina Maria at Hesus na magkasama, sa pagkakataong ito sa paglilingkod sa iba. Tahimik silang lumipat sa gitna ng mga maysakit, nag-aalok ng banayad na pangangalaga at mahabagin na mga salita. Si Maria, sa kanyang nakapagpapagaling na haplos at mainit na

presensya, ay nagpakalma sa mga nasa pagkabalisa, gayundin si Hesus, ang kanyang mga mata na nagniningning sa empatiya at tahimik na awtoridad ay tumulong sa pagpapagaling at pagsuot ng mga sugat at pag-aliw sa maysakit. Pinuno ng kanilang pinagsama-samang pagsisikap ang hamak na espasyo ng pag-asa, habang ang mga kapitbahay at estranghero ay parehong nakatagpo ng aliw sa kanilang kabaitan. Ang mahinang pag-ungol ng kanilang mga panalangin at ang magiliw na paglilingkod na kanilang inialay ay isang patunay ng walang-hanggang diwa ng pagmamahal at paglilingkod na palaging tumutukoy sa kanilang buhay.

Kaya, mula sa nag-iisang gawain ng pag-uukit sa kahoy na shed hanggang sa mapanimdim na paglalakad sa tabi ng ilog, at mula sa pagbabahagi ng simpleng pagkain hanggang sa pag-aalaga sa mga maysakit sa nayon, ang paglipas ng panahon sa Nazareth ay minarkahan ng mga sandali ng tahimik na biyaya at malalim na kahalagahan.

KABANATA DALAWAMPU'T APAT

SAKRIPISYO NG ISANG INA

Sa tahimik na pag-iisa ng kanyang pribadong silid, lumuhod si Maria sa taimtim na panalangin, ang kanyang mukha ay naliliwanagan ng malambot na ningning ng isang kandila. Natahimik ang silid, ang tanging tunog ay ang patuloy na pagtibok ng kanyang puso at ang banayad na kaluskos ng kanyang mga damit. Biglang, sa gitna ng kanyang debosyon, isang tinig na kasing linaw at utos ng buwang-liwayway mismo ang pumuno sa hangin:

"Maria, aking Anak, at Asawa, ialay mo sa Akin ang iyong bugtong na Anak bilang hain."

Sa sandaling iyon, nanlaki ang mga mata ni Maria sa biglaang, matinding sakit - hindi lamang sa laman kundi sa isang malalim, nakakasakit ng kaluluwa na dalamhati. Sa isang iglap, napuno siya ng mga alaala at mga pangitain: nakita niya, na parang sa mismong mga mata niya, ang solemne na pagtatanghal ng kanyang bagong panganak sa templo, ang tanawin ng paring si Simeon na binubuhat ang kanyang pinakamamahal na anak, at ang nakakabigla na pangitain ng kanyang anak sa Krus. Ang mga larawang ito, parehong maganda at masakit, ay nagtagpo sa loob ng kanyang puso.

Nang may nanginginig na boses at punong-puno ng luha, tumugon si Maria, " *Ano ang maiaalay ko sa Iyo, Kataas-taasan, na hindi pa sa Iyo? Kinikilala ko, aking Hari, na Inanyuan Mo Siya sa aking sinapupunan at pinagkalooban Mo ako ng karangalan na dalhin Siya sa daigdig, ng pag-aalaga sa Kanya, at pagprotekta sa Kanya mula sa kalupitan ng buhay. Mula sa Kanya, natanggap ko ang aking hindi nasusukat na lakas, ang aking kaluluwa ay hindi nasusukat. ang tunay na saya ng aking pag-iral.*

Ang isuko ang aking Anak upang matugunan ang mga hinihingi ng Kanyang malupit na mga kaaway ay ang pinakamalaking sakripisyo, isang kalungkutan na hindi masasabi. Gayunpaman, hindi ito ang aking kalooban,

kundi ang Iyo. Hayaang matubos ang sangkatauhan, mahayag ang Iyong walang hangganang pag-ibig, at luwalhatiin ang Iyong pangalan sa lahat ng nilikha. Bago ang lahat, inilalagay Ko Siya sa Iyong mga kamay, upang mabayaran Niya ang utang hindi sa Kanyang sariling gawa, kundi ng mga anak ni Adan, at nang sa Kanyang kamatayan, matupad Niya ang lahat ng inihula ng mga banal na propeta, na binigyan Mo ng inspirasyon."

Isang malalim na katahimikan ang sumunod, na tila ang hangin ay naghihintay sa tugon ng Diyos. Pagkatapos ay bumalik ang boses, banayad ngunit malakas:

"Ang iyong sakripisyo ay ang pinakadakila at pinakakatanggap-tanggap na ibinigay at natanggap mula noong nilikha; at walang sinuman, maliban sa Ating Anak, ang malalaman hanggang sa katapusan ng panahon. Dahil dito, aking Minamahal, ikaw ay gagantimpalaan."

Sa mismong sandaling iyon, na parang tumutugon sa banal na pagpapahayag, isang malawak na globo ng kumikinang na liwanag ang lumitaw sa harap ng nagdadalamhating si Maria. Lumaki ang ningning, na bumabalot sa kanya sa init at kalinawan nito, at sa loob nito, nabuksan ang isang pangitain, isang sulyap sa isang hinaharap na napakalayo ngunit napakasigurado. Sa harap ng kanyang mga mata, nakita niya ang isang nabagong Daigdig, na binawi at binago sa pamamagitan ng utos ng Diyos: ang malinaw na kristal na tubig ay malayang dumaloy, at ang lupain ay hindi tinatahanan ng kalungkutan. Ang mga hayop ay gumagala sa masayang kasaganaan, at ang mga ibon ay pumailanglang sa kalangitan na walang ulap at asul. Habang papalapit ang pangitain, nakita ni Maria ang libu-libong bata - sa lahat ng hugis, sukat, at kulay - na nakasuot ng magaan, maputlang damit na may iba't ibang kulay. Kabilang sa mga inilipat na matatanda, bata at matanda, lahat ay nagkakaisa sa kanilang kaligayahan. Napuno ng hangin ang malumanay na tawanan ng mga bata habang pinalilibutan nila ang isang pigurang nakadamit ng matingkad na puti, na ang mismong presensya ay naglalabas ng kumikinang, transendente na liwanag. Sa pagbuo ng isang malaking bilog ng buhay at pagkakaisa, ipinakita nila ang kapayapaan at pag-

ibig. Pagkatapos, na parang kinikilala ang kanyang tingin, itinaas ng gitnang pigura ang Kanyang ulo, tumingin nang direktso kay Maria, at ngumiti, isang ngiti na hindi mapag-aalinlanganan ang banayad, mapagmahal na ngiti ng kanyang pinakamamahal na anak, si Hesus.

Ang pangitain, bagaman maikli, ay nakaantig nang husto sa puso ni Maria, na pinapawi ang kanyang labis na kalungkutan sa pamamagitan ng isang sukat ng banal na kapayapaan. Bahagyang itinuwid ang kanyang nasugatang postura, at ipinikit niya ang kanyang mga mata sa mahabang panahon, tahimik, hinihigop ang pangako ng pagtubos at ang kagalakan sa hinaharap na naghihintay.

Nang maglaon, ang araw ay naging malungkot nang malapit na ang oras ng paalam. Sa madilim na liwanag ng isang maagang gabi, si Hesus, na ngayon ay isang lalaking may banayad na determinasyon, ay tumayo sa harap ni Maria. Ang kanyang mga mata, na puno ng tahimik na determinasyon at pakikiramay, ay sumalubong sa kanya. Mahina, nagsalita siya:

"Natapos na ang oras ng aming pagpapahinga. Kailangan kong lisanin ang iyong mapagmahal na presensya at simulan ang gawain ng pagtubos ng tao—ang misyon na una mong itinakda. Bagama't mag-isa kong tinatahak ang landas na ito, lagi akong aasa sa iyo bilang aking kasama at katulong sa paghahanda para sa aking Pasyon at Kamatayan sa Krus. Ang aking pagpapala, aking pag-ibig, at aking proteksyon ay mananatili sa iyo hanggang sa aking pagbabalik."

Sa mataimtim na mga salitang iyon, humakbang si Hesus at niyakap ang kanyang ina. Si Maria, na puspos ng kalungkutan at pagmamataas, ay lumuhod sa harapan Niya. Ang kanyang tinig, nanginginig ngunit determinado, ay bumasag sa katahimikan:

"Panginoon ko, Ikaw ay tunay na Anak ko. Ituturing kong wala ang sarili kong buhay kung ito ay makapagliligtas sa Iyo—paulit-ulit kong ibibigay ito para sa Iyo. Gayunpaman, kusang-loob kong iaalay ang aking Anak bilang hain para sa katuparan ng Iyong kalooban. Taglay ang pusong parehong

nagagalak at nagdadalamhati, hinihiling ko na Iyong pahintulutan akong makibahagi sa Iyong gawain at sa pasanin ng Iyong Krus."

Sa matinding sandaling iyon, iniharap ni Maria sa Kanya ang isang bag na buong pagmamahal niyang inihanda. Ngunit si Hesus, sa isang magiliw ngunit mapagpasyang kilos, ay umiling at hindi ito kinuha. Ang kanyang landas ay nasa harapan Niya, at kahit na itinatangi niya ang presensya ng kanyang ina, alam niyang oras na para umalis. Sa huling yakap, umalis si Hesus sa bahay. Nang marahan na sumara ang pinto sa likod Niya, napasandal si Maria doon, ang kanyang mukha ay isang larawan ng kalungkutan sa puso, tahimik na dumadaloy ang mga luha sa kanyang mga pisngi.

Sa tahimik na kabanalan ng silid ni Maria, kung saan sinalubong ng Diyos ang kalungkutan ng tao, ang sakripisyo ng isang ina ay inialay kapwa nang may dalamhati at hindi natitinag na pananampalataya.

KABANATA DALAWAMPU'T LIMA

ANG BAUTISMO NI HESUS

Sa kahabaan ng kumikinang na pampang ng Ilog Jordan, sumasayaw ang liwanag ng madaling araw sa banayad na alon habang isinasagawa ni Juan Bautista ang sagradong seremonya ng pagbibinyag. Nakasuot ng magaspang na kasuotan at naglalabas ng maalab, ligaw na biyaya, isinawsaw ni Juan ang kanyang mga kamay sa malamig at umaagos na tubig at maingat na pinahiran si Hesus ng isang taimtim na pagpapala. Ang tunog ng tubig ay may halong mahinang bulungan ng panalangin, at nang ang ritwal ay umabot sa malalim nitong kasukdulan, may isang himalang nangyari.

Sa tahimik, sagradong sandaling iyon, isang maningning na guhit ng liwanag ang bumaba mula sa langit. Ang nagliliwanag na sinag ay kinuha ang magandang hugis ng isang kalapati, na tahimik na umaaligid sa itaas ng ulo ni Hesus, isang banal na simbolo ng kapayapaan at ng Banal na Espiritu. Ang maningning na presensya ng kalapati ay pinaliguan ang tanawin sa ethereal na kaningningan, isang di-mapagkakamalang tanda ng pabor ng Diyos at ang katuparan ng sinaunang hula. Ang bawat nanonood ay tiyak na nakadama ng pagkamangha sa sandaling iyon, dahil ang kalikasan mismo ay lumilitaw na nagpapatotoo sa kabanalan ng kaganapan.

Milya-milya ang layo, sa pamilyar at naliliwanagan ng araw na mga kalye ng Nazareth, natagpuan ni Maria ang kanyang sarili na naliligaw sa isang pag-iisip. Sa mismong sandaling iyon, ang mata ng kanyang isip ay pinalamutian ng matingkad na larawan ng banal na pangyayaring iyon, ang liwanag na guhit, ang magandang kalapati na bumababa sa kanyang Anak. Sa kanyang puso, sumabog ang saya na parang bulaklak na namumukadkad. Isang malawak na ngiti ang kumalat sa kanyang mukha, na nagpapalambot sa bawat tampok na may maningning na pagmamalaki ng ina. Isang malalim at nasisiyahang buntong-hininga ang kumawala sa kanyang mga labi, na para bang ang bigat ng mundo ay naalis sa pamamagitan ng katiyakan ng presensya

ng Diyos. Naging magaan at masigla ang kanyang hakbang habang tinatahak ang maalikabok na landas, isang banga ng tubig mula sa fountain ng nayon ang nakayakap sa kanyang mga bisig, isang simple ngunit minamahal na paalala ng mahahalagang biyaya sa buhay.

Sa sandaling iyon, tila nagbago ang mundo ng Nazareth: ang sagradong kagandahan ng binyag sa Ilog Jordan at ang magiliw, masayang tugon ng isang ina na pinagsama-sama sa iisang sandali. Ang panloob na pangitain ni Maria, na puno ng pag-asa at banal na paninindigan, ay sumasalamin sa simple, hindi binibigkas na wika ng pag-ibig at pananampalataya. Para bang, sa sandaling iyon, ang langit mismo ay ngumiti sa kanya at pinagpala ang kanyang paglalakbay, tinitiyak sa kanya na ang liwanag ng Diyos ay palaging gagabay sa kanya at sa kanyang Anak.

KABANATA DALAWAMPU'T ANIM

ANG TUKSO NI HESUS

Sa ilalim ng nakakapasong araw, sa walang katapusang, tiwangwang na kahabaan ng ilang, si Hesus ay lumakad na mag-isa, ang Kanyang silweta ay tumatama sa mga gintong buhangin. Bawat hakbang ay dumaan sa lupa nang may tahimik na pagpapasiya, ang bigat ng Kanyang misyon ay nakapatong sa Kanyang mga balikat. Ang disyerto ay nakaunat nang walang hanggan sa lahat ng direksyon, ang katahimikan nito ay malawak at hindi sumusuko, na bumabalot sa Kanya tulad ng isang solemne na tabing. Tanging ang mahinang langutngot ng palipat-lipat na mga butil sa ilalim ng Kanyang mga paa at ang mahinang buntong-hininga ng hangin ang nakagambala sa katahimikan.

Ang walang humpay na araw ay nagpasilaw sa Kanyang mukha, na nagpapatingkad sa tahimik na lakas sa Kanyang mga mata—isang apoy na hindi ng pagdurusa, kundi ng walang-tigil na layunin. Bagaman ang gutom ay kumagat sa Kanyang katawan, ang Kanyang espiritu ay nanatiling hindi natinag. Dito, sa pag-iisa sa ilang, kung saan sinalubong ng lupa ang langit sa isang hilaw, walang patid na kalawakan, Siya ay naghanda para sa pagsubok na darating, niyakap kapwa ang katahimikan at ang pakikibaka na may pananampalatayang hindi matitinag.

Samantala, sa malamig na santuwaryo ng oratoryo ni Maria, isang maliit at hamak na silid na puno ng halimuyak ng insenso at tahimik na pag-ungol ng panalangin, pumasok si Maria na may parehong pagpipitagan at kataimtiman na palaging tanda ng kanyang debosyon. Sa pagtawid niya sa sira-sirang sahig na bato, ang kanyang mga mata ay nakasalubong sa mata ng kanyang Anak, at magkasama silang nagdarasal, kumikilos sa magkakasuwato na pagkakaisa na parang ginagabayan ng nag-iisa, banal na espiritu. Sa labas, ang disyerto na kalangitan ay naging saksi sa paglipas ng

panahon: ang araw ay sumikat at lumubog ng tatlumpu't limang beses, ang bawat pag-ikot ay isang tahimik na testamento sa kanilang pagbabantay.

Pagkatapos, sa isang biglaan at nakakagulat na kaibahan sa matahimik na disiplina ng kanilang pag-aayuno, ang langit ay nagdilim sa isang nagbabantang presensya. Mula sa malawak na kalawakan sa itaas, si Luciper ay nagpakita sa harap ni Kristo sa anyo ng isang tao, isang maitim, mapang-akit na pigura na dala niya ang pangako ng makalupang kasiyahan. Sa isang mapanuksong ngiti, tinuya ni Luciper, " *Kung Ikaw ang Anak ng Diyos, utusan ang mga batong ito na maging tinapay.*" Ang kanyang tinig ay tumulo ng panunuya habang nag-aalok siya ng pagkain at inumin, na tinutukso si Hesus na talikuran ang Kanyang espirituwal na pagkagutom.

Si Hesus, na hindi natitinag sa Kanyang pasiya, ay mahinahong sumagot, " *Hindi lamang sa tinapay nabubuhay ang tao...*" Ang Kanyang mga salita ay huminto, at sa katahimikan ng oratoryo ni Maria, ang kanyang malumanay na tinig ay natapos ang pag-iisip na may pagpipitagan na umaalingawngaw sa sagradong espasyo, "...*kundi sa bawat salitang lumalabas sa bibig ng Diyos.*" Sa sandaling iyon, kapwa pinagtibay ng Ina at Anak ang kanilang pangako sa banal na katotohanan, ang kanilang nagkakaisang tinig ay nagtutulak pabalik laban sa kadiliman.

Sa paglipas ng panahon, si Maria ay binigyan ng isang makapangyarihang pangitain—isang sulyap sa susunod na labanan sa pagitan ng kanyang Anak at ng mga puwersa ng kasamaan. Sa loob nito, nakita niya si Hesus na pinahintulutan ang Kanyang sarili na dalhin ni Luciper at ng kanyang mga demonyo sa Herusalem. Doon, inilagay nila Siya sa pinakamataas na punto ng templo, na naglalagay ng entablado para sa isang malaking espirituwal na paghaharap.

Sa gitna ng kaguluhan, ang mga tinig nina Hesus at Maria ay samasamang umangat sa pagkakaisa: " *Ama, kaharap ko ang kaaway upang sirain ang kanyang kapangyarihan at ipagpakumbaba ang kanyang pagmamataas, alang-alang sa mga kaluluwang aking minamahal.*" Ang kanilang mga salita,

na puno ng lakas at pagmamahal, ay umalingawngaw tulad ng isang sagradong awit, na nagpapahayag ng labanan na malapit nang maganap.

Sa malupit na liwanag ng disyerto, kasing bilis ng pagdadala Niya sa templo, si Hesus ay dinala ni Luciper at ng kanyang mga demonyo sa tuktok ng isang mataas na bundok. Damang-dama ang pakikibaka - ang mga puwersa ng kadiliman ay nakipagbuno upang igiit ang kanilang kapangyarihan, ngunit sa gitna ng kaguluhan, sumirit si Luciper, *"Lahat ng mga lupaing ito ay ibibigay ko sa iyo, kung ikaw ay babagsak at sasambahin ako."* Sa sandaling iyon, ang matatag na tinig ni Maria ay tumaas, malinaw at hindi sumusuko: *"Hindi mo maibibigay ang tanging nilikha ng Diyos."* Ang tunog ng kanyang proklamasyon ay bumulaga kay Luciper, na tumusok sa hiyawan ng masasamang pwersa.

Nang may awtoridad at kalinawan, ipinahayag ni Hesus, *"Lumayas ka, Satanas, sapagkat nasusulat..."* Sa isang pagkakataon, sa perpektong pagkakaisa, ipinahayag nina Maria at Hesus, *"Ang Panginoong Diyos ang iyong sasambahin, at Siya lamang ang iyong paglilingkuran!"* Ang kanilang mga tinig, matatag at matagumpay, ay umalingawngaw sa baog na tuktok ng bundok. Sa sandaling iyon, ang kapangyarihan ng kanilang pananampalataya ay napatunayang hindi mapaglabanan. Si Luciper at ang kanyang mga demonyo ay itinaon sa pinakamalalim na kalaliman ng Impiyerno, ang kanilang maitim na anyo ay dinurog at inililing sa hindi sumusukong mga yungib, hindi kumikibo sa loob ng tatlong mahaba at tahimik na araw.

Sa pag-aayos ng alikabok ng labanan, ang eksena ay nawala sa mainit at mapayapang liwanag ng oratoryo ni Maria. Doon, sa tahimik na resulta ng tagumpay, nagsimulang gumawa si Maria ng mga himno ng papuri at kaluwalhatian, ang kanyang panulat ay sumasayaw sa pergaminong habang itinala niya ang pagtatagumpay ng kanyang Anak laban sa mga puwersa ng kadiliman. Sa isang kalapit na santuwaryo, nakiisa si Hesus sa maraming mga anghel upang umawit ng mga awit ng tagumpay, mga himig ng pag-asa at pagpapalaya na umakyat sa langit, na umaalingawngaw sa walang hanggang pangako na tanging ang banal ang makapagbibigay.

Kaya, sa gitna ng malupit na pag-iisa ng disyerto at ang sagradong lapit ng panalangin, ang labanan sa pagitan ng liwanag at kadiliman ay naganap at nanalo. Sa pagkakaisa ng kanilang mga puso at sa kapangyarihan ng kanilang pananampalataya, ipinakita nina Maria at Hesus na walang puwersa ang mananaig laban sa walang hanggang pag-ibig ng Diyos, isang katotohanang aalingawngaw hanggang sa kawalang-hanggan.

KABANATA DALAWAMPU'T PITONG ANG MGA ALAGAD NI KRISTO

Ang pagtitipon ng mga Disipolo ay nagsimula sa isang maliwanag na umaga sa tabi ng Ilog Jordan, kung saan bumalik si Hesus at sinalubong ni Juan Bautista. Nakatayo sa gilid ng tubig, si Juan ay abala sa pagbibinyag sa isang pulutong ng mga tapat na kaluluwa nang dumilat ang kanyang mga mata, at doon sa di kalayuan, nakita niya si Hesus na papalapit. Nang may sindak at sigasig, ipinahayag ni Juan, “ *Narito ang Kordero ng Diyos; narito Siya na nag-aalis ng mga kasalanan ng sanlibutan.* ” Nang si Hesus ay papalapit at dumaraan, isang maliit na grupo ng mga tao, na naakit ng magnetismo ng Kanyang presensya - nagsimulang sumunod sa Kanya, lumakad sa tahimik, determinadong pormasyon sa likuran at tabi ng kanilang bagong Guro.

Nagsimula ito kay Juan at sa kanyang kapatid na si Andres, sinundan nina Pedro at Felipe, at pagkatapos ay Nathaniel, bukod sa iba pa. Ang mga unang tagasunod na ito, na puno ng matinding pananabik, ay nagsumamo sa Panginoon para sa karangalan na makilala ang Kanyang Ina. Sa kanyang puso, ang Mahal na Ina, na batid na ang nakatakdang pagtatagpo na ito, ay nagsimulang ihanda ang kanyang tahanan para sa mga darating na panauhin, nag-aayos ng mga puwang at nagtitipon ng kaunting maibibigay niya bilang mabuting pakikitungo.

Sa mababang loob ng kanyang bahay, abala si Maria sa paghahanda. Magiliw siyang naghanda ng pagkain at nag-ayos ng mga simpleng higaan para sa mga bisitang darating. Nang tuluyang makalapit ang grupo, binuksan ni Maria ang pinto nang may magiliw na ngiti at tahimik na dignidad. Nang pumasok ang mga lalaki sa loob, mahina ang kanilang mga tinig na may pagpipitagan, lumuhod si Maria sa harapan ni Hesus at hinalikan ang Kanyang kamay, isang kilos ng matinding pagpapakumbaba at pagmamahal. Hinawakan naman ni Hesus ang kanyang kamay at tinulungan siyang

bumangon, na para bang ipinapaalala sa kanya na kahit sa kanyang sariling paglilingkod, siya ang Kanyang palaging kasama at lakas. Sapagkat noong pinaglingkuran ng mapagpakumbaba at pinagpalang Reyna ang kanyang Anak, ipinakita niya ang sukdulang pagpipitagan, tinuruan ang mga natipong Apostol tungkol sa Kamahalan ng kanilang Guro at Manunubos, at tinuruan sila ng mga dakilang doktrina ng pananampalatayang Kristiyano.

KABANATA DALAWAMPU'T WALO

ANG PAMPUBLIKONG HIMALA NI KRISTO

Ang mga himalang pangmadla na itinakda, ay ang pagbagsak ng ating minamahal na Kristo. Ito ang nakatawag sa atensyon ng mga tatawag sa kanyang kamatayan.

Ang kasal sa Cana ay isang masayang okasyon, isang pagdiriwang ng pagmamahalan at pagkakaisa, na dinaluhan ng pamilya, mga kaibigan, at mga tao sa nayon. Kabilang sa mga panauhin ay si Hesus, ang Kanyang inang si Maria, at ang Kanyang mga disipulo.

Sa panahon ng kasiyahan, lumitaw ang isang isyu na nagbabantang magdala ng kahihyan sa mga host, naubos na ang alak. Nang mapansin ang mahirap na kalagayan, nilapitan ni Maria si Hesus na may tahimik ngunit agarang kahilingan, na nagsasabing, "*Wala na silang alak.*" Sumagot si Hesus, "*Babae, bakit mo ako isinasama? Hindi pa dumarating ang oras ko.*" Gayunpaman, si Maria, na may hindi natitinag na pananampalataya sa kanyang Anak, ay bumaling sa mga alipin at tinuruan sila, "*Gawin ninyo ang anumang sasabihin Niya sa inyo.*"

Pagkatapos ay inutusan ni Hesus ang mga tagapaglingkod na punuin ng tubig ang anim na sisidlang bato, bawat isa ay may kakayahang maglaman ng dalawampu hanggang tatlung galon. Nang magawa na nila, sinabi niya sa kanila, "*Kumuha kayo ngayon at dalhin sa puno ng piging.*" Ang mga alipin ay sumunod, at nang matikman ng puno ng piging ang inilabas, siya ay namangha. Ang tubig ay naging pinakamasarap na alak.

Nang hindi alam ang milagrang nangyari, tinawag ng pinuno ng piging ang kasintahang lalaki at sinabi, "*Ang bawat tao'y naglalabas muna ng piniling alak at pagkatapos ay ang mas murang alak pagkatapos na ang mga panauhin ay labis na uminom, ngunit iniligtas mo ang pinakamainam hanggang ngayon.*"

Ang kasal sa Cana ay nakatayo bilang isang testamento sa masaganang biyaya at probisyon ni Kristo, na nagpapakita na Kanyang binabago ang karaniwan tungo sa pambihirang sa pamamagitan ng Kanyang banal na presensya.

Isang araw, habang naglalakbay si Hesus mula sa bayan, maraming tao ang sumunod kay Hesus nang umalis Siya sa bayan. Nakita nila Siyang pinagaling ang mga maysakit at narinig ang Kanyang mga salita ng katotohanan at biyaya, at gusto nilang makarinig pa. Ang kanilang pagkagutom sa Kanyang pagtuturo ay humantong sa kanila sa isang malayong lugar malapit sa Dagat ng Galilea. Nang magsimulang lumubog ang araw, napagtanto ng mahigit limang libong lalaki, kasama ng mga babae at bata, na wala silang makakain.

Nang makita ito, si Hesus, na puno ng habag, ay lumingon sa Kanyang alagad na si Felipe at nagtanong, *"Saan tayo makakabili ng tinapay para sa mga taong ito?"* Si Philip, na nakatingin sa napakaraming tao, ay nabigla. *"Kahit walong buwang sahod ay hindi sapat para magkaroon ng kaunti ang bawat tao,"* sagot niya. Pagkatapos ay nag-alinlangan na nagsalita si Andres, isa pang alagad. *"May isang batang lalaki rito na may limang tinapay na sebada at dalawang maliliit na isda, ngunit ano iyon para sa napakarami?"*

Ngumiti si Hesus at sinabi, *"Paupuin ang mga tao."* Inayos ng mga alagad ang karamihan sa madaming burol. Pagkatapos, kinuha ni Hesus ang limang tinapay at dalawang isda, itinaas ang Kanyang mga mata sa langit, at nagpasalamat. Hinati Niya ang tinapay at isda at ibinigay sa Kanyang mga disipulo upang ipamahagi.

Habang ang pagkain ay ipinasa mula sa isang tao patungo sa isa pa, isang himala ang naganap—ang tinapay at isda ay hindi naubos. Gaano man karaming mga kamay ang naabot, palaging may higit na maibibigay. Kumain ang mga tao hanggang sa sila ay mabusog. Nang matapos ang lahat, sinabi ni Hesus sa Kanyang mga alagad, *"Tipunin ang mga natira upang walang masayang."* Nakatipon sila ng labindalawang bakol ng natirang tinapay at isda.

Ang mga tao ay namangha at nagbulungan sa isa't isa, *"Tiyak na ito ang Propeta na ipinangakong darating!"*

Ang himalang ito ay higit pa sa pagpapakain sa mga nagugutom—ito ay tanda ng kapangyarihan ni Hesus na maglaan, magpakarami, at tumulong. Kumuha Siya ng isang maliit na handog at ginawa itong isang masaganang piging, tulad ng pag-aalay Niya sa kalaunan bilang Tinapay ng Buhay para sa lahat ng naniniwala sa Kanya. Ang pagpapakain sa limang libo ay nagpakita ng walang limitasyong pagkabukas-palad ng Diyos, na nagpapalusog sa katawan at kaluluwa.

Tahimik ang bayan ng Betania sa sikat ng araw sa hapon, hindi alam ng mga tao nito na may magaganap na malaking himala. Si Lazarus, ang kapatid nina Maria at Marta, ay apat na araw nang patay, na tinatakan sa isang libingan ng isang mabigat na bato. Nagpadala ang magkapatid na babae kay Hesus, umaasang darating Siya sa tamang panahon upang iligtas siya, ngunit naghintay pa si Hesus ng dalawang araw bago simulan ang Kanyang paglalakbay.

Nalito ang kanyang mga alagad sa pagkaantala. *"Panginoon, kung siya ay may sakit, hindi ba dapat namin siyang puntahan?"* tanong nila.

Sumagot si Hesus, *"Ang sakit na ito ay hindi magtatapos sa kamatayan, kundi luluwalhatiin ang Diyos. Si Lazaro ay natutulog, at kailangan ko siyang gisingin."*

Hindi pa rin nauunawaan, ang mga disipulo ay nag-alinlangan hanggang sa sinabi ni Hesus ng malinaw, *"Si Lazaro ay patay. At alang-alang sa inyo, ako'y nagagalak na wala ako roon, upang kayo'y manampalataya. Tayo'y pumunta sa kanya."*

Nang makarating sila sa Betania, ang bayan ay nagdadalamhati. Nagtipon ang mga kaibigan at pamilya para aliwin sina Maria at Marta, na nagdadalamhati. Nang marinig ni Marta na dumating si Hesus, tumakbo siya upang salubungin Siya, na tumulo ang mga luha sa kanyang mukha.

"Panginoon, kung narito ka, hindi sana namatay ang aking kapatid. Ngunit kahit ngayon, alam kong ibibigay ng Diyos ang anumang hingin Mo."

Tiningnan siya ni Hesus nang may matinding habag. " *Babangon muli ang iyong kapatid.* "

Si Marta, sa pag-aakalang ibig Niyang sabihin sa pagkabuhay na mag-uli sa katapusan ng panahon, ay tumango. " *Alam kong siya ay muling babangon sa pagkabuhay na mag-uli.* "

Pagkatapos ay sinabi ni Hesus ang mga salitang umaalingawngaw sa paglipas ng panahon: " *Ako ang pagkabuhay na mag-uli at ang buhay. Ang sumasampalataya sa Akin ay mabubuhay, kahit na siya ay mamatay. Naniniwala ka ba dito?* "

Sa pamamagitan ng kanyang kalungkutan, sinabi ni Marta, " *Oo, Panginoon, naniniwala ako na Ikaw ang Kristo, ang Anak ng Diyos.* "

Hindi nagtagal ay nilapitan ni Maria si Hesus, nagpatirapa sa Kanyang paanan. Nanginginig ang boses niya sa kalungkutan. " *Panginoon, kung narito ka sana, hindi sana namatay ang aking kapatid.* "

Nang makita ang kalungkutan ni Maria at ng mga nakapaligid sa kanya, umiyak si Hesus.

Naglakad siya patungo sa libingan ni Lazaro, kung saan ang bigat ng sandali ay nakabitin nang mabigat sa hangin. " *Alisin mo ang bato,* " utos Niya.

Nag-alinlangan si Martha. " *Panginoon, apat na araw na siyang patay. Lalakas ang amoy.* "

Malumanay na pinaalalahanan siya ni Hesus, " *Hindi ba sinabi ko sa iyo na kung maniniwala ka, makikita mo ang kaluwalhatian ng Diyos?* "

Sa Kanyang salita, ang bato ay nagulong. Ang mga tao ay tumahimik, ang kanilang mga puso ay tumibok sa pag-asa. Itinaas ni Hesus ang Kanyang mga mata sa langit.

" *Ama, nagpapasalamat ako sa iyong pakikinig sa Akin. Sinasabi ko ito upang ang mga nakatayo rito ay maniwala na ikaw ang nagpadala sa Akin.* "

Pagkatapos, sa tinig ng banal na awtoridad, Siya ay sumigaw: " *Lazarus, lumabas ka!* "

Isang katahimikan ang bumagsak sa karamihan. Pagkatapos, mula sa kadiliman ng libingan, si Lazarus, na nakabalot pa rin ng mga telang panglibing, at napakitang buhay.

Mga hingal at hiyaw ng pagkamangha ang umalingawngaw sa karamihan. Ang iba ay napaluhod, ang iba naman ay bumulong sa pagkamangha.

Lumington si Hesus sa kanila at sinabi, “ *Kawalan mo siya at palayain siya.* ”

Nagmamadaling lumapit sina Maria at Marta, niyakap ang kanilang kapatid sa maluha-luhang kagalakan. Ang mga bulong ng pagtataka ay naging mga sigaw ng papuri—dahil nasaksihan nila ang isang himala na hindi katulad ng iba.

Ngunit hindi lahat ay natuwa. Mabilis na kumalat ang balita tungkol sa nangyari sa mga Pariseo at mga pinuno ng relihiyon. Ang kanilang pagkamangha ay nauwi sa takot, at mula sa sandaling iyon, sila ay nagbalak na kunin ang buhay ni Hesus, na hindi alam na Siya ay may hawak na kapangyarihan kahit sa kamatayan mismo.

KABANATA DALAWAMPU'T SIYAM
ANG LUMALAGONG MINISTERYO

Habang ipinagpapatuloy ni Hesus ang Kanyang mga turo, dumami ang mga tao. Marami ang sumunod sa Kanya hindi lamang para sa Kanyang mga himala kundi para sa katotohanan at biyaya sa Kanyang mga salita. Kabilang sa kanila ang mga babae na gumaling sa mga karamdaman at napalaya mula sa pag-aari ng demonyo, na nakatayong may paggalang kay Hesus at sa Kanyang Ina.

Isang gabi, nakita si Maria na nagdadala ng mabibigat na sisidlan patungo sa balon ng bayan, na tinulungan nina Pedro at Juan. Nang maglaon, habang nagsalo sila sa isang simpleng pagkain, mahinang nagsalita si Maria, puno ng karunungan ang kanyang mga salita. Ang mga alagad ay nakinig nang mabuti, na pinahahalagahan ang kanyang patnubay. Lahat maliban sa isa ay humingi ng payo mula sa Our Queen and Her Son.

Oo, nahirapan ang isa sa kanila. Bagama't si Hudas ay sumunod kay Hesus, ang kanyang pagmamataas ay lumaban sa biyaya. Sa kabila ng espesyal na kabaitan ni Maria at ng kanyang Anak, nagreklamo siya at hinangad na itaas ang kanyang sarili sa iba.

Isang gabi, lumakad si Maria sa tabi ni Hudas, dahan-dahang hinawakan ang kanyang mga kamay sa kanya at siniil sila ng magiliw na halik. Ang kanyang boses ay malambot at puno ng pagmamahal. *"Pag-isipan mong mabuti ang iyong mga hangarin, mahal ko. Ikaw ay mapipigilan, ngunit ang aking Anak ay laging mag-aalay sa iyo ng awa-kung ikaw ay handa na tanggapin ito."*

Ngunit tumigas ang puso ni Hudas. Nang maglaon, sa pagkabigo, humingi siya ng katiyakan mula kay Hesus, lumuhod sa harapan Niya.

Si Hesus ay tumingin sa kanya na may malungkot na pang-unawa. *"Talagang alam mo ba ang iyong hinahanap? Huwag mong habulin ang mga karangalan na maaaring humantong sa iyong pagbagsak."*

Iginiit ni Hudas, *"Guro, nais kong maglingkod sa Iyo, sapagkat ako ay higit na karapat-dapat kaysa sa iba."*

At dahil doon, natakpan ang kanyang kapalaran—sapagkat habang marami ang yumakap sa liwanag, ang kanyang puso ay nabaling sa pagkakanulo.

Bago ang Kanyang Paghihirap, dinala ni Hesus sina Pedro, Santiago, at Juan sa isang mataas na bundok. Nang marating nila ang tuktok, lumakas ang hangin. Sa harap ng kanilang mga mata, dalawang dakilang pigura ang lumitaw - sina Moses at Elijah.

Pagkatapos, may mas kakaibang nangyari. Si Maria mismo ay dinala ng mga anghel sa tuktok ng bundok, hinila ng tawag ng langit.

Sa isang nakamamanghang pangitain, nakita ni Maria ang pagbabago ng kanyang Anak sa harap ng kanyang mga mata. Ang Kanyang mukha ay nagliwanag tulad ng araw, ang Kanyang mga kasuotan ay naging matingkad na puti, at ang Kanyang buong pagkatao ay nagingning ng banal na kaluwalhatian. Ito ay isang sulyap sa Kanyang tunay na kalikasan, isang paghahayag na Siya ay hindi lamang tao kundi ang Diyos Mismo.

Ang mga alagad ay bumagsak sa lupa sa pagkamangha, na hindi makatingin sa ningning sa harapan nila. At habang lumalabo ang sandali, isang tinig mula sa langit ang nagpahayag:

"Ito ang Aking minamahal na Anak. Makinig sa Kanya."

Si Maria ay nagmasid, ang kanyang puso ay namamaga sa kagalakan at kalungkutan. Alam niyang ang sulyap na ito ng Kanyang banal na kaluwalhatian ay isang foreshadowing—dahil bago ang Kanyang huling tagumpay, tatahakin muna Niya ang landas ng pagdurusa.

Papalapit na ang oras. Ang mga araw ng tahimik na mga turo at maliliit na himala ay kumukupas. Sa lalong madaling panahon, ang mundo ay malapit nang masaksihan ang pinakamalaking sakripisyo sa lahat.

KABANATA THIRTY ONE

ANG HULING SUPER

Ang pangitain ay naglaho sa malambot na liwanag ng pagsikat ng araw, at ang tanawin ay bumalik sa mababang loob ng isang bahay sa Nazareth noong Huwebes ng umaga, ang araw ng Huling Hapunan. Si Hesus at si Maria ay nakaupong mag-isa, na binalot ng isang mataimtim na matalik na pagkakaibigan na parehong masaya at nakakasakit ng puso. Habang si Maria, na puno ng damdamin, ay nagsimulang lumuhod sa harap ng kanyang Anak, malumanay siyang pinigilan ni Hesus, na binuhat siya sa isang nakatayong posisyon. Sa malambot at malalim na tono ng Kanyang tinig, sinabi Niya, *"Ina, ang oras na itinakda ng aking Ama ay dumating na. Isinugo Niya Ako upang magdusa, upang mailigtas Ko ang mga nawawalang anak ni Adan. Ngayon, kailangan mo akong ialay nang maluwag sa loob, sapagkat ito ang hinihiling Ko sa iyo. Bigyan mo ako ng iyong pagpapala upang makapasok sa aking pagdurusa at kamatayan."*

Damang-dama ang kalungkutan ni Maria; tumulo ang luha sa kanyang mukha, at ang kanyang tindig ay nagsasabi ng isang malalim, masakit na pananabik na bumagsak sa paanan ng kanyang Anak. Gayunpaman, ang Kanyang matatag at mahabaging suporta ay nagpanatiling tuwid sa kanya. Nang may boses na nanginginig sa kalungkutan at pagmamahal, sumagot siya, *" Panginoon, aking Diyos, at Maylalang ng lahat, bagama't Ikaw ang Anak ng aking sinapupunan, ako ay Iyong mapagpakumbabang lingkod. Ang pinakadakilang sakripisyo na aking dinadala ay hindi ako maaaring mamatay na kasama Mo. Ang tanging kaaliwan ko ay ang pagkaalam na ang Iyong pagdurusa ay maghahatid ng kaligtasan sa sangkatauhan. Isang bagay lamang ang hinihiling ko - hayaan mo akong maging Iyong alagad, nawa ang Iyong pag-aalay ng Iyong pag-ibig at, nawa'y tanggapin ang Iyong pag-aalay na walang hanggan sa Iyong Ama. Nanay sa tabi mo."*

Samakatuwid, sa pamamagitan ng kanyang kahilingan at mapagbigay na kasunduan ng Ating Panginoon, ang Reyna ng Langit ay naging manunubos sa kaligtasan ng sangkatauhan. At sa mga sagradong salitang iyon, ang sandali ay nabuklod.

Sa isang maliit na silid sa Herusalem, si Hesus ay nakaupo sa gitna ng Kanyang mga Apostol. Naglagay Siya ng isang kalis at isang plato sa harap Niya. Pagkatapos ay tinawag niya ang tinapay na walang lebadura at alak, ibinuhos ang alak sa kalis nang may taimtim na pagpipitagan.

Kinuha ni Kristo sa Kanyang kagalang-galang na mga kamay ang tinapay at kalis. Sa loob-loob niya ay humingi siya ng pahintulot at pakikipagtulungan ng Amang Walang Hanggan, na dapat Siya ay naroroon kapwa sa anyo ng Kanyang katawan at dugo.

Sa pagbubukas ng sagradong seremonyang ito, ang mga espiritu nina Enoc at Elias ay nagpakita sa kaliwa ni Kristo, ang kanilang presensya ay isang patotoo sa banal na kahalagahan ng sandaling iyon. Sa likod ni Hesus ay nakatayo ang anghel Gabriel, ang kanyang anyo ay nagniningning ng makalangit na liwanag. Sa kanan ng kanyang Anak, si Maria ay naroroon, napapaligiran ng kanyang mga anghel, ang kanyang mukha ay may halong kalungkutan at malalim na pang-unawa.

Itinaas ni Hesus ang Kanyang mga bisig, itinaas ang tinapay at kalis, ang Kanyang mga mata ay tumingala sa langit na may pagpapahayag ng banal na kamahalan. Isang maningning na liwanag ang pumaligid sa tinapay at kalis, na binago ang mga ito sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Kanyang pagpapala. Ibinaba niya ang mga regalo at lumuhod nang malalim, nag-alay ng pasasalamat sa Diyos para sa Kanyang pabor.

Naunawaan ni Maria at ng iba pang mga Patriarch na nasa loob ng tinapay ang Kanyang katawan, at nasa loob ng alak ang Kanyang dugo. Dahil sa pagkakaisa ng Kanyang kaluluwa sa Kanyang katawan at dugo, ang buhay na Kristo ay tunay na naroroon. Sa sandaling iyon, ang Ama, Anak, at Banal na Espiritu ay nagkaisa, at ang Banal na Eukaristiya ay nagtataglay ng

perpektong sangkatauhan ng Panginoon kasama ang presensya ng tatlong banal na Persona ng Panguluhan Diyos.

Pinutol ni Hesus ang isang piraso ng tinapay at kinain ito, pagkatapos ay uminom mula sa kalis. Pinutol niya ang isa pang piraso at ibinigay kay Gabriel, na siyang naghatid nito sa Mahal na Ina. Tinanggap ito ni Maria nang may pagpipitagan, at inilagay ito sa kanyang dibdib, sa itaas ng kanyang puso, kung saan ito mananatili hanggang sa Pagkabuhay na Mag-uli. Pagkatapos ay binigyan ni Hesus ng komunyon sina Enoc at Elias, na yumukod sa harapan Niya bago sumingaw sa kawalan, ang kanilang mga mukha ay puno ng pagkamangha at pasasalamat. Habang ang komunyon ay ibinigay sa mga apostol at iba pang mga disipulo, sinabi ni Hesus ang mga sagradong salita:

"Kunin at kainin; ito ang Aking katawan, na ibinigay para sa iyo. Gawin mo ito bilang pag-alaala sa Akin."

Pagkatapos, kinuha ang kalis, sinabi Niya,

"Uminom kayo rito, kayong lahat; sapagkat ito ang aking dugo, ang dugo ng bago at walang hanggang tipan, na ibinubuhos. para sa marami para sa kapatawaran ng mga kasalanan."

Isa-isang tinanggap ng mga apostol at mga disipulo ang Banal na Eukaristiya, ang kanilang mga puso ay puno ng paggalang at paghanga. Ang bigat ng sandali ay sumama sa kanila habang sila ay nakikibahagi sa unang hain ng bagong tipan, bagaman hindi pa nila lubos na nauunawaan ang kahalagahan nito.

Nang sumapit ang gabi, bumangon si Hesus at ang Kanyang mga tagasunod at nagsimulang maglakad sa Hardin ng Getsemani, kung saan magsisimula na ang gabi ng kalungkutan.

Sa Halamanan ng Getsemani, nagpaalam si Hudas sa mga apostol at nakipagkita kay Luciper. Bagama't sa simula ay nagpakita si Luciper sa kanyang tunay na anyo, nagbagong-anyo siya bilang isang lalaking kilala ni Hudas, ang kanyang boses ay puno ng kakaibang pagkabalisa. *"Hudas,"* sabi niya, halos nagsusumamo ang kanyang tono , *"Sinasabi ko ulit, sa palagay ko*

ang Kanyang mga gawa ay hindi kasingsama ng sinasabi nila. Hindi mo maaaring gusto ang barya nang ganoon kalala ngayon, hindi ba?"

Tumigas ang mukha ni Hudas, mapait ang boses. *"Sinasabi mo ito ngayon, ikaw na nagtulak sa akin noon pa man. Ngayon, ang kamatayan ay hindi angkop para sa Kanya?"*

Lalong nag-aalala ang ekspresyon ni Luciper. *"Maaaring palayain Niya ang Kanyang sarili kapag nakadena. Ikaw at ako ay parehong nakakita ng Kanyang mga himala! Ano ang mangyayari kung gayon, sa iyo na gumawa sa Kanya?"*

Itinulak siya ni Hudas sa isang tabi, hindi natitinag ang kanyang pasya. *"At hindi mo ginawa?"* sagot niya, na nagpatuloy patungo sa bahay ng pari. Si Luciper, na nahayag na ngayon sa kanyang tunay na anyo, ay nawala sa kanilang mga mata, ang kanyang takot.

KABANATA TATLUMPU
KALUNGKUTAN NI MARIA

Sa senakulo, si Maria at ang mga banal na babae na sumunod kay Hesus sa loob ng halos tatlong taon, kasama sina Maria Magdalena, Marta, at ang kanyang kapatid na si Maria, ay nagtipon. Sa sandaling binaliktad si Kristo, inihayag ni Maria ang kanyang dalamhati sa kanila. *"Ang aking kaluluwa ay naluhungkot,"* sabi niya, ang kanyang tinig ay nanginginig, *"sapagka't ang aking minamahal na Anak ay malapit nang magdusa at mamatay, at hindi ako pinahihintulutang magdusa at mamatay sa Kanyang mga pagdurusa. Manalangin, aking mga kaibigan, upang hindi kayo madaig ng tukso."*

Iniwan sila ni Maria para sa maikling pagitan, umatras sa kanyang mga pribadong silid. Doon, umiyak siyang mag-isa, napakalalim ng kanyang pagdurusa na namuo ang mga butil ng dugo sa kanyang noo. Ang arkanghel Gabriel ay nagpakita sa kanya, ang kanyang presensya ay isang kaaliwan. *"Lakasan mo ang iyong loob, aking Reyna,"* malumanay niyang sabi. *"Ang iyong tapat na lingkod na si Michael ay kasama ng iyong minamahal na Anak habang Siya ay nananalangin nang mag-isa sa hardin."*

Tumango si Maria, puno ng kalungkutan ang boses. *"Nakikita ko ito, Gabriel. Tulad ng makikita ko na ang aking minamahal ay ibibigay sa pamamagitan ng isang halik."*

Sa bahay ni Anas, ang mataas na saserdote, si Hesus ay ginapos nang mahigpit, na nakatali sa Kanyang mga kamay mula sa likuran. Napapaligiran siya ng mga sundalo, gayundin si Luciper at ang kanyang mga demonyo, na nag-anyong tao upang pukawin at udyukan ang karamihan. Paulit-ulit nila Siyang sinaktan, ang kanilang kalupitan ay walang tigil. Umalingawngaw sa buong silid ang mga tunog ng Kanyang nakaimik na hiyawan.

Sa cenacle, si Maria ay nakahandusay, umiiyak nang hayagan habang kinakausap niya ang kanyang Amang Walang Hanggan. *"Pinakamabait at mapagbiyayang Panginoon, kahit hindi ko maibigay ang aking buhay sa Kanyang lugar, tinatanggap ko ang Iyong kalooban. Ngunit bilang Kanyang*

minamahal na Ina, hinihiling ko ang Iyong awa. Hayaan akong makibahagi sa Kanyang pagdurusa at madama ang sakit na idinulot nila sa Kanyang sagradong katawan. Habang ikaw ay nasa Langit at hindi Siya makakapiling, hayaan mo akong tumayo sa tabi Niya sa mga darating na oras. Huwag hayaang mag-isa ang ating Anak."

At dahil hindi Niya Siya maitatanggi, ang marupok na katawan ng Kabanal-banalang Birheng Maria ay nagsimulang dumanas ng paghihirap ng Pasyon. Hindi siya mamamatay, ngunit pinahintulutan ng Makapangyarihang Diyos na madama ng Kanyang katawan, puso, at kaluluwa ang lahat ng mararamdaman ni Kristo. Samakatuwid, ang dalawa, ang Ina at Anak, ay kusang nagdusa para sa mga kasalanan ng sangkatauhan at para sa Katubusan nito."

KABANATA TATLUMPU'T TATLO
ANG DAAN PATUNGO SA KALBARYO

Ang daan patungo sa Kalbaryo, kung saan naghanda si Hesus na pasanin ang Kanyang Krus, naghihintay si Maria at ang iba pa, na durog ang kanilang mga puso habang nasaksihan nila ang Kanyang pagdurusa. Sapagkat panahon na para pasanin ng Anak ng Diyos ang Kanyang minamahal na Krus. Ang kanyang dalisay at perpektong katawan ay tinamaan ng 5,115 beses. Bawat bahagi ng Kanyang katawan ay nasugatan, dumudugo, at nakalantad. Gayunpaman, nang Siya ay tumingin sa Krus, ang mga naroroon ay hindi mauunawaan—maliban kay Maria—ang pag-ibig at pananabik sa Kanyang mukha. Lalo na nalilito at lalong natakot sa kilos ni Hesus si Luciper at ang kanyang mga tagasunod.”

‘Sa mga lansangan patungo sa Kalbaryo, si Luciper at ang daan-daang kanyang mga tagasunod ay nag-udyok sa karamihan, ang kanilang mga tinig ay puno ng malisya. Ang mga hindi ginalaw ng mga demonyo ay tumingin nang may paghihirap, ang kanilang mga puso ay mabigat sa kalungkutan para sa inosenteng tao sa harap nila. Si Maria, ang kanyang mukha ay nakatalukbong, ay nakamasid sa katahimikan. Ang tinig ng Diyos ay nagsalita sa kanya, banayad ngunit nag-uutos. *"Aking Minamahal, sa iyong pinakamatinding sandali ng kalungkutan, tumawag sa iyong lakas. Panahon na para malaman ng pinakadakilang kaaway ng mga anak ni Adan ang iyong kapangyarihan."*

Huminto si Maria sa paglalakad, nakita ng kanyang isip si Luciper at ang kanyang mga ministro na naliliwanagan ng isang kumikinang na pulang ilaw. Siya ay nagsalita nang may awtoridad, ang kanyang boses ay umaalingawngaw sa kanilang isipan. *"Iniuutos ko sa iyo na manatili kung nasaan ka, mga nilalang na nagpapalaganap ng kasamaan sa puso ng mga anak ng Diyos. Mananatili ka at lalakad sa tabi Niya habang pinapasan Niya ang Krus. Masasaksihan mo habang ipinako nila ang Kanyang baling katawan dito. Maririnig mo ang Kanyang mga buto na bitak, makikita ang*

Kanyang pagkauhaw, at makikinig sa Kanyang mga salita ng awa at kapatawaran. Pagkatapos, sa pamamagitan ng kapangyarihang ibinigay sa akin, itatapon kita sa pinakamalalim na kalaliman."

Ang mga demonyo ay nanlumo, nanigas sa kanilang kinalalagyan, ang kanilang takot ay ramdam habang ang mga salita ni Maria ay umaalingawngaw na may banal na awtoridad. Ang eksena ay kumupas, ang bigat ng kanyang utos ay nananatili sa hangin.

Sa utos ni Maria, ang mga nilalang mula sa impiyerno ay nagmartsa tulad ng mga nahatulang bilanggo patungo sa pagpapako kay Kristo. Ang eksena ay lumipat sa paanan ng krus, kung saan si Hesus ay nakabitin, ang Kanyang katawan ay nabali at dumudugo. Itinaas Niya ang Kanyang mga mata sa langit, nanginginig ang Kanyang tinig habang binibigkas Niya ang Kanyang mga huling salita:

" Ama, patawarin mo sila, sapagkat hindi nila alam ang kanilang ginagawa."

Narinig nina Kristo at Maria ang mga salita ng Diyos.

"Katotohanan, sinasabi Ko sa iyo, ngayon ay makakasama mo Ako sa paraiso. Babae, narito ang iyong anak. Anak, narito ang iyong ina."

Sa pagkabalisa ng tao ay sumigaw si Hesus.

"Diyos ko, Diyos ko, bakit Mo Ako pinabayaan? Nauuhaw ako."

"Natapos na. Ama, sa Iyong mga kamay ay ipinagkakatiwala Ko ang Aking espiritu."

Pagkatapos, sa isang huling hininga, bumagsak ang Kanyang ulo sa Kanyang dibdib. Isang sigaw ng kalungkutan ang bumangon mula sa Kanyang mga tagasunod, ang kanilang kalungkutan ay sumanib sa dagundong ng kulog habang ang kidlat ay napunit sa kalangitan. Nilamon ng dilim ang lupain, at nagsimulang manginig ang lupa, nahati sa ilalim ng mga ito. Gaya ng inihula, si Lucifer at ang kanyang mga demonyo ay kinaladkad sa kailaliman ng lupa, ang kanilang mga hiyawan ay kumukupas sa kailaliman.

Ang langit ay nanatiling madilim, ang araw ay wala, ngunit ang silweta laban dito ay ang krus at ang katawan ni Kristo. Sa paanan ng krus ay nakatayo

si Maria, ang kanyang katawan ay nanginginig sa hirap, ang kanyang braso ay umaabot hanggang sa hawakan ang mga paa ng kanyang Anak. Nakapalibot sa kanya ang kanyang mga kasama, kapwa mortal at selestiyal, ang kanilang mga mukha ay puno ng kalungkutan at pagpipitagan. Ang bigat ng sandaling namamalagi sa hangin.

Sa loob ng bahay sa Nazareth, nagtipon ang mga apostol na sina Pedro, Juan, at iba pa, na malungkot ang kanilang mga mukha. Nagpalipat-lipat si Maria sa silid, naglilingkod at naghahanda para sa paglilibing ng kanyang Anak. Lumapit sa kanya si Juan, puno ng pag-aalala ang boses nito.

" *Inay,* " malumanay niyang sinabi, hinalikan ang kanyang mga kamay, " *Kailangan mong kumain. Pakiusap, hayaan mo kaming gumawa para sa iyo sa oras na ito. Ilang araw ka nang hindi kumakain. Hindi ko kayang iwan mo rin kami.* "

Tumingin sa kanya si Maria, puno ng tahimik na lakas ang kanyang mga mata. " *Ang aking kapahingahan at kaaliwan ay ang makitang ang aking Anak at Panginoon ay bumangon mula sa mga patay. Aking mga minamahal na kaibigan, manatili at aliwin ang isa't isa habang ako ay nagretiro nang mag-isa kasama ang aking Anak.* "

Si Maria ay umatras sa kanyang cenacle, nakahiga sa kanyang higaan at nakapikit. Bago sa kanya, nabuo ang mundo ng Limbo. Nakita niya ang kanyang minamahal na mga magulang, sina Anne at Joachim, gayundin sina Jose, ang mga propetang sina Enoc at Elias, Moises, at ang libu-libong kaluluwang naghihintay ng pagpapalaya. Ang kanilang mga mukha ay puno ng pag-asa, ang kanilang mahabang paghihintay ay naging posible ng kanyang matinding kalungkutan. Pagkatapos, lumiwanag ang kanyang mukha sa tuwa nang makita ang kanyang Anak. Binati ni Hesus ang mga matagal nang naghintay, at lumuhod sila bilang pasasalamat.

Sa utos ni Maria, ibinalik ng mga anghel ang nasirang katawan ng kanyang Anak sa pagiging perpekto nito. Pagkatapos, sa parehong kahanga-hangang liwanag ng Kanyang orihinal na kapanganakan, ang Anak ng Diyos at Maria ay nabuhay na mag-uli. Siya ay nagkaroon ng anyo sa harap nila

bilang isang translucent na nilalang, ang saplot sa bier ay kumikinang pa rin mula sa banal na pagbabagong naganap sa loob nito.

KABANATA TATLUMPU'T APAT
ANG MULING PAGKABUHAY

Sa kanyang cenacle, bumangon si Maria mula sa kanyang higaan, ang kanyang mukha ay nagliliwanag sa tuwa. Sa kanyang harapan ay lumitaw ang malinaw na pangitain ng kanyang Anak. Siya ay nagpatirapa sa harap Niya, ngunit itinaas Niya siya, dinala siya sa Kanya. Ang liwanag ng Kanyang pagka-Diyos ay dumaloy mula sa Kanya patungo sa kanya, itinaas siya pataas.

"Aking Minamahal," sabi ni Hesus, ang Kanyang tinig na puno ng pagmamahal, *"umakyat ka sa itaas!"*

Pagkalipas ng tatlong araw sa madaling araw ng Linggo. Tumingin si Juan kay Maria, natagpuan siyang nakaluhod sa panalangin, ang kanyang mukha ay kumikinang sa banal na liwanag. Ngumiti siya sa kanya, at ang kanyang ekspresyon ay nagpahayag na alam niyang si Kristo ay nabuhay. Isinara niya ang pinto, naiwan si Maria na mag-isa. Ang mga tinig ng Diyos, ng Espiritu Santo, at ni Hesus ay narinig, ang kanilang mga salita ay puno ng pagpipitagan at pagmamahal.

"Ito ang Reyna ng lahat ng nilikha, sa langit at sa lupa," ang sabi nila. "Siya ang Tagapagtanggol ng Simbahan, ang Ginang ng lahat ng mga nilalang, ang Ina ng awa, ang Tagapagtanggol para sa mga makasalanan, at ang Tagapamagitan para sa mga tapat. Siya ang Ina ng pag-ibig at banal na pag-asa, na hawak sa loob niya ang mga misteryo ng Ating kapangyarihan para sa kaligtasan ng sangkatauhan. Anuman ang Kanyang hilingin sa Atin ay ipagkakaloob, at ang mga naghahanap ng Kanyang landas tungo sa pamamagitan ay makakamit ng buhay na walang hanggan."

Habang sila ay nagsasalita, si Maria ay itinaas mula sa lupa ng mga anghel, ang kanyang anyo ay naliligo sa isang makalangit na liwanag. Naglaho ang eksena, iniwan ang pangako ng kanyang walang hanggang

pamamagitan at ang pag-asa ng kaligtasan para sa lahat ng humingi ng tulong sa kanya.

Ang bulwagan kung saan ginanap ang Huling Hapunan ay napuno na ngayon ng presensya ni Maria, ang labing-isang apostol, ang tatlong Maria, Marta, Lazarus, iba pang mga alagad, at mga babaing banal, na may kabuuang 120 kaluluwa. Si Kristo, na pinaliwanagan ng banal na liwanag, ay tumayo sa harapan nila, ang Kanyang tinig ay banayad ngunit puno ng awtoridad.

"Aking pinakamatamis na mga anak," Siya ay nagsimula, "Ako ay malapit nang umakyat sa aking Ama, mula sa kanyang sinapupunan ako ay bumaba upang iligtas at iligtas ang mga tao. Aalis ako sa iyo, sa aking lugar, aking Ina. Sa Kanya, yaong mga naghahanap sa Akin ay laging matatagpuan Ako. Pedro, ikaw ay iniwan Ko bilang pinakamataas na pinuno ng Simbahan. Sundin siya bilang aking Kinatawan, ang punong saserdote. Juan, bilang Anak ng aking Ina, na ngayon ay itinalaga sa iyo. ako, ang aking mga tapat na alagad ;

KABANATA TATLUMPU'T LIMA
ANG PAG-AKYAT NI KRISTO

Ang kalangitan sa itaas ng Mount Olivet ay nagliyab sa isang makalangit na kinang, ang ginintuang liwanag nito ay umaabot sa abot-tanaw na parang ang paglikha mismo ay nagalak sa sandaling iyon. Sa tuktok ng bundok, si Kristo ay nakatayo sa marilag na katahimikan, ang Kanyang mga kamay ay malumanay na nakahalukip sa Kanyang dibdib, ang Kanyang mukha ay nagliliwanag sa banal na ningning. Ang mismong presensya niya ay tila nag-utos sa lupa at langit, isang tulay sa pagitan ng mortal na mundo at ng walang hanggang kaharian sa kabila.

Nang Siya ay nagsimulang umakyat, ang Kanyang mga yapak ay nanatiling nakaukit sa lupa, isang sagradong bakas ng Kanyang panahon sa mga tao—isang tahimik ngunit makapangyarihang tipan na Siya ay tunay na lumakad sa kanila. Ang hangin ay kumikinang sa presensya ng mga celestial na nilalang, ang kanilang mga anyo ay kumikinang sa liwanag ng langit habang sinenyasan Niya silang bumangon kasama Niya. Isang symphony ng mga anghel ang pumailanlang pataas, ang kanilang mga tinig ay tumataas sa isang koro ng papuri na umalingawngaw sa malawak na kalawakan.

Kahit na Siya ay umakyat, ang Kanyang puso ay nanatili sa Kanyang Ina, nakikipag-usap sa kanya sa isang wikang hindi masasabi, isang huling mensahe ng pagmamahal at katiyakan bago ganap na humakbang sa Kanyang walang hanggang kaluwalhatian.

“Ina,” sabi Niya, puno ng pagmamahal ang Kanyang tinig, *“Nais kong makasama ka sa pag-akyat ko sa aking Ama.”*

Ang espiritu ni Maria ay umalis sa kanyang katawang lupa, na hindi nakikita ng mga nakatayong nanonood ng Pag-akyat sa Langit. Habang ang kanyang espiritu ay umakyat kasama ni Kristo, ang tinig ng Diyos ay umalingawngaw sa kalangitan. *“Umakyat ka sa itaas, mahal ko, ibalik mo sa akin ang aking Anak.”*

Umakyat sila sa kalangitan ng Empyrean, kung saan naghihintay ang tatlong kahanga-hangang trono. Ang Diyos, ang Maylalang ng lahat, ay nakaupo sa trono sa pinakadulong kaliwa. Sa likuran Niya ay libu-libong banal na ama at mga santo na nasa Limbo, ang kanilang mga mukha ay puno ng kagalakan. Ang mga sinag ng maningning na kulay ay kumikinang, ang mga anghel ay nagalak, at ang mga trumpeta ay tumunog. Pumwesto si Kristo sa gitnang trono at iniunat ang Kanyang kanang kamay, itinuro ang trono sa tabi Niya.

“Ina,” sabi Niya, ang Kanyang tinig na puno ng pagpipitagan, *“bumangon ka at ariin ang lugar, na utang Ko sa Iyo dahil sa pagsunod at pagtulad sa Akin.”*

Lumapit si Maria sa trono at umupo, ang kanyang anyo ay kumikinang sa banal na liwanag. Nagsalita ang Diyos, puno ng pagmamahal ang Kanyang tinig. *“Aking Asawa at Minamahal, halika sa aking walang hanggang mga yakap. Sapagkat ito ang iyong lugar, upang maupo sa kanang kamay ng Aking Anak, na nakaupo sa Aking kanang kamay. Ito ay sa iyo para sa buong kawalang-hanggan. Ito ay sa iyo upang pumili ngayon, o kapag ikaw ay nagnanais.”*

Tumingin si Maria sa kanyang paligid, ang kanyang tingin ay nakatuon sa kanyang Anak bago siya tumayo at lumuhod sa harap ng Diyos. *“Walang-hanggan at makapangyarihang Diyos,”* sabi niya, nanginginig ang kanyang boses sa pagpapakumbaba, *“Ang tanggapin ang gantimpala na ito ngayon ay magdadala sa akin ng kapahingahan, ngunit kailangan kong bumalik sa mundo at ipagpatuloy ang aking gawain para sa mga anak ni Adan at mga matatapat sa Simbahan. Panginoon at Guro ng aking kaluluwa, tanggapin ang sakripisyong ito, at hayaang alalayan ako ng Inyong banal na lakas sa misyon na ipinagkatiwala sa akin. hangga't kaya ko.”*

Tumingin ang Diyos kay Kristo at tumango ang Kanyang ulo. Nagsalita si Kristo, ang Kanyang tinig ay puno ng kalungkutan at paghanga. *“Tinatanggap ko ang Iyong sakripisyo, Ina, ngunit hinihiling na manatili Ka*

*sa aking tabi nang panandalian, sapagkat pagdurusa ko ang kawalan ng
lyong presensya.”*

Bago bumalik ang Ina ng Diyos sa lupa, sinabihan Siya ng oras at petsa ng inaasahang pagbisita sa lupa ng Banal na Espiritu, na magtuturo sa kanilang lahat sa mga turo ng kanilang Panginoon.

KABANATA TATLUMPU'T ANIM
ANG PENTACOST

Madaling araw noon sa Cenacle, makapal ang hangin sa taimtim na pagdarasal. Si Maria, ang mga apostol, at isang pagtitipon ng mga disipulo—mga lalaki at babae na may bilang na isang daan at dalawampu—ay nagkaisa sa debosyon. Tahimik ang silid maliban sa mga pabulong na pakiusap at papuri na umaakyat sa langit. Biglang, isang matinding dagundong ng kulog ang bumasag sa katahimikan, at isang marahas na hangin ang humampas sa hangin. Sa labas, ang langit ay tila nahati bilang isang maliwanag na apoy, tulad ng kidlat, na bumaba sa bahay, na binalot ito ng isang maningning na liwanag na bumubuhos sa bubong.

Ang mga taganayon sa di kalayuan ay huminto sa kanilang paglalakad, na namamangha sa tirahan na ngayon ay nagniningning sa banal na kinang. Sa loob, nadama ng mga nagtitipon na tapat ang pagkakaroon ng isang bagay na hindi pangkaraniwan. Sa ibabaw ng ulo ng bawat tao, isang apoy ang lumitaw, kumikislap nang may tindi. Ang apoy ng mga apostol ay nagningas nang mas maliwanag kaysa sa iba, kasama sina Juan at Pedro na nagniningning sa lahat. Ngunit higit kay Maria, ang ningas ay ang pinakadakila, isang testamento sa kanyang natatanging biyaya. Sa loob ng ilang segundo, ang silid ay napuno ng tunog ng mga anghel na koro, ang kanilang mga tinig ay nagkakasundo sa makalangit na papuri.

Pagkatapos, isang tinig - malalim, matunog, at hindi mapag-aalinlanganang banal, ang nagsalita. Iyon ay ang Banal na Espiritu, na nagsasalita sa kanilang lahat. *"Ibinibigay ko sa iyo ang mga gawi ng pitong kaloob: Karunungan, Pang-unawa, Agham, Kabanalan, Payo, Katatagan, at Takot."* Bumaling sa mga apostol at kay Maria, ang tinig ay nagpatuloy, *"Sa iyo, ibinibigay Ko ang Aking biyaya sa bahaging kasaganaan para sa iyong ministeryo na iyong hahawakan sa banal na Simbahan."*

Habang kumukupas ang liwanag, lumipat ang tanawin sa mataong mga lansangan ng Jerusalem. Napuno ng libu-libong tao ang lunsod, at ang mga apostol ay lumipat sa gitna nila, bawat isa ay nagsasalita sa malaking pulutong. Kapansin-pansin, habang nagsasalita ang mga apostol, ang kanilang mga salita ay naiintindihan ng lahat, anuman ang wika. Ang mga mukha ay lumiwanag sa pagkamangha, isang bata at magandang babae sa karamihan ang nakatitig sa pagtataka. Samantala, ang iba pang mga banal na lalaki at babae ay nag-aalaga sa mga maysakit at namamatay, nagsasagawa ng mga mahimalang pagpapagaling at nagpapalayas ng mga demonyo mula sa mga inaalihan.

Kinabukasan, sa tabi ng mga pampang ng ilog, libu-libo ang nagtipon upang mabinyagan, ang kanilang mga puso ay nagbago sa pamamagitan ng kapangyarihan ng banal na Salita. Bumalik sa Cenacle, pinagmasdan ni Maria ang pangitaing ito, isang banayad na ngiti ang sumilay sa kanyang mga labi.

Lumipas ang panahon, at kumalat ang mga apostol sa Jerusalem, Palestine, Lydda, at Jaffa. Ang ilan ay naglakbay nang dalawahan, ang iba ay nag-iisa, ngunit lahat ay nagkakaisa sa kanilang misyon: pangangaral, pagpapagaling, at pagpapalago ng bagong Simbahan ni Kristo. Gayunpaman, ang kanilang gawain ay hindi walang pagsalansang. Si Luciper, ang karaniwang kaaway ng lahat, ay naghangad na hadlangan ang kanilang mga pagsisikap sa bawat pagliko. Ipinadala niya ang kanyang mga kampon upang tuksuhin, insultuhin, at salakayin ang mga apostol, desperado na hadlangan ang paglaganap ng banal na Salita.

Ngunit si Maria, na laging nagbabantay mula sa kanyang makalangit na kinatatayuan, ang kanilang tagapagtanggol. Nang hindi siya namagitan sa sarili, nagpadala siya ng mga hukbo ng mga anghel upang protektahan ang kanyang minamahal na mga apostol. Ito ay nagpagalit kay Luciper, na nagbaling ng kanyang masamang hangarin sa mahihina at walang pagtatanggol, ang kanyang pagkauhaw sa mga kaluluwa ay hindi mapawi.

KABANATA TATLUMPU'T PITO
ANG LABANAN NG MABUTI AT MASAMA

Lumubog na ang araw sa lunsod ng Jerusalem, na nagbigay ng mahabang anino sa makikitid na lansangan nito. Ang magandang dalaga, isa sa maraming napagbagong loob noong mga unang araw ng Pentecostes, ay lumakad nang mag-isa, ang kanyang puso ay nagniningas pa rin sa mga salita ng pagmamahal at pagpapatawad na narinig niya mula sa mga apostol. Ngunit sa kanyang paggala, isang pigura ang lumitaw mula sa kadiliman, isang matandang babae, nakayuko at mahina, ang kanyang mga mata ay matalas at nagkalkula. Si Luciper iyon, na nakabalabal.

ang matandang babae sa dalaga, tumutulo ang kanyang boses ng maling pag-aalala. "*I saw you with those men in robe the other day. What they told you were lies,*" she hissed.

Nag-alinlangan ang batang babae, ang kanyang pananampalataya ay nag-aalinlangan saglit. "*Ang ganda ng sinabi nila. Love and forgiveness ang sinabi nila. Sabi nila kung susundin natin ang Diyos, kapag namatay tayo, mabubuhay tayong kasama Niya magpakailanman.*"

Napangisi ang matandang babae. "*Sumunod ka? Bakit kailangan mong sundin ang sinuman? Mukha kang matalinong babae para sa akin. Dapat mong gawin ang gusto mo. Hindi ka ba naghahangad ng tawa at kasiyahan ng isang lalaki?*"

Nanginginig ang boses ng dalaga. "*Oo, ngunit... Nakita ko ang kanilang ginawa. Pinagaling nila ang maraming may karamdaman. Naunawaan ng mga tao ang kanilang mga salita sa lahat ng mga wika nang magsalita sila.*"

Lumapit ang matandang babae, mas mapilit ang tono nito. "*Tuligsahin mo sila, at mangangako ako sa iyo ng isang mapayapa, buong buhay.*"

Muling nag-alinlangan ang dalaga, nababalot ng pagdududa ang kanyang isip. "*Ngunit paano ang magiliw na babae na kasama nila? Ang kanyang mga salita ay mabait at mapagmahal, higit sa lahat.*"

Namula ang mukha ng matandang babae. *"Ang isang iyon ay mas masahol pa sa kanilang lahat. Iwasan mo siya. Umalis ka sa kanyang mga patibong."*

Bago pa makasagot ang dalaga, ang anyo ng matandang babae ay nag-iba at lumibot, na inihayag ang tunay, nakakakilabot na anyo ni Luciper. Sa isang iglap, pinasok niya ang kanyang katawan, naiwan siyang nanginginig at nabasag.

Makalipas ang ilang araw, sa kwarto ng batang babae, siya ay nakahiga nang malubha, ang kanyang pamilya ay nakapaligid sa kanya, ang kanilang mga mukha ay nakaukit sa pag-aalala. Sa Cenacle, nakita ni Maria ang paghihirap ng batang babae at nagpadala ng unang dalawang anghel upang tulungan siya. Ngunit ni hindi maalis sa dalaga ang espiritu ni Luciper. Namilipit siya sa paghihirap, ang kanyang katawan at kaluluwa ay nagdurusa.

Sa mataong mga lansangan ng Jerusalem, si Maria ay naglalakad na mag-isa, pinalibutan siya ng kanyang mga anghel sa tahimik na pagbabantay. Ang kanyang mga hakbang ay matulin, ang kanyang puso ay iginuhit patungo sa taong lubhang nangangailangan ng kanyang tulong. *"Bakit mo ako inaantala sa paglapit sa kanya?"* tanong niya, puno ng urgency ang boses niya.

Sumagot ang isa sa mga anghel, *"Hindi mo na kailangang maglakad sa lungsod nang mas madali ka naming madala doon."*

Kaagad, si Maria ay binuhat ng kanyang mga anghel, walang kahirap-hirap na dinala sa hangin. Sa isang iglap, lumitaw siya sa loob ng silid ng dalaga, ang kanyang presensya ay nagliliwanag at hindi maikakaila. Ang nagtatagal na masasamang espiritu ay nakakalat na parang mga pagsabog ng tumatakas na liwanag, naglalaho sa takot sa paningin ng Banal na Ina.

Lumapit si Maria sa dalaga, mahina ngunit matatag ang boses. *"Anong sinabi sayo?"*

Ang batang babae, nanghihina at nanginginig, ay bumulong, *"Hinikayat nila akong maniwala na dinadaya ako ng mga alagad ni Hesus."*

Napuno ng habag ang mga mata ni Maria. *"Tingnan mo kung ano ang nagawa ng mga paniniwalang iyon sa iyong batang katawan. Malapit ka nang mamatay. Ano ang gusto mong paniwalaan?"*

Halos hindi marinig ang boses ng dalaga . *"Na ako ay minamahal. Na ako ay magkakaroon ng kapayapaan."*

Lumapit si Maria, ang kanyang mga salita ay isang balsamo sa nababagabag na kaluluwa ng dalaga. *"Magagawa mo, kung itataboy mo ang mga kaisipang itinanim sa iyong isipan ng isa na nagnanais lamang na linlangin ka. Maniwala ka sa aking salita, anak. Naghihintay sa iyo si Hesus, kung naniniwala ka sa aking mga salita."*

Pagkatapos ay hinawakan ni Maria ang dalaga sa kanyang mga bisig. Ang huling mga salita ng batang babae ay isang bulong ng pananampalataya: *"Ang Diyos na mahal ko, at si Hesus na para sa aking mga kasalanan ay nagbigay ng Kanyang buhay. Patawarin mo ako, Panginoon."* Dahil doon, namatay siya nang mapayapa sa yakap ni Maria.

Walang kaluluwang hindi mahalaga sa Reyna ng pag-ibig at awa. Tinupad niya ang kanyang pangako na ililigtas ang mga kaluluwa, kahit na nagsimulang magdusa ang kanyang minamahal na mga apostol sa kamay ni Luciper.

Sa kabila ng proteksyon ng mga anghel, ang pag-uusig laban sa mga apostol ay lalong tumindi. Ang unang nahuli ay si Stephen, kinaladkad at itinapon sa bilanguan.

Nakadena sa malamig na pader na bato, itinaas ni Stephen ang kanyang tingin—at sa kanyang harapan ay nagpakita si Maria, nagliliwanag at solemne. Ang kanyang boses ay parehong banayad at malakas.

"Stephen, ikaw ang magiging panganay sa mga martir, pinili ng aking Anak upang sundan ang landas ng Kanyang sariling sakripisyo."

Ang boses ni Stephen ay hindi natitinag, ang kanyang puso ay matatag. *"Susundan ko Siya, isang pribilehiyong disipulo na humalakad sa Kanyang mga yapak."*

Ang mga salita ni Maria ay nagdala ng parehong kaaliwan at layunin. *"Ikaw ay tatayo bilang isang walang takot na kawal, na humahantong sa hukbo ng mga martir na dumating, na nagdadala ng bandila ng Krus."*

Kinuha si Stephen mula sa kanyang selda at dinala sa gitna ng isang patyo. Nakagapos ang kanyang mga kamay habang kinukulong siya ng mga nag-aakusa sa kanya. Lumipad ang unang bato, pagkatapos ay isa pa, at isa pa. Bawat welga ay dumarating nang may matinding puwersa, ngunit hindi nagpatinag si Stephen. Sa halip, lumuhod siya, lumiwanag ang kanyang mukha nang bumukas ang langit sa kanyang harapan.

"Narito, nakikita kong bukas ang langit at ang kaluwalhatian nito, at dito, nakikita ko si Hesus na nakatayo sa kanan ng Diyos!" sigaw niya.

Ang kanyang mga berdugo, na galit na galit, tinakpan ang kanilang mga tainga, ayaw marinig ang tinatawag nilang kalapastanganan. Sumulong ang mga mandurumog, marahas siyang kinaladkad sa lupa habang patuloy na bumabagsak ang mga bato.

Sa Cenacle, nagmamasid si Maria sa kalungkutan, nadudurog ang kanyang puso habang nasaksihan ang mga huling sandali ni Stephen. Bumaling sa isa sa kanyang mga anghel, siya ay nag-utos, *"Manatili sa kanya hanggang sa wakas, pagkatapos ay dalhin ang kanyang kaluluwa sa aking Anak."*

Nang malagutan ng hininga si Esteban, ang kanyang espiritu ay itinaas sa langit—ang unang martir na tinanggap sa walang hanggang kaluwalhatian. Ngunit kahit na ang langit ay nagagalak, ang puso ni Maria ay kumirod, batid na ito ay simula pa lamang ng mga pagsubok na darating.

KABANATA TATLUMPU'T WALO
ANG PANINIWALA NG MGA APOSTOL

Ilang buwan na ang lumipas mula noong nakamamatay na araw na iyon, at sa tahimik, banal na silid kung saan naganap ang Huling Hapunan, tinipon ni Maria ang natitirang mga apostol. Ang silid, na puno ng kalungkutan at pag-asa, ay tila nagpipigil ng hininga nang tumayo si Pedro upang magsalita. Ang kanyang boses ay umalingawngaw sa determinasyon:

"Kami ay higit na masuwerte kaysa sa aming kapatid na si Esteban, na nakatakas sa galit ng punong saserdote habang ipinapalaganap namin ang salita ni Kristo sa mga kalapit na lungsod. Gayunpaman, sa Kanyang utos, dapat tayong humayo sa lalong madaling panahon at mangaral sa mundo. Ngayon, gagabayan Niya tayo ng Kanyang banal na Espiritu, na tutulong sa atin na maunawaan at maitatag, sa Kanyang pangalan at sa pamamagitan ng isang hindi nagbabagong utos, ang mga katotohanang bubuo sa Kanyang saligang panahon hanggang sa wakas ng Simbahan."

Nagningning ang mga mata ni Maria sa pagmamahal ng ina at ng determinadong layunin habang kinakausap niya ang mga apostol. " Sa panahong ito, tinuturuan ko kayong lahat na makinig sa panloob na mga salita ng aking Anak, sapagkat liliwanagan Niya ang inyong mga puso upang magsalita at tukuyin ang mga misteryo."

Pagkatapos, na may mahinahong awtoridad LAHAT NG MGA APOSTOLES, sinimulan ni Pedro ang sagradong pahayag: "Naniniwala ako sa Diyos, ang Amang Makapangyarihan sa lahat, at Maylalang ng langit at lupa. " Isa-isang nakiisa ang kanyang mga kapwa apostol sa kredo. Idinagdag ni Andres, "At kay Jesucristo, ang Kanyang bugtong na Anak, ang ating Panginoon." Nagpatuloy si Santiago, " Na ipinaglihi sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu Santo, ipinanganak ni Birheng Maria." Si Juan ay mataimtim na nagsabi, "Siya ay nagdusa sa ilalim ni Poncio Pilato, ipinako sa krus, namatay, at inilibing." Pinagtibay ni Tomas, " Siya ay bumaba sa kamatayan at nabuhay mula sa mga patay sa ikatlong araw." Ipinahayag ni James the Little, " Siya ay umakyat sa langit at nakaupo sa kanan ng Diyos, ang

Amang Makapangyarihan sa lahat." Tiniyak sa kanila ni Felipe, "Mula doon, Siya ay darating upang hatulan ang mga buhay at ang mga patay." Ipinahayag ni Bartholomew, " Naniniwala ako sa Banal na Espiritu." Sinabi ni Mateo, "Sa isang Catholic Apostolic Church, ang Komunyon ng mga santo.

"Idinagdag ni Simon, *"Ang kapatawaran ng mga kasalanan."* Binibigkas ni Thaddeus, *"Ang muling pagkabuhay ng katawan ."* At sa wakas, nagtapos si Mateo, *"At buhay na walang hanggan. Amen."*

Taglay ang kanilang pananampalatayang matibay na ipinahayag, ang mga apostol ay nagsimula sa kanilang mga paglalakbay. Sa isang hamak na bahay sa Nazareth, bawat isa sa kanila ay binigyan ng isang tunika na nakapagpapaalaala sa isinuot ni Hesus, isang hinabing damit na may kulay na kayumanggi at abo na kulay abo. Gumawa rin si Maria ng isang krus para sa bawat isa, na maingat na ginawa upang tumugma sa kani-kanilang taas, at idiniin niya sa kanilang mga kamay ang isang maliit at mahalagang parsela. Sa pagmamasid sa kanila nang may magiliw na pasiya, sinabi niya, *"Ibinibigay ko sa iyo ang mga ito upang dalhin hanggang sa katapusan ng iyong mga araw. Isinugo kita nang walang pagkain, sapagkat aasa ka sa kabaitan ng mga dayuhan para sa iyong pagkain. nariyan ka."*

Habang ang mga apostol ay humayo sa kanilang banal na misyon, ang mga pangyayari ay nangyayari sa ibang lugar. Sa engrandeng bulwagan ng mataas na saserdote, isang lalaking nagngangalang Saul, na natupok ng kasigasigan at hinihimok ng mas madidilim na impluwensya, ay humingi ng pahintulot na tugisin ang dumaraming mga tagasunod ni Kristo.

Sa pagmamataas at determinasyon, hinarap niya ang mataas na saserdote. *"Komisioner, bigyan mo ako ng karangalan na maibalik ang kaayusan sa iyong lungsod. Ang mga ereheng ito ay nagpapakalat ng kanilang mga kalapastanganan sa buong lupain. Hayaan mong makuha ko sila para sa iyo-o, para sa isang bahagyang mas malaking gantimpala, patayin sila kung saan sila nakatayo."*

Ang mataas na pari, ang kanyang titig na malamig at nagkalkula, ay tahimik na tumango ng kanyang pagsang-ayon na may isang nakaawang

pagkaway ng kanyang kamay. Yumuko si Saul, pagkatapos ay mabilis na tumalikod sa kanyang sakong, na lumakad patungo sa Damascus kasama ang ilang daang armadong lalaki, na hindi alam na ang kanyang paglalakbay ay malapit nang magbago sa takbo ng kasaysayan.

Bumalik sa kanyang sariling sagradong lugar, si Maria ay nagmasid nang may mabigat na puso habang ang isang hukbo ay kumikilos upang patahimikin ang mga tinig ng mga ebanghelista. Sa katahimikan ng kanyang senakulo, itinaas niya ang kanyang tinig sa panalangin, na nagmamakaawa sa kanyang Anak nang may pagmamadali: *"Tingnan mo ang isa, Saul; siya ang pinili mo upang maging isa sa iyong pinakadakila. Isinasamo ko sa iyo, magmadali sa iyong plano para sa kanyang pagbabalik-loob, sapagkat si Luciper ay nagpadala sa kanya sa isang dakilang misyon."* Ang kanyang mga salita, na puno ng banal na layunin, ay naglakbay sa hindi nakikitang mga pakpak hanggang sa maabot nila ang mga tainga ni Kristo. Isang tinig ang sumagot mula sa kaharian ng liwanag, na nagpapahayag, *"Aking Ina, pinili sa lahat ng nilalang, mangyari nawa ang iyong kalooban nang walang pagkaantala."*

Habang si Saul at ang kanyang mga hukbo ay sumusulong sa maalikabok na daan, isang biglaang at napakatindi na kinang ang bumagsak sa kanya. Ang liwanag ay sumambulat nang may lakas kaya natapon siya mula sa kanyang kabayo at nabulag siya. Sa magulong sandali na iyon, isang nag-uutos na tinig ang umalingawngaw sa kaguluhan: *"Saulo, Saulo, bakit mo Ako inuusig?"* Nanginginig, sumigaw si Saul, *"Sino ka?"* Sumagot ang nagniningning na tinig, *"Ako si Hesus na iyong inuusig; mahirap sumipa laban sa bigkis ng Aking makapangyarihan sa lahat."* Sa labis na pananabik ngunit nagnanais ng patnubay, nagsumamo si Saul, *"Panginoon, ano ang iniuutos Mo at nais mong gawin sa akin?"*

Mula sa kanyang kadiliman, siya ay lumago sa malaking liwanag at ni Maria ay binigyan siya ng pangalang Paul. Ang kanyang imahe ay nabago mula sa isang demonyo tungo sa isa sa pinakamataas at pinaka-masigasig na seraphim. Ang mga kawal na nakasaksi sa pangyayari ay namangha sa tinig

ni Kristo at sa kamangha-manghang pagbabago ni Saul. Sa pamamagitan ni Maria, ang puwersa ng kaaway ay nabawasan nang araw na iyon ng ilang daang kaluluwa.

Sa paglipas ng panahon, lumaganap ang mga turo ng mga apostol sa malalayong lupain, at dumami ang kanilang mga tagasunod. Gayunpaman, sa paglago na ito ay dumating ang malalaking pagsubok. Naalala ni Maria sa bandang huli, Sa harapan ng pag-uusig na ito ay nakatayo si Herodes, ang anak ng pinuno na minsang nag-utos ng pagpatay ng mga sanggol sa panahon ng kapanganakan ni Hesus."

Ang ating Mahal na Ina ay binantayan ang mga apostol nang walang pag-aalinlangan. Sa pamamagitan ng mga banal na kaloob na ipinagkaloob sa kanya ng Diyos, palagi niyang nalalaman kung kailan ang isa sa kanila ay nagdurusa sa kanilang paglalakbay, ipinalaganap ang mensahe ng kanyang Anak. Kahit sa malayo, nanatili sa kanila ang kanyang puso, ginagabayan sila sa kanilang misyon.

KABANATA TATLUMPU'T SIYAM

ANG PAGKAMATAY NI JAMES

Sa malagim na hangganan ng hukuman ni Herodes, ilang lalaki at babae ang ginapos na nakadena, bawat isa ay nahaharap sa isang mabilis na kamatayan na ipinag-utos ng malamig na utos ng pinuno. Kabilang sa kanila si Santiago na Apostol, na ginapos ng lubid sa kanyang leeg. Walang bahid ng awa, iniutos ni Herodes, *"Alisin ang kanyang ulo. Putulin ang kanyang dila upang hindi siya makapagsalita ng gayong karumihan kahit na pagkamatay niya."* Habang lumuhod si James sa harap ng berdugo, ang kanyang mga mata na puno ng luha ay biglang nakita ang isang pangitain ni Maria, na napapalibutan ng hukbo ng mga anghel, ang kanyang presensya ay nagniningning ng banal na biyaya. Ang kanyang puso ay namamaga sa pagkamangha, at ibinuka niya ang kanyang bibig upang magsalita—ngunit bago pa man siya makapagbitaw ng salita, isang anghel ang humakbang pasulong, bumulong nang mapilit,

"James, panatilihin mo ang mga sagradong damdaming ito sa iyong puso. Huwag mong ipahalata ang presensya ng ating Reyna sa masasamang lalaking ito. Hindi sila karapat-dapat at hindi rin kayang makilala siya, at ang kanilang matigas na puso ay lalalim lamang sa pagkapoot."

Sa huling, banal na sandali na iyon, ipinikit ni James ang kanyang mga mata at inialay ang kanyang kaluluwa nang may hindi natitinag na debosyon:

"Ina ng aking Panginoong Hesukristo, aking Maybahay at Tagapagtanggol, ialay ang sakripisyo ng aking buhay sa Iyong Anak, ang Manunubos ng mundo. Sa Iyong mga kamay, at sa pamamagitan nila sa mga kamay ng aking Lumikha, ipinagtatagubilin ko ang aking espiritu."

Sa huling mga salitang iyon, nahulog ang talim, at pinugutan ng ulo si James.

Tapat sa kanyang pangako, naroon si Maria, ang kanyang presensya ay banayad at nagliliwanag habang ginagabayan niya ang kanyang kaluluwa sa mapagmahal na yakap ng kanyang Anak, tinatanggap siya sa walang hanggang kaharian.

KABANATA APATNAPU
PAGPAPALAYA KAY PEDRO

Sa madilim at malamig na piitan, si Pedro ay nakagapos sa mabibigat na tanikala, naghihintay sa kanyang kapalaran. Sa malayo, sa pribadong cenacle ni Maria, lumuha siya ng dugo. Bumagsak siya sa sahig, nagpatirapa siya sa tanda ng krus. Sa sagradong sandaling iyon, isang makinang at napakagandang liwanag ang pumuno sa silid nang magpakita si Kristo. Lumuhod siya sa tabi niya, dahan-dahang itinaas siya sa kanyang mga tuhod, at nagsalita sa boses na umaalingawngaw sa banal na awtoridad.

"Ina, pagaanin mo ang iyong kalungkutan at hingin mo ang anumang nais mo; sapagkat ibibigay ko ang lahat, at palagi kang makakasumpong ng biyaya sa aking mga mata."

Nanginginig ang boses ni Maria sa parehong determinasyon at dalamhati habang sumagot siya, *"Bigyan mo ako ng kaalaman at lakas upang iligtas ang iyong simbahan."*

Bumaba sa kanya ang maningning na tingin ni Kristo, at sumagot Siya, *"Ina, pagaanin mo ang iyong kalungkutan at hingin mo ang anumang naisin mo; sapagkat ibibigay Ko ang lahat, at palagi kang makakasumpong ng biyaya sa aking mga mata."*

Dahil sa lakas ng loob ng Kanyang mga salita, tumayo si Maria nang matatag at ipinahayag, *"Dahil pinalakas Mo ako at muling pinagtibay ang kapangyarihang ibinigay Mo sa akin, inuutusan ko na ngayon si Luciper at ang lahat ng masasamang lingkod niya na bumaba sa kalaliman at manatiling tahimik hanggang sa payagan sila ng Iyong banal na kalooban na makabalik."*

Sa kabila ng mga pader ng Jerusalem, isang maningning na liwanag ang bumukas sa kalangitan, na nagpaatras sa kadiliman habang ang isang malaking anino ay ibinagsak sa kailaliman ng lupa. Ang hangin ay nanginginig sa lakas habang si Maria ay nagpatuloy,

"Ngayon, aking Anak, kung ito ay Iyong kalooban, hayaan ang isa sa mga makalangit na espiritu na pumunta at palayain si Pedro mula sa kanyang bilanguan."

Sa loob ng selda ni Peter, habang nakahiga siya sa isang estado ng mahimbing na pagkakatulog, isang maamo, nagniningning na anghel ang lumitaw sa tabi ng kanyang kama. Ang makalangit na ibinulong sa kanya ng mahina bago siya tahimik na sinamahan lampas sa kanyang natutulog na mga guwardiya, na ginabayan siya patungo sa kalayaan.

Nang maglaon, taglay ang kalungkutan na mabigat sa kanyang puso, ang tinig ni Maria ay umalingawngaw sa dalamhati at habag habang kinukuwestiyon niya ang landas na nasa harapan niya. *"At ngayon, aking Panginoon, na may matinding kalungkutan, itinatanong ko, dapat ko bang hatulan din ang isang nilalang na ginawa ayon sa Iyong larawan? Mula pa noong una, hindi ako kailanman naghahangad ng paghihiganti laban sa kanila; sa halip, ang aking puso ay naghahangad ng kaligtasan kahit na ang pinakamasama."*

Sumagot si Kristo nang may sukat na kabigatan, *"Si Herodes ay kabilang sa mga nakilala, at sa kanyang matigas na puso, siya ay nananatiling hindi natitinag ng anumang patnubay. Hindi niya hahanapin ang pagtuturo o tatanggapin ang biyaya ng kaligtasan, anuman ang iyong mga pagsisikap. Ang iyong awa ay dapat na nakalaan para sa mga taong handang tumanggap nito at humingi ng iyong makapangyarihang pamamagitan."*

Ang mga luha ay naghalo sa determinasyon habang nagpatuloy si Maria, *"Maraming beses kong dadanasin ang kamatayan upang iligtas ang kaluluwang ito ni Herodes, ngunit sa pamamagitan ng pinakakapantay na Diyos, hinahatulan ko siya sa kamatayang nararapat sa kanya, upang hindi siya magkaroon ng mas matinding pagdurusa sa pamamagitan ng pagsasakatuparan ng kasamaan na kanyang binalak."*

Sa malungkot na mga silid ni Herodes, ang hindi maiiwasan ay nangyari. Biglang tinamaan, nagkasakit si Herodes at namatay.

Ang pagkamatay ni Herodes ay pumuno sa Reyna ng matinding kalungkutan, dahil alam niya na walang sinuman ang dapat na tawagin na muling bigkasin ang gayong pangungusap.

Pagkatapos, si Kristo ay umalis sa Kanyang Ina, iniwan siyang umiyak sa bigat ng kanyang mga aksyon at mga pasanin ng banal na paghatol.

Lumipas ang oras, at sa tahimik na sanctum ng kanyang oratoryo sa Efeso, si Maria ay nakaupo kasama ni Juan habang binabasa niya ang isang liham mula kay Pedro nang malakas. Ang malumanay na bulungan ng pergamino at pabulong na mga panalangin ay pumuno sa espasyo habang binibigkas ni Juan:

"Kay Maria, ang Birheng Ina ng Diyos,

Sa mga matatapat, lumitaw ang ilang pag-aalinlangan at hindi pagkakasundo tungkol sa doktrina ng Iyong Anak, kung ang sinaunang batas ni Moises ay dapat pa ring sundin kasama ng Kanyang mga turo. Humingi sila ng patnubay mula sa atin upang maipahayag natin ang ating narinig nang direkta mula sa banal na Guro Mismo.

Ako ngayon ay naglalakbay sa Jerusalem, habang ang iba ay dumarating din mula sa iba't ibang lungsod. Sa tulong Mo, itatatag namin kung ano ang pinakamainam para sa banal na pananampalataya at sa pagiging perpekto ng batas ng biyaya. Ang iyong lingkod kay Kristo, si Pedro."

Nagniningning ang mga mata ni Maria nang marahan siyang tumugon , *"Tama na ayusin natin ang pag-alis para sa pulong na ito. Tama rin at nararapat na sundin ang pinuno ng Simbahan."*

Mamaya, sa bulwagan ng Huling Hapunan. Ang Reyna at iba pang tapat na kababaihan ay nagsikap na linisin at palamutihan ang sagradong espasyo bilang paghahanda para sa inaasahang Misa. Ang altar ay itinayo nang maingat, at si Maria mismo ang nagpakintab sa sagradong kalis hanggang sa kumikinanang ito ng banal na liwanag. Nang magsimulang magtipon ang mga apostol at matatapat, ang silid ay napuno ng pagpipitagan at pag-asa. Lumapit si Pedro kay Maria, natagpuan siyang nakaluhod sa tahimik na debosyon.

Sa taos-pusong katapatan, sinabi ni Maria, *"Ang iyong pagpapala sa akin, Vicar ng Simbahan ng aking Anak."*

Nag-sign of the cross si Pedro sa ibabaw niya at marahang tinulungan siyang tumayo. *"Nalulugod ang aking puso na makita ka, Ina. Nagtitiwala ako na hinahangad mo ang pakikipagpulong sa iyong Anak, tulad ng ginawa ko. Magdiwang tayo sa Kanyang banal na pangalan, sa paraang itinuro Niya sa atin. Sama-sama, manalangin tayo para sa banal na karunungan ng Trinidad na magbigay ng inspirasyon sa atin ng kanilang walang hanggang biyaya."*

Habang ipinagdiriwang ang Misa, nahayag ang presensya ng Banal na Espiritu. Isang maringal na liwanag ang pumuno sa puso ni Maria, at sa banal na liwanag na iyon, naramdaman Niya ang pagpapatibay ng kanyang mga petisyon at mga panalangin - mga panalanging inialay niya nang buong taimtim para sa Simbahan. Sa sandaling iyon, tila ang mismong mga utos ng banal na kalooban ay natutupad, na tinitiyak na ang pananampalataya sa Ebanghelyo at ang Kanyang buong banal na batas ay maitatag sa mundo.

Ang mga anghel at mga apostol, na nabigla sa maningning na pagpapakita, ay nakiisa sa kanilang mga tinig sa kadakilaan. *"Banal, banal, banal at makapangyarihan ikaw, Panginoon, Diyos ng kapangyarihan at lakas. Ang langit at lupa ay puno ng Iyong kaluwalhatian!"* sabay-sabay nilang ipinahayag, umaalingawngaw sa buong banal na bulwagan ang kanilang masayang iyak.

Kaya, sa gitna ng pagsasama-sama ng kalungkutan at banal na awa, paghatol at pagtubos, ang makalangit na plano ay nabuksan, bawat sandali ay isang testamento sa hindi natitinag na kapangyarihan at misteryo ng pananampalataya.

KABANATA APATNAPU'T ISA
ANG MGA EBANGHELYO

Sa tahimik na sanctum ng senakulo ni Maria, bago magtipon ang iba pang mga apostol, hinarap ni Maria si Pedro nang may tahimik na awtoridad. *"Bilang Mataas na Saserdote at Pinuno ng Simbahan, magtalaga ka ng apat para sa pagtatala ng mga gawa at turo ng Tagapagligtas ng mundo."* Sa sandaling iyon, ang iba pang mga apostol ay pumasok, ang kanilang mga mukha ay sumasalamin sa parehong paggalang at pagpapasiya. Pagkatapos ay ipinahayag ni Pedro, *"Si Mateo, ang ating minamahal na kapatid, ay agad na magsisimulang isulat ang kanyang Ebanghelyo sa pangalan ng Ama, ng Anak, at ng Banal na Espiritu. Gayundin, isusulat ni Marcos ang ikalawa, at si Lucas ang ikatlo. Ang ating minamahal na kapatid na si Juan ang magiging ikaapat at huling magsulat ng mga misteryo ng ating Tagapagligtas at Guro."*

Makalipas ang ilang sandali, sa simpleng silid kung saan nagtatrabaho si Mateo, nasumpungan ng apostol ang kanyang sarili na nakikipagbuno sa kanyang mga iniisip. Bumangon siya mula sa kanyang upuan, palakad-lakad sa espasyo sa hindi mapakali na pagkabalisa bago tuluyang umupo muli nang may malakas na buntong-hininga. Ang kanyang trabaho ay natigil, at sa kanyang sandali ng kawalan ng pag-asa, si Maria ay nagpakita sa kanya. Sa mataimtim na mga mata, tumingala si Matthew at sinabing,

"Narinig mo ang aking mga panalangin, Kabanal-banalang Ina. Hinahangad ko ang iyong karunungan kung paano ako dapat sumulat tungkol sa iyo. Idinadalangin ko ang patnubay ng Banal na Espiritu, ngunit wala akong naisulat ni isang salita."

Malumanay ang boses ni Maria habang nag-aalok ng kanyang gabay.

"Mabuti na humanap ka ng karunungan mula sa Isang pinaka-karapat-dapat na magbigay nito. Gayunpaman, tungkol sa akin, kailangan mong isulat lamang kung ano ang kinakailangan upang ihayag ang Pagkakatawang-tao, ang mga misteryo ng Salita na nagkakatawang-tao, at ang

pundasyon ng Kanyang Simbahan. Kapag ang pananampalatayang ito ay naitatag, ang Makapangyarihan sa lahat ay pipili ng iba, sa Kanyang panahon, upang ihayag sa mga tapat ang mga kababalaghan at pagpapala na Kanyang ginawa sa akin."

Kaya, noong taong 42 AD, ang Ebanghelyo ni Mateo ay isinulat sa Hebreo, na iniingatan ang katotohanan ni Kristo sa mga susunod na henerasyon.

Sa isang malumanay na burol sa Palestine, si Apostol Marcos ay nakaupong abala sa kanyang pagsusulat. Habang siya ay nagtatrabaho ay nahihirapan din siya sa kung ano ang dapat niyang isulat tungkol sa Kabanalanang Ina, nang biglang sumilay sa kanya ang isang malaking liwanag, at siya ay likas na lumuhod, ang kanyang mukha ay nagliwanag sa tuwa. Ang mga tagubilin ng Kanyang pinakamahalagang tungkulin ay ibinigay sa kanya sa oras na ito. Pumayag si Marcos at isinulat ang kanyang Ebanghelyo sa Hebreo habang nasa Palestine at nang maglaon ay gumawa ng mas maikling bersyon sa Latin para sa ebanghelisasyon ng Roma - isang pagsasalin ng orihinal. Apat na taon na ang lumipas mula noong gawain ni Mateo, at makalipas ang dalawang taon ay natapos ni Mark ang kanyang gawain, Ang taon ay 48 AD at ang Birhen mismo ay umabot sa kanyang animnapu't tatlong taon ng natural na buhay.

Sa isang tahimik na silid, huminto si Apostol Lucas sa kanyang pagsusulat at nahulog sa isang mapitagang pagpapatirapa. Nagpakita sa kanya si Maria sa solemneng sandaling iyon. *"Birhen na Ina ng aking Panginoon,"* mapagpakumbabang tanong ni Lucas, *"narinig ko ang iyong patnubay sa pagbanggit sa iyo sa aking mga sinulat, humihingi ako ng pahintulot na magsalita nang mas malaya, upang ilarawan ang paraan ng Pagkakatawang-tao at ang iyong tungkulin bilang Ina ni Kristo."*

Sa banayad ngunit matatag na karunungan, sumagot si Maria, *"Gumamit ng mga salita na nananatiling tapat sa layunin ng iyong Ebanghelyo. Kung ang Banal na Espiritu ay nagbibigay-inspirasyon sa iyo na magsulat nang*

may partikular na biyaya, pagkatapos ay sundin ang Kanyang patnubay, anak ko."

Si Lucas, na nagsusulat sa wikang Griego, ay nag-ingat sa imahe ng kanyang makalangit na Ina sa kanyang Ebanghelyo, isang pangitain ng kagandahan na patuloy na nagbigay-inspirasyon sa kanya kahit na siya ay nanirahan sa Acaya.

Ang huling Ebanghelista, si Juan, ay sumulat din ng kanyang Ebanghelyo sa wikang Griyego, na kinumpleto ito noong taong 58 AD habang naninirahan sa Asia Minor, pagkatapos ng kamatayan at Assumption of Maria.

Dahil sa kahihuyan at pagkatalo ng mga sagradong katotohanang ito, si Luciper ay nagpakawala ng maling pananampalataya upang sirain ang Salita ng Diyos. Bilang tugon, ang Ebanghelyo ni Juan ay tumayo bilang isang makapangyarihang depensa, ang mga salita nito ay mahigpit na nakadirekta laban sa mga kamaliang hinahangad na ipalaganap ng diyablo.

Dapat pansinin na kahit na siya ay umakyat sa langit, ang Mahal na Ina ay bumalik sa lupa, bumaba upang payuhan at palakasin ang kanyang minamahal na si Juan, na tinitiyak na ang katotohanan ng misyon ng kanyang Anak ay mananatili.

Nang maglaon, sa loob ng pamilyar na mga dingding ng kanyang senakulo, nagtipon si Maria kay Apostol Juan nang ipahayag niya, "*Ito ang anibersaryo ng Pasyon ng Ating Panginoon, hinihiling ko ang iyong pagsang-ayon para sa pag-obserba nito mula Huwebes - ang oras ng Kanyang Huling Hapunan kasama natin, hanggang sa Linggo, nang Siya ay bumangon mula sa mga patay.*" Sumagot si Juan nang may tahimik na pasiya, "*Titingnan ko na hindi ka nababagabag sa panahong ito, Ina.*" Pag-urong sa kanyang pribadong silid, pagkatapos ay isinubsob ni Maria ang kanyang sarili sa pag-alaala, binubuhay ang bawat galaw, bawat kilos, bawat pagdurusa ng kanyang banal na Anak habang ang Pasyon ay lumaganap sa kanyang puso. Nang dumating ang sandali ng Pag-akyat sa Langit, pinalibutan siya ng mga koro ng mga anghel, ang kanilang maluwalhating mga himno ng papuri ay umaalingawngaw sa kadakilaan ng sagradong pamamaalam na iyon.

Sa ikalawang araw ay lumuhod si Maria sa sahig ng kanyang hamak na tirahan, masikap na nagtahi ng magarbong mga kasuotan para sa mga apostol at mga pari - mga damit na hindi katulad ng anumang isinusuot sa kanilang pang-araw-araw na buhay. Napuno ng maindayog na tunog ng kanyang karayom at sinulid ang tahimik na silid. Pagpasok ni Juan, siya ay namangha, *"Ang mga ito ay kahanga-hanga. Para saan mo nilikha ang mga ito?"* Sumagot si Maria na may banayad na ngiti, *"Ito ang mga damit na isusuot kapag ikaw at ang iba pang mga pari ay nagdiwang ng sakripisyo ng Misa."*

Pinaghirapan ni Maria ang mga kasuotang ito gamit ang kanyang sariling mga kamay, tinanggihan maging ang tulong ng kanyang mga anghel sa pinakasagradong gawaing ito. Binili niya ang mga materyales mula sa mga limos na nakolekta, mayayamang linen at seda, at nagtrabaho nang walang pagod, nanatili sa kanyang mga tuhod bilang paggalang sa banal na tungkulin. Nang matapos siya, hinalikan niya ang bawat damit bilang huling pagpapala.

KABANATA APATNAPU'T DALAWA
ANG PAGKAMATAY NG ATING MAHAL

Sa pribadong silid ni Maria, nakahandusay siya sa panalangin, nalubog sa katahimikan ng kanyang mga debosyon. Biglang napuno ng hangin ang pamilyar na mga himig ng mala-anghel na musika, kaya napaluhod siya sa pagkamangha. Sa nagniningning na sandaling iyon, nagpakita si Gabriel sa kanyang harapan, ang kanyang guwapong mukha ay kapansin-pansin na katulad noong panahon ng kanyang sariling paglilihi. Ang kanyang tinig, na puno ng celestial na awtoridad, ay nagpahayag,

"Ang aming Empress at Lady, ang Makapangyarihan at ang Banal ng mga Banal ay nagpapadala sa amin mula sa Kanyang makalangit na hukuman upang ipahayag sa Iyo sa Kanyang pangalan ang pinakamasayang pagtatapos ng iyong paglalakbay at pagpapatapon sa mundo sa mortal na buhay. Sa eksaktong tatlong taon mula sa petsang ito, muli kang makakasama ng iyong pinakamamahal na Anak, ang aming Panginoon, na nananabik sa iyong presensya."

Ang puso ni Maria ay napuno ng kagalakan at pagsuko habang siya ay sumagot,

"Ako ay alipin ng Panginoon; mangyari nawa ang ayon sa iyong salita."

Sa mga salitang ito, pinalibutan siya ng isang hukbo ng mga anghel. Ang kanilang makinang na anyo ay marahan siyang binuhat mula sa lupa, pinaikot siya sa isang magandang sayaw habang ang kanyang kaluluwa ay nagagalak sa pangako ng muling pagsasama sa kanyang minamahal na Anak.

Pagkalipas ng tatlong taon, sa tahimik na pag-iisa ng hardin sa kanyang bahay, nakita si Maria na nag-iisa sa gitna ng namumulaklak na mga bulaklak. Ang Banal na Ina ay hindi kailanman tumigil sa kanyang sagradong gawain, nag-aalaga sa mga maysakit at namamatay, nag-aalok ng kaaliwan at aliw, at taimtim na nananalangin para sa mga kaluluwang nagsisikap na mahanap ang daan patungo sa kanyang Anak. Nang malapit na ang kanyang paglalakbay sa

lupa, nagsimulang magpadala si Maria ng mga mensahe sa pamamagitan ng mga anghel sa kanyang minamahal na mga apostol na nakakalat sa malalayong lupain.

Isang linggo bago ang kanyang kamatayan, nag-alay si Maria ng isang panalangin ng malalim na pasasalamat:

"Makapangyarihang Ama, kinikilala kita bilang ang nag-iisang tunay na Lumikha at Tagapagtaguyod ng lahat ng nabubuhay. Sa mga bagay ng mundong ito, wala akong maiiwan, sapagkat hindi ako kailanman nagmamay-ari o nagmahal ng anuman maliban sa Iyo.

Nagpapasalamat ako sa langit, sa mga bituin, sa mga planeta, at sa lahat ng nilikha, dahil inaalalayan nila ako nang higit sa aking sariling merito. Dalangin ko na patuloy silang maglingkod at luwalhatiin Ka tulad ng ginawa sa kanila, at na ang sangkatauhan ay mahalin sila ng parehong pangangalaga at pagmamahal na mayroon ako.

Ang mga merito at kayamanan na aking natamo sa pamamagitan ng Iyong biyaya, sa pamamagitan ng aking mga gawa at pagsisikap, ay inihiwan ko sa Iyong banal na Simbahan. Sa Iyong pagpapala, inaalay ko sila, umaasa na sila ay dumami. Iniaalay Ko sila sa mga Apostol at sa lahat ng mga pari, ngayon at sa mga susunod na henerasyon, upang sa pamamagitan nila, sila ay maging tunay na mga ministro—karapat-dapat sa kanilang pagkatawag, puspos ng karunungan, kabutihan, at kabanalan, upang gabayan at pabanalin ang mga kaluluwang tinubos ng Iyong dugo.

Ito, aking Panginoon, ang aking huling handog, bagama't laging napapailalim sa Iyong banal na kalooban."

Isang malumanay, makapangyarihang boses ang sumagot sa kanyang panalangin:

"Hayaan itong gawin ayon sa gusto mo at italaga."

Sa umaga ng kanyang pagpanaw, ang mga apostol ay nagtipon sa kanyang silid. Dumating sila noong nakaraang gabi, unang binati sila ni Juan, kasama si Lucas na dumating sa ilalim ng escort ng isang anghel, at si Pedro ay nagmula sa malalayong lupain. Sa sagradong espasyong iyon, lumuhod si

Maria sa harap ng bawat isa sa kanila. Isa-isang binasbasan siya, yumuko upang halikan ang kanyang mga kamay habang ang mga luha ng parehong kalungkutan at pagpipitagan ay malayang bumagsak. Sa isang tinig na puno ng lambing at wakas, si Maria ay nagsalita sa kanila:

"Pinakamamahal kong mga anak at pinakamamahal na panginoon, palagi kayong nasa aking kaluluwa at nakasulat sa aking puso. Minahal ko kayo nang may magiliw na pagmamahal at pag-ibig na ibinigay sa akin ng aking banal na Anak, sapagkat sa inyo, Kanyang mga piniling kaibigan, nakita ko Siya.

Ang aking mga anak ay nagmamahal sa Simbahan at nagmamahalan sa isa't isa na may parehong bigkis ng pag-ibig na inilagay ng inyong Guro sa loob ninyo.

Sa iyo, Pedro, Santo Papa, ipinagkakatiwala ko ang aking anak na si Juan at ang lahat ng iba pa."

Sa sandaling iyon, nagsimulang kumanta ang isang koro ng mga anghel, ang kanilang magkakatumang tinig ay nagsasaad ng , *"Aba Ginoong Maria, puno ng biyaya, pinagpala ang iyong pangalan."* Si Maria ay nakahiga sa kanyang higaan, pinagdikit ang kanyang mga kamay, mahigpit na hinawakan ang kanyang puso. Habang ginagawa niya iyon, isang nagniningning, kumikinang na liwanag ang bumalot sa kanyang buong pagkatao. Ang oratoryo na puno ng celestial symphony - parang mas maluwalhati kaysa maarok ng sinumang mortal na tainga. Sa paligid niya, ang mga apostol ay hayagang umiyak, ang kanilang mga mukha ay isang tapiserya ng pagkamangha, kalungkutan, at masidhing sindak.

Sa labas, ang bahay mismo ay naliligo sa parehong makinang na liwanag, habang ang musika ng mga anghel ay umuusad sa isang kalugud-lugod na crescendo. Dahan-dahang binuksan ni Maria ang kanyang mga mata, at sa kanyang harapan ay bumungad sa kanya ang maamo at mapagmahal na mukha ng kanyang Anak. Ang kanyang tinig, malambot at mapang-akit, ay nagsalita:

"Bumangon ka, mahal ko, kalapati ko, maganda, halika, lumipas na ang taglamig."

Sa matahimik na pagtanggap, sumagot si Maria,

"Sa iyang mga kamay, O Panginoon, ipinagtatagubilin ko ang aking espiritu."

At sa huling mga salitang iyon, ipinikit ni Maria ang kanyang mga mata magpakailanman. Ang kanyang kaluluwa ay umakyat mula sa kanyang katawan patungo sa makinang na mukha ng kanyang Anak, habang ang mga globo ng liwanag ay umaanod paitaas, na iniwan ang silid sa isang estado ng transendental na ningning. Ang kanyang anyo sa lupa, na ngayon ay binabantayan ng isang libong anghel, ay nanatili bilang isang tanglaw ng maningning na kaluwalhatian.

Pagkatapos ay pinangunahan ni Peter ang pagtitipon palabas ng silid. Dinagtagal, sa isang katabing espasyo at sa buong hardin, napansin ng mga tao na ang sagradong liwanag ay nagniningning pa rin sa bahay. Pagkatapos makipag-usap kay Juan, nilapitan ni Pedro ang dalawang banal na babae, ang dalawang Maria na matapat na naglingkod sa tabi ng Mahal na Ina sa kanyang huling mga taon. Sinabi niya, *"Kailangan mo Siyang pahiran at ihanda para sa paglilibing. Gamitin ang mga pamahid na ito, katulad ng ginamit ng Ating Reyna para sa Anak, Ating Panginoon."*

Inabot niya sa kanila ang mga bote at maliliit na garapon, habang si Juan naman ay nag-alok ng mga winding sheet. Idinagdag ni Juan,

"Gamitin ang mga ito upang balutin ang dalisay at sagradong katawan ng ating Ina. Gamitin nang husto at igalang Siya nang may pinakamataas na kahinhinan."

Tinanggap ng mga babae ang mga sagradong bagay at bumalik sa senakulo ni Maria. Ang silid ay kumikinang pa rin sa banal na liwanag habang sila ay gumagalaw nang dahan-dahan patungo sa gitna, ang kanilang mga kamay ay nakaunat sa paghahanap ng higaan. Ngunit ang kinang ay napatunayang napakalaki - kaya't ang kanilang mga kamay ay nawala sa ningning nito, at sa isang kaguluhan ng nagulat na mga bulong, mabilis silang

umalis sa silid. Nagmamadaling lumapit kina Pedro at Juan sa isang katabing silid, si Maria Magdalena ay napaluhod, hinawakan ang kamay ni Pedro sa kawalan ng pag-asa.

"Peter, hindi namin mahanap ang bangkay ng aming Senyora. Nakakabulag ang ilaw sa silid. Ni hindi namin maramdaman ang daan patungo sa higaan upang ihanda ang Kanyang katawan gaya ng hiniling mo."

Nagpalitan ng tingin si Pedro kay Juan bago tinulungang tumayo si Maria Magdalena. *"Juan, sumama ka sa akin,"* sabi niya, habang papalapit sila sa pintuan ng cenacle. Ang iba sa silid ay nanonood sa tahimik na pag-asa habang si Juan ay dahan-dahang nagbukas ng pinto, na nagpapakita ng isang nakasisilaw na liwanag na naging dahilan upang ang lahat ay mapasinghap sa pagtataka. Pumasok ang mga lalaki at isinara ang pinto sa likuran nila, at sa loob ng cenacle ay marubdob silang naghanap—ngunit nanatiling mailap ang katawan sa gitna ng nagniningning na ningning.

Sa desperasyon, tumawag si Pedro sa Diyos,

"Ama ko, ipakilala mo sa amin ang katawan ng Iyong Minamahal upang mapangalagaan namin Siya ng maayos gamit ang mga langis at pambalot na ginamit para sa Iyong Anak, aming Panginoon."

Isang banal na tugon ang dumating, banayad ngunit matatag:

"Peter, Juan, huwag hayaang mabuksan o mahawakan ang sagradong katawan. Hindi rin ito titingnan."

Sa sagradong sandaling iyon, ang malambot na kinang sa itaas ng higaan ay lumalim sa isang pinong kulay ng rosas, na nagdulot ng makalangit na init sa silid. Isang katahimikan ang bumagsak kina Pedro at Juan habang sila ay humakbang pasulong, na hinila sa banayad na ningning na nakapaligid sa anyo ni Maria, na halos hindi nakikita sa liwanag.

May magiliw na pagpipitagan, inabot nila, nanginginig ang kanilang mga kamay sa debosyon habang itinataas siya sa mga sulok ng kanyang tunika. Ang kanyang katawan ay parang walang bigat, na parang dinadala sa isang di-nakikitang simoy ng langit, na hindi tinatablan ng bigat ng mundo. Gumagalaw nang may lubos na pag-iingat, inilagay nila siya sa isang bier,

ang kanyang presensya ay nababalot pa rin ng isang hindi makamundong katahimikan.

Sa taimtim na biyaya, binalot nila siya ng kumot, ang kanilang mga kilos ay puno ng kalungkutan at sindak. Sa sandaling iyon, isang sandali ng matinding kalungkutan ngunit hindi maipaliwanag na biyaya, ang makalupang labi ng Mahal na Ina ay natabunan ng banal na misteryo, isang huling testamento sa kanyang kabanalan at ang walang hanggang liwanag na magpakailanman na sisikat sa Simbahan.

KABANATA APATNAPU'T TATLO

ANG PAG-AKYAT NI MARIA

Ang mga lansangan ng Herusalem ay tahimik sa ilalim ng kalangitan sa gabi, ang mga huling bakas ng liwanag ng araw ay kumukupas hanggang sa papalalim na dapit-hapon. Pagkatapos, isa-isa, ang maliliit na ilaw ay nagsimulang kumikinang, kumikislap mula sa mga bintana ng mga hamak na tahanan tulad ng malayong mga bituin.

Sa isang maliit na tirahan, kinandong ng isang ina ang kanyang nilalagnat na anak, nababalot ng pag-aalala ang kanyang mukha. Sa tabi niya, isang batang lalaki ang nakahawak sa isang kandila, ang apoy nito ay nanginginig sa malamig na hangin sa gabi. Sa tahimik na determinasyon, lumabas sila, ang mainit na liwanag ng kandila ay naghahagis ng kanilang mga anyo sa malambot na liwanag.

Hindi sila nag-iisa. Mula sa mga pintuan at eskinita, ang iba ay lumabas—ang iba ay baldado, ang iba ay bulag, ang bawat isa ay may dalang marupok na apoy, ang kanilang mga kumikislap na ilaw ay humahampas sa kadiliman na parang mga alitaptap. Ang kanilang tahimik na prusisyon ay lumago, isang ilog ng tahimik na pananampalataya na dumadaloy sa mga sinaunang lansangan, ang kanilang malambot na mga yapak ay bumubulong laban sa mga bato.

Bagama't lumakad sila sa pagdurusa, lumakad sila nang may pag-asa, ang kanilang mga kandila ay isang panalangin, ang kanilang paglalakbay ay isang patotoo sa pananampalatayang nagpasulong sa kanila.

Sa isa pang bahay, hinila ng isang babae ang braso ng kaniyang asawa, na hinimok itong sumama sa dumaraming tao. Pinipigilan niya, nababalot ng pagdududa ang mukha niya. " *Bakit ako pupunta? Ano ang mabuting maidudulot nito?*" ungol niya. Ngunit ang determinasyon ng kanyang asawa ay hindi natitinag. " *Pakiusap,*" " *sumama ka na lang sa akin.*" Nag-aatubili, sinundan niya ang kanyang mga hakbang na mabigat na may pag-aalinlangan.

Ang mga kalye ay puno ng mga tao, ang kanilang mga kandila ay naglalagay ng mainit at ginintuang liwanag. Isang mahinang huni ng isang himno ang bumangon sa gabi, isang banayad na himig na tila nagdadala ng kanilang mga panalangin patungo sa langit. Lumaki ang prusisyon, paikot-ikot patungo sa bahay ni Maria. Pagdating nila, lumabas ang mga apostol, dala ang kanyang katawan na may paggalang. Sinimulan nila ang kanilang taimtim na paglalakbay patungo sa Lambak ng Josaphat, ang pulutong na sumusunod sa tahimik na debosyon.

Sa pagdaan nila sa lungsod, nagkaroon ng mga himala. Ang mga maysakit ay pinagaling, ang mga bulag ay nagbalik ng kanilang paningin, at ang mga naghihirap ay nakatagpo ng kapayapaan. Ang mga ospital at mga bilangguan ay tila nanginginig sa banal na enerhiya habang ang mga katawan, isipan, at espiritu ay gumaling. Ang hangin ay puno ng sindak at pasasalamat, isang patunay ng kapangyarihan ng pananampalataya.

Sa libingan ni Josaphat, dahan-dahang inilagay nina Pedro at Juan ang bangkay ni Maria. Ang mga anghel, na hindi nakikita ng karamihan, ay tumulong sa nagdadalamhating mga apostol, ang kanilang presensya ay isang kaaliwan sa gitna ng kalungkutan. Ang mga tao ay dahan-dahang naghiwa-hiwalay, iniwan ang mga apostol na nag-iisa sa kanilang mga iniisip. Nilingon ni Pedro si Juan, ang kanyang boses ay puno ng emosyon. "*Manatili tayo sa Kanya sandali. Hindi ko pa kayang mawala sa Kanya.*"

Tumango si Juan, kumikinang ang mga mata sa luha. "*Isang kaibigan at tagapayo na hindi ko nakilalang hihigit pa sa Kanyang sariling Anak. Ang kanyang ngiti ay nakaukit sa aking puso; ang kanyang banayad na paghawak sa aking kamay ay hindi maaalis.*" Ang mga apostol ay hayagang umiyak, ang kanilang kalungkutan ay malalim. Sa loob ng tatlong araw, nanatili sila sa libingan, tumanggi sa pagkain at inumin, napakabigat ng kanilang mga puso upang mag-isip ng kabuhayan.

Sa madaling araw ng ikatlong araw, may nangyaring hindi pangkaraniwang bagay. Ang ilan sa mga lalaki ay natutulog, ngunit sina Juan, Pedro, at Lucas ay nagulat sa kanilang mga paa habang ang langit sa itaas nila

ay tila nahati. Bumaba ang mga umiikot na ulap, at isang tinig, malalim, matunog, at hindi mapag-aalinlanganang banal - ang nagsalita. Si Kristo iyon.

"Ang Aking Ina ay ipinaglihi nang walang kasalanan upang mula sa Kanyang birhen na sinapupunan, ay mabihisan Ko ang Aking Sarili ng sangkatauhan. Siya ay nakipagtulungan sa Akin sa mga gawa ng Pagtubos; kaya't, kailangan Ko Siyang buhayin, kung paanong Ako ay bumangon mula sa mga patay, sa parehong oras at oras. Sapagkat nais Kong gawin Siya na katulad Ko sa lahat ng bagay."

Ang mga ulap ay umabot sa libingan, tumagos sa bato. Isang napakagandang liwanag ang bumungad, na nagbibigay liwanag sa gabi. Ang mga apostol ay lumuhod, ang kanilang mga mukha ay puno ng pagkamangha. Mula sa loob ng libingan ay lumabas ang Mahal na Birheng Maria, nagliliwanag at maluwalhati, hawak ang kamay ni Kristo. Nagliliwanag ang kanilang mga katawan, isang kinang na tila umaapaw sa bawat sulok ng mundo. Magkasama silang umakyat sa langit, at ang tinig ng Diyos Ama ay umalingawngaw sa kalangitan.

"Umakyat ka sa mas mataas, Aking minamahal. Umakyat ka at bumalik sa Akin."

Ang mga apostol ay nakamasid, ang kanilang mga puso ay nag-uumapaw sa magkahalong saya at kalungkutan, habang inihatid ni Kristo ang Kanyang Ina sa Kanyang trono sa langit. Doon, inilagay Niya ang isang korona sa Kanyang ulo, isang korona ng walang kapantay na karilagan, ang mga hiyas at mga punto nito na nagniningning ng mga sinag ng liwanag. Nagsalita si Hesus, ang Kanyang tinig ay puno ng pagmamahal at awtoridad.

"Sa Aking tunay at likas na Ina ay pagmamay-ari ang lahat ng mga nilalang, na nilikha at tinubos Ko. At sa lahat ng bagay kung saan Ako ay Hari, Siya rin ang magiging lehitimong at pinakamataas na Reyna sa buong kawalang-hanggan."

Umalingawngaw muli ang tinig ng Diyos. *"Aking Minamahal, Ang Aming Kaharian ay Iyo. Maghari nawa ang Iyong kapayapaan."*

Ang langit ay sumabog sa musika, isang symphony na pumuno sa uniberso. Mula sa lupa, ang tanawin ng langit ay kapansin-pansin, isang paalala ng banal na pag-ibig na humipo sa kanilang buhay.

Ang Mahal na Birhen, Reyna Ina ng lahat, ang ating Reyna ng Kapayapaan, ay namatay noong ika-13 ng Agosto sa taong 54 ng Ating Panginoon. Ang Kanyang kamatayan ay hindi, ni ito ay kailanman, magwawakas sa Kanyang pag-ibig para sa Kanyang mga anak sa lupa. Bibisitahin niya tayo sa oras ng pangangailangan, pinoprotektahan tayo gaya ng isang ina lamang. Patuloy siyang magtitipon ng mga kaluluwa para sa Kanyang Panginoon. Siya ang magiging pinakadakilang mandirigma natin sa pakikipaglaban kay Luciper. Sapagkat sa huling siglo ng unang libong taon, babalik siya sa lupa sa huling pagkakataon upang tipunin ang mga kaluluwa. Pinili niya sa pagkakataong ito na alam na ang sangkatauhan ay magiging maunlad sa pag-iisip at teknikal, ngunit puno ng pagmamahal sa sarili. Siya ay babalik, ngunit lingid sa kanyang kaalaman, gayon din ang Isa na mas makapangyarihan kaysa sa kanyang pagtitipon ng mga kaluluwa - ang Isa na pinili mula pa sa Kanyang pagkabuo upang durugin ang ulo ng ahas, ang Isa na kilala bilang Maria. Mapalad ang Kanyang Pangalan.

Ang unang naitalang pagpapakita ng ating Mahal na Ina ay noong 40 AD kay James na nag-ebanghelyo sa labas ng Saragoza, Spain. Ito ay pitong taon pagkatapos ng kamatayan ni Kristo, gayunpaman, Si James ay natakot at pakiramdam na hindi karapat-dapat at hindi kayang gawin ang ipinagawa sa kanya. Tinawag niya ang pangalan ng ating Tagapagligtas - nakikiusap na bumalik siya, na kailangan niya siya, ngunit ito ay ang Ating Mahal na Reyna WHO lilitaw sa aliwin mo siya. Para sa bilang ay sinabi sa kanila nang si Kristo ay umakyat na ang Aming Mahal na Ina ang siyang mamagitan para sa mga nangangailangan. Hindi ko alam iyon, at hindi ko malalaman, kung hindi nangyari ang mga sumusunod.

Noong Abril 1998, tinatapos ko ang aking unang taon ng graduate school sa Tisch School of Art's Graduate Writing Musical Theater Program ng NYU. Para sa proyektong thesis na inaprubahan ng aking *faculty*, nagsimula akong mag-adapt ng isang stage dramady *tungkol sa aking buhay* na tinatawag na Sing A Song of Sixpence. Gayunpaman, nagbago ang lahat nang sumunod na buwan. Noong unang bahagi ng Mayo, habang tumatakbo sa dalampasigan na nagdadasal ng rosaryo, narinig ko ang isang malakas na boses na nag-uutos na totoong-totoo na akala ko ay may nasa likod ko. Umikot ako pero mag-isa lang ako sa dalampasigan. Ang nag-uutos na mensahe ay ito: " *Dapat kang sumulat tungkol sa Marian Apparitions* ."

Araw at gabi akong pinagmumultuhan ng boses. Nagsimula akong magsaliksik, ngunit pagkatapos ng ilang pagtatangka na sundin ang kakaibang utos na ito, nabigla ako. Nakaramdam ako ng galit, hindi karapat-dapat, at pagkadismaya, lumabas ako sa aking silid ng pagsusulat at tumakbo muli, sa pagkakataong ito ay wala ang aking rosary na kuwintas.

Pag-uwi ko, napuno ng hindi mapag-aalinlanganang halimuyak ng mga rosas ang aking silid-sulatan. Walang ibang lugar sa bahay ang nagtataglay ng magandang halimuyak na ito. Agad akong pumunta sa aking computer upang hanapin ang kahulugan at nang mapuno ang mga salita sa screen ay

namangha ako. Tumingala ako sa langit at sinabi sa Ating Minamahal na Ina, “*Sige, gagawin ko pero huwag mo akong iwan dahil hindi ko alam ang ginagawa ko.* At kaya, nagsimula ako.

Naisumite ko ang pinakaunang draft ng bago at naaprubahan kong thesis project noong taglagas ng 1998, tinawag itong – *Ang Ina ng Diyos* .

"Oo" ang sabi ko sa Mahal naming Ina.

At oo, ako ay pinagtawanan, at maraming mga mata ang namula, ngunit ako ay nagpakatotoo. Kasama ko ang lima sa libu-libong naitalang mga pagpapakitang Marian sa aking musikal.

Ang mga pangyayaring naganap noong 1917 sa isang maliit na rehiyon ng Portugal na kilala bilang Fatima ay isa na rito. Pagsapit ng Enero ang kuwentong iyon na lang ang natitira, kaya *Fatima* - ang musikal ay nilikha. (Ang pangalan ay pinalitan ng *The Miracle of Fatima*.)

Panghuli, sa Kanyang pagbisita noong 40 AD isang kahilingan ang ginawa ng Our Queen of James na magtayo ng isang kapilya sa Kanyang pangalan sa lupa kung saan siya nakatayo. Ang kapilya ay itinayo sa pampang ng Ilog Ebro sa Zaragoza, Espanya noong 40 AD. Ito ang unang dambana na itinayo bilang parangal sa Birheng Maria na nagpapakita bilang Our Lady of Pillar.

Pagmomodelo sa Ating Reyna

Ngayon, habang inaakma ko ang screenplay na *Mapalad ang kanyang Pangalan* na isinulat ko noong 2000 sa isang salaysay naisip ko ang lahat ng mga sakripisyong ginawa Niya para sa Kanyang mga anak. Nagtataka ako - ibibigay ko ba ang langit upang gumawa para sa kaligtasan ng mga kaluluwa? Ito ang ginawa ng Ating Reyna, para sa buong sangkatauhan. Ibinigay niya si Heaven.

Naaalala ko ang dalawampu't limang taon ng pagtatrabaho at pag-aaral ng mga kaganapan noong 1917 sa Fatima na nagresulta sa musikal. Naisip ko ang munting si Jacinta Marto, (San Jacinta na ngayon) at ang kanyang ginawa dalawang taon matapos unang magpakita sa kanya ang kanilang Magandang

Ginang mula sa langit, ang kanyang kapatid na si Francisco at ang pinsang si Lucia noong Mayo 13,1917.

Nang sumunod na taon siya at si Francisco ay nagkasakit nang malubha mula sa trangkason ng Espanyol, na nagdurusa nang mahigit isang taon. Noong 1919, sa higaan ni Francisco ay lumitaw ang kanilang Beautiful Lady sa kanilang silid. Siya ay dumating upang buhatin siya sa Kanyang mga bisig sa langit. Ngumiti siya nang buong pagmamahal kay Jacinta at sinabi sa batang may malubhang karamdaman, "*Maaari ka ring pumunta ngayon .*"

Taimtim na tinanong ni Jacinta, "*Ngunit kung mananatili ako, mas dadami pa ba ang pagdurusa para sa akin ?*" Ang Ina ng Diyos, habang ang Our Lady of Fatima ay tumango ng oo at pagkatapos ay sinabi sa bata ang mga detalye kung ano ang kanyang haharapin kung siya ay mananatili sa lupa.

"*Oo, anak. Kailangan mong iwan ang iyong pamilya para magpagamot sa iyong бага, kakailanganin mong operahan, na walang lunas para mabawasan ang sakit, at mamamatay kang mag-isa.*"

Ang mahalagang batang ito ay umiling na nagsasabing - "*Kung gayon ay mananatili ako, dahil iyan ay nangangahulugan na marami pang kaluluwa ang mapupunta sa langit.*"

Nagkatotoo ang bawat salitang binitiwang kay Jacinta noong araw na iyon. Pagkaraan ng sampung buwan, nagkaroon siya ng abscess sa kanyang бага na nangangailangan ng operasyon. Siya ay ipinadala sa isang ampunan sa Lisbon - ito ay animnapung milya mula sa kanyang tahanan ngunit malapit sa isang ospital. Dahil sa mga epekto ng digmaan, ang kawalan ng pakiramdam ay nai-save para sa mga lalaking nagsilbi sa militar at kaya nila pinatuyo ang abscess nang wala ito - isang napakasakit na pamamaraan.

Ibinigay ni Jacinta ang langit upang ang mga kaluluwa ng iba ay umani ng kaloob na buhay na walang hanggan nang mas maaga kaysa sa kanya. Si Jacinta Marto ay siyam na taong gulang. Ganoon ba ako katapang, na hindi makasarili? pwede ba?

Sa murang edad ay tinularan niya ang Our Queen sa isang gawa ng walang pag-iimbot na pagmamahal sa sangkatauhan. Paano kahabag-habag ako nabigo sa tulad.

Bilang pagtatapos, ibabahagi ko sa lahat ng magbabasa o makikinig sa paglalakbay ng Ating Minamahal sa mundong ito - hindi mo kailangang matakot - Siya ay kasama mo - palagi. Hindi ka nag-iisa, Ang Kanyang mga bisig ay nakabukas nang maluwag upang tipunin ka...kayong lahat. Ang Kanyang pagmamahal sa atin ay walang hanggan. Tumawag sa Kanya at poprotektahan at gagabayan ka Niya patungo sa Kanyang Anak. Tutuparin niya ang kanyang pangako na idinisenyo ng Diyos nang likhain Niya Siya. Ito ay ang parehong pangako na ginawa sa mga anak ng Fatima sa kanyang Hulyo 13th, 1917, pagbisita - *"Sa wakas ang aking malinis na puso ay magtatagumpay!"*

Copyright 2025 ni Barbara Oleynick

Audiobook recordings in all languages were created and mastered on Elevenlabs by Barbara Oleynick

Pagsusuri at Pag-edit ng Pagsasalin sa Tagalog na ginawa ni Ranjeeta Bermudez

Other works by Barbara Oleynick are available on the website:

www.themotherofgod.org

A heartfelt thank you to all the women who joined me on this mission to bring peace to our world.

Marta Maszkiewicz – Polish

Amanda da Costa Feitosa – Portuguese

Elena Mpuku – Russian

Ranjeeta Bermudez – Tagalog

Claudia Gonzáles – Spanish

And Mary Treschitta for saying “yes” once again to serve our Beloved.